

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«La ciència és fal·lible, perquè la ciència és humana»
Karl Popper

Anys XXIII • Núm. 1.188 • 1,50 €

27 • juny • 2002

Barcelona acollirà un acte interreligiós en el marc de la XIV Conferència Internacional sobre el VIH

Plegats contra la sida

«Seria bo que així com es va donar una gran resposta ciutadana a la Marató de TV3 sobre el tema de la sida el mes de desembre passat, els cristians de l'Església catalana es fessin també presents en aquesta trobada, particularment en l'acte interreligiós.» Aquesta és la invitació que el Dr. Josep M. Forcada, delegat diocesà de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona, brinda a totes les comunitats d'Església perquè amb creients d'altres confessions preguin plegats pels malalts de sida i pels seus familiars. Aquest acte interreligiós, que ha estat organitzat per l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós amb el suport del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de les diòcesis catalanes, tindrà lloc el 10 de juliol, a les 19 h, al Palau Sant Jordi i s'emmarca en la celebració a Barcelona de la XIV Conferència Internacional de la Sida. Actualment hi ha 34 milions de persones infectades pel virus VIH i, a conseqüència de la malaltia, s'arrossega ja la xifra de 22 milions de morts. Són dades que fan estremir i que posen en evidència que tots hem de treballar plegats contra la sida.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Foto: Jaume Sabaté

Barcelona esdevindrà un gran front comú contra la sida.

Trobada de rectors de santuaris al Miracle

Foto: Ramon Estany

Rectors assistents durant la presentació de la trobada.

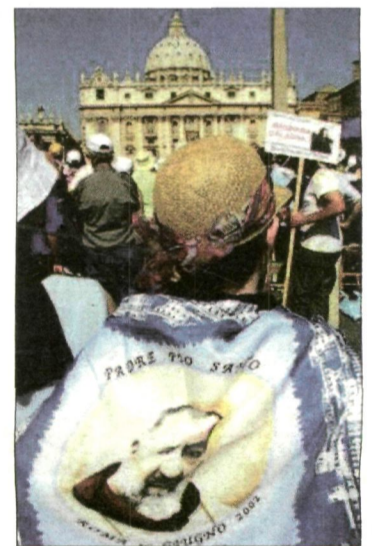
El santuari del Miracle, que enguany celebra cent anys de presència benedictina, va acollir el 17 i 18 de juny la Trobada anual de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears. Mn. Salvador Batalla, coordinador interdiocesà, va advertir durant la presentació de les jornades que alguns bisbats han perdut representació al Secretariat Interdiocesà de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears, fet que caldria esmenar ja que

«un dels objectius de la Pastoral dels Santuaris és treballar a través de les diòcesis». Es va subratllar també la importància creixent dels santuaris en la vida dels pobles de Catalunya i en la de l'Església, per l'augment de l'afluència a aquests indrets de pelegrins, de romeus o de turistes, «de manera que cada cop les parròquies tenen menys gent i els santuaris més».

Pàg. 17

Multitudinària canonització del P. Pius

El 16 de juny Joan Pau II va canonitzar el P. Pius de Pietrelcina en una cerimònia que va aplegar 400.000 fidels a la plaça de Sant Pere. D'aquesta manera esdevenia la canonització més multitudinària de la història. La fama de santedat precedia el P. Pius, caputxí italià, que va ser beatificat fa tres anys. La pobresa i la humilitat són dues característiques d'aquest nou sant i la seva figura desperta la curiositat i la veneració arreu del món. En l'homília, el Papa recordava que «el nou sant ens convida a posar Déu per sobre de tot, a considerar-lo com el summum i únic bé». Per al Pontífex, el P. Pius és un model de sacrifici i d'adhesió al sofriment de Jesucrist. Joan Pau II va conèixer personalment el nou sant, s'hi va confessar i va sentir com el P. Pius li pronosticava que seria Papa i que patiria un atemptat.

Pàg. 7

Sumari

Pàg. 9 EUA: els bisbes demanen perdó a les víctimes dels abusos sexuals

Pàg. 19 «La passió de sant Fructuós» omple l'amfiteatre de Tarragona

Pàg. 22 Aprovat el nou Pla Pastoral a Lleida

Pàg. 23 Desena Escola de Formació Social de Càritas a Tortosa

Pàg. 25 Vic: la Pietat obre de nou les portes

Editorial

L'Església i la sida

La malaltia de la sida ha estat la gran plaga de finals del segle xx. El fet que no es trobés cap medicina ni operació que pogués eliminar-la, ha recordat a molts la impotència amb què, en altres segles, diverses plagues van ocasionar la mort a milers de persones. La majoria d'aquestes terribles plagues avui les mirem sense por, perquè han estat superades pels avenços de la medicina i de la ciència, però avui dia malgrat els descobriments i el progrés de la humanitat encara no hi ha remei per al càncer ni tampoc per a la sida.

A l'inici d'aquest segle XXI sembla que la convulsió social i el pànic cap a la sida ha disminuït, ja no surten per la televisió els rostres de famosos (cantants, actors de cinema, escriptors...) que van perdre la vida com a conseqüència d'haver contret aquesta malaltia. És cert que hi ha hagut avenços importants sobre aquest tema i que s'han evitat moltes morts, però sense haver-se eradicat la malaltia. El que abans era una condemna segura i ràpida, avui dia, sense deixar de ser condemna, pot ser molt més lenta i ser dominada aparentment a base de fàrmacs i de medicaments.

Però la sida continua sent un drama per a molts ciutadans, les limitacions i dificultats que ocasiona la malaltia són importants encara que pugui allunyar-se l'horitzó de la mort. Més dramàtica és encara la situació per als que viuen en situació de precarietat o en països del Tercer Món, per a ells no hi ha medicines ni remei per a la malaltia, només hi ha mort, una mort dolorosa i terrible per no comptar amb els mínims mitjans per pal·liar el patiment i el deteriorament corporal progressiu.

En molts països africans la sida és un veritable drama nacional. Ningú no vol ajudar-hi econòmicament, les grans empreses farmacèutiques no volen renunciar als seus beneficis i vendre més barats els seus productes, simplement són països que estratègicament, políticament i econòmicament no interessen i per això les vides dels seus ciutadans no són importants. Per als cristians, aquesta situació és absolutament intolerable, tota vida és igual davant dels ulls de Déu, i tota persona que sofreix, sigui on sigui, i per la causa que sigui, és el reflex del rostre dolorit de Crist a la creu. Ja s'ha vist en la darrera Cimera Mundial sobre l'Alimentació convocada per la FAO, l'interès nul de les grans potències i de

la majoria dels països occidentals pel problema de la fam. No els afecta directament ni a ells ni als seus interessos econòmics i, per tant, els és igual que milers de persones morin diàriament, mentre al primer món hi ha excedents alimentaris.

L'Església ha donat mostres evidents del seu interès pels afectats per la sida. Segons les dades de què disposem, un de cada quatre malalts estan atesos per institucions catòliques. Per això l'Església s'ha de fer present en la pròxima Conferència Internacional de la Sida que se celebrarà a Barcelona del 7 al 12 de juliol, organitzada per l'ONU i la fundació Antisida, de fet són molts els catòlics que s'han implicat en l'organització i desenvolupament d'aquesta trobada. També és important tenir en compte l'acte interreligiós que es farà al Palau Sant Jordi com una forma visible del suport i solidaritat de totes les religions que transmeten el consol i la fortalesa de Déu. Metges Cristians de Catalunya per la seva banda posarà un punt d'informació durant aquests dies i una sala de premsa virtual des d'Internet per complementar la informació de la trobada amb la visió de l'humanisme cristià.

El problema de la sida no es pot reduir, com alguns ho intenten, a unes simples campanyes d'utilització del preservatiu o de xeringues netes. Hi ha conceptes com la fidelitat a la parella, l'abstinència sexual, una vida sana i sense drogues... que mereixen ser tinguts en compte, a més d'una atenció mèdica i humana molt sensible als que ja han estat infectats. Aquesta és la veu que vol fer sentir l'Església aquests dies i sempre que es parli d'aquest tema tan delicat i preocupant per al nostre temps.

NOU PREU DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Amb motiu de la pujada de costos des de l'arribada de l'euro, així com dels nous preus postals, ens veiem obligats a augmentar el preu del nostre setmanari a partir de l'1 de juliol.

Ens sap greu haver de carregar 10 cèntims als nostres lectors, però confiem en la seva comprensió i fidelitat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiterras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgoça

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)
Resta d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)
Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)
Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

LA TIRA

Per Pilarin

en primer pla

Escalf humà contra la sida

■ El Palau Sant Jordi de Barcelona acollirà una trobada interreligiosa de suport a malalts i familiars

Arreu del món hi ha més de 36 milions de persones infectades pel VIH (Virus d'Immunodeficiència Humana) i, a conseqüència de la malaltia, s'arrossega ja la xifra de 22 milions de morts. Es calcula que a Catalunya ja han mort 8.000 persones a causa de la sida i que hi ha més de 3.000 infectats per aquest virus. Amb aquestes dades que fan estremir es presenta a Barcelona la XIV Conferència Internacional de la Sida, que tindrà lloc del 7 al 12 de juliol al recinte d'exposicions de la Fira de Barcelona amb un gran objectiu: que la present edició sigui un fòrum on es trobin vies per «traduir la ciència en acció».

La XIV Conferència Internacional de la Sida té com a objectiu principal la recerca de respostes globals a l'epidèmia del VIH i considera necessari fer un esforç conjunt en l'àmbit internacional. Per això s'espera l'assistència a Barcelona de més de 15.000 persones d'arreu del món entre científics i clínics capdavanters, professionals del sector de la salut, agències de salut pública, infectats pel virus, polítics, ONG i mitjans de comunicació. La XIV Conferència Internacional de la Sida és organitzada per la Fundació Barcelona Sida 2002, amb el conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, Eduard Rius, com a president honorari, i per la Societat Internacional de la Sida, alhora que rep la cooperació del Ministeri de Sanitat i Consum, de l'Ajuntament i de la Diputació de Barcelona, entre d'altres institucions i organitzacions nacionals i internacionals.

En la presentació de la conferència es proposen uns reptes de futur tals com aconseguir una vacuna terapèutica, eficaç i senzilla; trobar nous fàrmacs (un dels problemes associats al tractament contra el virus és l'aparició de soques resistents); destinar més diners per lluitar contra l'epidèmia (els tractaments actuals no eradiquen el virus, són per a tota la vida, incòmodes, cars i relativament tòxics); donar prioritat als programes sanitaris per frenar les taxes d'infecció (des del punt de vista del control de l'epidèmia, són importants les condicions socioeconòmiques i el desenvolupament dels sistemes sanitaris i educatius per evitar la marginació i millorar la informació), i potenciar el coneixement i compromís per a l'acció.

Per donar una reflexió cristiana a la problemàtica de la sida i a les polítiques de prevenció de contagi, l'Associació Metges Cristians de Catalunya, que presideix Josep M. Simón, posarà en funcionament un punt d'informació amb motiu de la celebració de la conferència. Donada l'envergadura d'espais i d'assistents d'un esdeveniment com el que se celebrarà a Barcelona, Metges Cristians de Catalunya encara estudia on ubicar físicament i d'una manera assequible aquest punt d'informació, per bé que també a Internet es podrà accedir a aquesta mena de sala de premsa virtual a través del portal d'E-cristians: www.e-cristians.net.

Isidor Ramos, periodista responsable d'aquest gabinet de premsa, explica que, sota una perspectiva d'humanisme cristià,

es facilitarà informació sobre la malaltia i les polítiques de prevenció i es publicarà un manifest que, amb el suport de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques, donarà un seguit de recomanacions d'acció positiva per solucionar un problema que és real i davant del qual «no podem fer com si no passés res i mirar cap a una altra banda». Tot i que encara no està concretada ni la data ni el lloc, també hi ha prevista la presentació d'un llibre d'aproximació a la malaltia a càrrec de l'Associació Espanyola de Farmacèutics Catòlics.

IMPLICACIÓ DE L'ESGLÉSIA

El conjunt de l'Església de Catalunya i de Barcelona també s'ha volgut implicar en la celebració per primera vegada en un país de parla hispana d'aquesta Conferència Internacional de la Sida. Mn. Josep M. Forcada, delegat diocesà de Pastoral de la Salut de la diòcesi de Barcelona, ha enviat informació sobre aquesta conferència a tots els arxiprestats i, més concretament, sobre la celebració d'una Trobada Interreligiosa sobre el VIH/sida que tindrà lloc el dimecres 10 de juliol, a les 19 h, al Palau Sant Jordi, i «que vol ser un moment de suport i escalf humà per a aquests malalts i els seus familiars, tan necessitats de la fortalesa i del consol de Déu». Hi partici-

paran delegacions de les diferents religions i tradicions (africana, musulmana, cristiana, jueva, budista) i Mons. Francesc X. Ciuraneta, bisbe de Lleida i responsable de la Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal Tarraconense, hi serà present en representació de l'Església catòlica. S'ha pensat que el fil conductor dels textos que es llegiran faci referència a com trobar Déu en la natura i en

nom de totes les confessions cristianes es llegirà el *Càntic al germà Sol o Lloances de les criatures*, de sant Francesc d'Assís. Hi haurà intervencions de grups musicals o de dansa i, cap al final de l'acte, tindrà lloc un memorial per als qui han mort de sida.

L'organització d'aquesta Trobada Interreligiosa sobre el VIH/sida ha anat a càrrec de l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós amb la col·laboració del

Petició de la Santa Seu als governs

- Aprofitar el poder i l'autoritat de l'Estat per fer front a l'epidèmia i dedicar-hi el pressupost necessari
- Incrementar l'educació escolar i extraescolar dels valors de la vida, de l'amor i del sexe, així com insistir en la igualtat de l'home i de la dona
- Eliminar tota forma de discriminació dels malalts de sida i donar-los suport espiritual
- Informar i educar adequadament sobre la sida
- Convidar a una participació més gran de la societat civil en la lluita contra la sida
- Demanar als països industrialitzats que, evitant tota forma de colonialisme, ajudin en aquesta campanya els països que ho necessitin
- Eradicar l'explotació sexual, especialment la lligada al turisme o a les migracions
- Abaratir al màxim els medicaments antiretrovirals per a la sida
- Intensificar les campanyes per evitar la transmissió maternoinfantil del mal
- Posar una cura especial en el tractament dels infectats i en la protecció dels orfes de la sida
- Atendre especialment els grups socials més vulnerables

(Pronunciada per l'arquebisbe Javier Lozano Barragán, president del Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut, en la XXVI Sessió Especial de l'Assemblea General de les Nacions Unides sobre la Sida celebrada a Nova York del 25 al 27 de juny del 2001)

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut. Per participar-hi es poden passar a recollir les invitacions a la seu mateix de l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós: c/ Mallorca, 285, de Barcelona. Tel. 934 576 980 - Fax 934 575 851.

La Trobada Interreligiosa sobre el VIH/sida és la culminació del treball diari que les diferents Esglésies fan a favor dels malalts de sida i dels seus familiars. Marta Mediavilla, germaneta de l'Assumpció de 73 anys, figura al capdavant de l'Àmbit de la Sida de la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut de Barcelona, que és primordialment un servei d'informació, orientació i documentació per a totes aquelles persones, col·lectius i grups de treball interessats en el tema. Són nombroses les congregacions religioses que es dediquen als malalts de la sida: els Germans de Sant Joan de Déu, les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, els religiosos Camils, els Caputxins i els Mercedaris, en l'acollida que fan als joves que surten de la presó. També hi ha testimonis més personals de donació a aquest col·lectiu com els de sor Genoveva Masip, filla de la Caritat que treballa al costat dels malalts de sida en l'Obra Social de Santa Lluisa de Marillac, o el del franciscà Josep Costa, que té un centre a Can Banús, Badalona, d'Acollida i esperança.

La Gna. Marta Mediavilla, que durant molts anys ha treballat d'assistenta social, va començar a contactar amb joves malalts de sida a partir de la seva col·laboració

Passa a la pàg. següent

amb Càritas arxiprestal de Sant Andreu. «Aleshores encara hi havia molt de rebuig i em vaig plantejar de fer alguna cosa per ells», recorda, «sempre he viscut el patiment dels altres i he tingut el desig de fer-los costat, d'estimar-los, d'ajudar-los... he fet una opció per aquestes persones que pateixen». A base d'anys d'acompanyament i de consol quan la mort es tornava més propera, la Gna. Marta ha acabat esdevenint una amiga per als malalts de sida i els seus familiars. «Recordo el cas de quatre fills que es van quedar orfes perquè els pares havien mort de sida. Semblava com si s'hagués mort tota la família perquè ningú no se'n va preocupar més. I aquesta és una realitat que encara la visc.»

Aquesta germaneta de l'Assumpció va ser voluntària a l'edició passada de la Marató de TV3, destinada justament a recaptar fons per a la lluita contra la sida. «Jo em pensava que encara hi havia molt de rebuig i que no hi hauria gaire resposta, però va ser justament al contrari. Això demostra que estem més oberts, més conscienciats i més inquiets per col·laborar en l'eradicació d'aquesta malaltia», afirma la Gna. Mediavilla. «Tres o quatre anys abans no crec que la societat hagués respost de la mateixa manera.»

En l'àmbit interreligiós ja fa un sis anys que es fan unes trobades de pregària de suport als malalts i als seus familiars a Barcelona. Abans es feien a Santa Maria del Mar, però ara s'han traslladat a Santa Maria del Pi. «Hi ha una assistència molt nombrosa, cosa que posa en evidència que hi ha una inquietud i ganes de fer costat i de donar suport i escalf humà», assegura la Gna. Mediavilla. A més, cada segon dijous de mes, a dos quarts de nou del vespre, i també a Santa Maria del Pi, es fa una mitja hora de pregària en què assisteixen malalts i familiars dels que han mort o que estan en fase terminal. «És molt breu, però és molt emotiva i viva», afirma aquesta germaneta de l'Assumpció que ha fet una opció de vida per aquests malalts necessitats de comprensió, afecte, ajuda i suport. I conclou: «El suport de la comunitat cristiana és molt important, però cal que anem

EL DR. JOSEP M. FORCADA ÉS DELEGAT DIOCESÀ DE PASTORAL DE LA SALUT DE BARCELONA

«Cal obrir portes als malalts de sida»

«Seria bo que així com es va donar una gran resposta ciutadana a la Marató de TV3 sobre el tema de la sida el mes de desembre passat, els cristians de l'Església catalana es fessin també presents en aquesta trobada, particularment en l'acte interreligiós.» Aquesta és la invitació que Josep M. Forcada, delegat diocesà de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona des del 1994, brinda a totes les comunitats de l'Església catòlica perquè amb creients d'altres confessions preguin plegats pels malalts de sida i pels seus familiars.

—**Què pot aportar l'Església als afectats pel VIH/sida?**

—Una acollida i una integració en el món pastoral de la nostra Església. És a dir, cal obrir portes als malalts de sida i mai no els hem ni de marginar ni d'apartar de nosaltres, tinguin l'origen que tinguin, ja vinguin de la droga o de qualsevol altre món marginal.

—**Què es pot fer en el cas del Tercer Món?**

—El tractament farmacològic per als malalts de sida és caríssim i esdevé inaccessible per als països del Tercer Món. Això és el que ens alarma més i ens hauria d'angoixar a tots. No hauríem de romandre impassibles davant d'una tragèdia d'aquestes proporcions. Caldria treballar molt més solidàriament amb el Tercer Món pel que fa a prevenció i tractament i pel que fa als mitjans que es posen i com es posen.

—**Què recomana l'Església per prevenir el contagi?**

—L'Església demana que la relació afectivosexual tingui sempre un gran sentit d'amor dintre del matrimoni. La relació fora del matrimoni és considerada il·lícita. S'ha de suposar, però, que aquell que cau en aquest parany almenys previngui de caure també en el risc d'un contagi. En aquest sentit, és

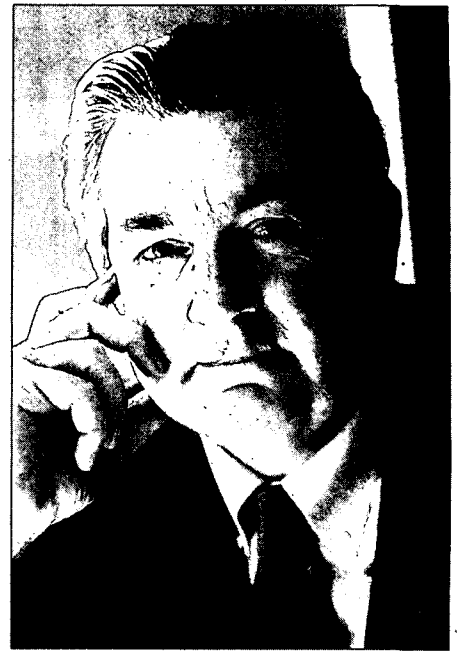
importantíssima l'educació en valors, en el respecte, en una salut fonamentada en el diàleg, en la comunió... Això és fonamental.

—**Quins són els reptes mèdics que planteja la sida?**

—Primer trobar una vacuna eficaç; segon, un tractament també eficaç, més còmode i no tan agressiu i, tercer, treure tot el que té d'estigma dins del món hospitalari. Afortunadament ara hi ha una resposta molt seriosa per part del personal d'infermeria, dels mateixos metges, dels auxiliars de clínica. Avui hi ha una veritable acollida i, a diferència d'anys enrere, mai no es dona cap discriminació.

—**Quins fruits donarà la celebració d'aquesta conferència internacional a Barcelona?**

—És una crida a tots els nivells de la ciutat. D'una banda, i pel que fa a l'apartat pròpiament mèdic, la conferència internacional permetrà una confrontació d'experiències dels millors investigadors, i això sempre és enriquidor. De l'altra, hi ha una segona crida a nivell ciutadà i, més concretament, aquesta dimensió concreta del nostre món de l'Església, precisament amb aquesta pregària interconfessional. És un moment de culminació del que dia a dia estem

fent les diferents comunitats religioses. Serà una mena de posada en comú del nostre esperit i del nostre desig. No serà només un grupet petit, sinó una mobilització de molta gent d'Església. Oi que ens vam mobilitzar en les Olimpíades o en altres esdeveniments que tenen lloc a Barcelona? Ara també és un moment perquè es vegi arreu que hi ha tot el suport d'unes persones que, des del punt de vista de la seva creença, de la seva fe, són sensibles i responen a les necessitats dels malalts i dels seus familiars. És adonar-nos que som sensibles a aquesta realitat i això ens agermana, ens fa sentir que tenim uns punts de vista comuns.

avançant, perquè em sembla que ens cal entendre més el problema i el sofriment d'aquestes persones.»

Els catòlics atenen el 25% dels malalts de sida al món. Aquesta xifra la va posar sobre la taula l'arquebisbe Javier Lozano

Barragán, president del Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut, quan va intervenir en representació de la Santa Seu en la XXVI Sessió Especial de l'Assemblea General de les Nacions Unides sobre la Sida, que es va celebrar a Nova York del

25 al 27 de juny de l'any passat. «El 12% dels que s'ocupen dels malalts de la sida al món són organismes eclesials catòlics i el 13% són organitzacions no governamentals catòliques», va manifestar el prelat mexicà. (C.M.)

Tragèdia a Uganda

«Des de l'esclat del virus de la sida els anys vuitanta Uganda ha estat un dels països que n'ha experimentat les taxes més elevades d'infecció. Fa uns anys la taxa va arribar a ser del 18,5%.» Així descriu la situació del seu país la ugandesa Rose Busingye, que el 1992 va començar a treballar de voluntària assistint pacients afectats pel VIH/sida a Kampala. El mes de maig Rose Busingye va visitar diferents ciutats espanyoles convidada per Cesal (una ONG d'inspiració cristiana vinculada al moviment Comunió i Alliberament) i va explicar la seva experiència. «A partir del 2000 les taxes d'infecció a Uganda s'han estancat entre un 8% i un 10%, cosa que significa 1,9 milions de persones infectades d'una població total d'uns 22 milions d'habitants. La majoria d'aquestes persones es troben en la franja d'edat més activa econòmicament i socialment parlant, és a dir, entre els 18 i els 40 anys», ha explicat Rose Busingye en la seva visita a l'Estat espanyol. Així, tot i que es tracta d'un dels pocs països on s'ha aconseguit invertir el procés d'expansió de l'epidèmia, Rose Busingye no es vol estar de recordar les immenses dimensions de la

tragèdia, en què prop de 2,2 milions de persones han estat afectades, 800.000 han mort i més d'1,1 milions d'infants s'han quedat orfes.

«A Uganda, la sida ha afectat profundament la societat», insisteix aquesta infermera ugandesa, «ha trencat l'organització social, les tradicions, els vincles familiars». Amb aquest panorama, la seva feina consisteix a atendre, acollir i donar informació a tota mena de persones afectades directament o indirectament per la malaltia de la sida, però principalment a gent que habita als slums (suburbis) de Kampala, ja que és allí on hi ha els centres de la Meeting Point, l'ONG que Rose Busingye presideix. «Es tracta, primerament, de no deixar sols els que es troben amb la sida. Cada dia acudeixen a nosaltres desenes de persones que el que busquen és algú que es preocupi d'ells, de la seva humanitat, i no només de la seva malaltia. Per això jo, a través

del meu treball, he descobert que el problema del VIH/sida és el mateix que el problema de la vida. És una cosa que m'indueix a descobrir tota la humanitat i dignitat de la vida i de l'amor», conclou Rosé Busingye.

Fa catorze anys Àlex Gelonch Salvadó va despertar a una nova vida en assabentar-se que havia estat infectat pel VIH. «Semblava que m'havia de morir d'un moment a l'altre», diu en recordar la confusió que hi havia aleshores. Àlex Gelonch, nascut a Barcelona l'any 1960, va veure com trontollaven els valors

que fins aleshores havia considerat primordials: una bona feina (és enginyer industrial) i un bon cotxe, el reconeixement social... A poc a poc, però, va començar a concebre la vida sota un nou prisma i va desvetllar en ell la crida de Déu a ajudar els altres, primer a través de la Fundació Dimensió Sida, creada pel prevere Antoni Mirabet, i ara a

l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós, coordinadora de la pregària interreligiosa pels malalts de sida. «Des que em llevo i fins que m'en vaig a dormir, miro cada dia de fer alguna cosa pels altres i miro de portar pau i alegria», afirma Àlex Gelonch, «això, és clar, sempre que la malaltia m'ho permet».

Àlex Gelonch forma part de l'equip coordinador de la Trobada Interreligiosa sobre el VIH/sida

—Què és el primer que va fer quan li van comunicar el diagnòstic?

—El primer va ser anar a veure un amic meu, el P. Just Llorenç, monjo de Montserrat. Va ser la primera persona que em va donar forces per tirar endavant en aquella època. L'«únic» que va fer va ser escoltar-me, sense jutjar en cap moment ni la meua manera de viure ni d'actuar. Aquest monjo em va acollir.

—Quan va començar la «convivència» amb el VIH?

—Vaig anar veient que els dies anaven passant, que anava vivint i que encara no m'havia mort. A poc a poc, doncs, vaig aprendre a «convivre» amb el VIH. A la vida, hi ha dues maneres d'entomar els cops: amargant-te i fent-te la víctima o assumint el que tens i a partir d'aquí prendre forces i tirar endavant. Considero que sense la meua fe no hauria estat possible aquest camí. El primer que faig cada dia en llevar-me, després de dutxar-me i prendre'm un suc de fruita, és fer una estona de pregària. Si no fos per la pregària avui dia no estaria aquí; és una de les coses que em dóna més forces per viure. Si ho hagués d'il·lustrar de l'1 al 10, diria que la força espiritual és un 7 mentre que els medicaments són un 3. Amb totes les malalties, però més en aquesta en concret, si no tens

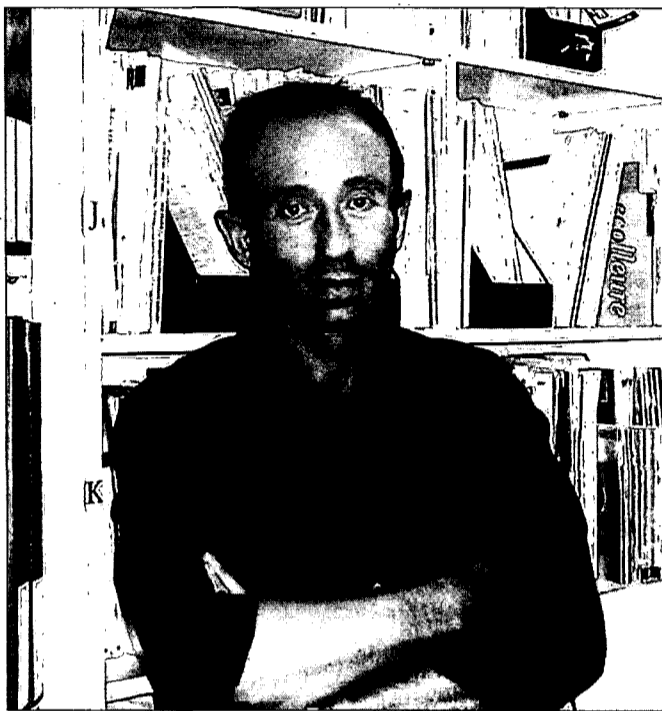
sempre— i, en el cas dels que tenen relacions esporàdiques, els metges recomanen l'ús del preservatiu.

—Els joves estan desorientats?

—Crec que estem dividint massa el que diu la societat laica i el que diuen els estaments religiosos, quan de fet caldria que anéssim tots alhora. Els estaments religiosos tenen molt a aportar a la societat així com la societat té molt a aportar als estaments religiosos. Caldria que hi hagués un equilibri. Parlar només del preservatiu, si darrere no hi ha uns valors ètics d'amor, de sinceritat, de respecte entre persones, a un mateix i al propi cos, és una manera de desorientar els joves. La nostra societat, on tenim els diners i el poder per déu i els *disk-jockeys* de les discoteques per capellà, no sap gaire bé cap a on va. Cal fomentar els valors religiosos, a les escoles principalment.

—La sida ha deixat de ser, si més no a occident, una malaltia mortal?

—Moltes vegades els mitjans de comunicació donen una informació falsa, fins al

Àlex Gelonch, a la seu de l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós.

—Ara em prenc catorze píndoles, però això no és el més greu. El que més costa és conviure ja no només amb el virus del VIH sinó conviure amb els efectes secundaris de la medicació. I aquest és un tema que de vegades s'omet. Durant un any, després d'haver agafat aquesta infecció d'orina, havia estat sense medicació i realment m'havia arribat a sentir viu de nou. Ara, però, l'he haguda de recuperar perquè les defenses m'havien baixat molt.

—És «car» conviure amb la sida?

—Quan fa catorze anys que prens medicació tens completament fets malbé l'estómac, el fetge, els ronyons, el sistema nerviós i la cara, perquè la medicació et provoca una lipodistrofia; això és, una distribució anormal dels greixos. Per tant, necessites tractaments específics i tot això val diners. Una altra cosa és l'alimentació. Si el màxim de triglicèrids que una persona pot tenir a la sang és de 200 unitats, en el meu cas és de 1.700. Per això, a banda de les píndoles que em regulen la pujada de triglicèrids també necessito una alimentació a base de carns sense greixos, de peix... Tot això m'ho puc permetre perquè cobro una bona pensió, però de vegades em pregunto, què passarà si agafen el VIH tots aquests joves que ara cobren menys que quan jo vaig començar a treballar ara fa vint anys? Qui té ara totes les cotitzacions per tenir una pensió d'invalidesa?

—Al primer món és difícil conviure amb la malaltia, però què passa al Tercer Món?

—La sida és un problema molt greu, però encara és més greu el seu estat de vida; el més greu és que no tinguin una casa, ni aigua potable, ni una dieta adequada, ni educació. Encara que tinguessin la medicació contra la sida, sense aquests mitjans no se la podrien ni pendre. Per prendre't la medicació necessites aigua i necessites

menjar, perquè, si no, la vomites. El nostre gran «pecat», i que no és res més que el gran allunyament que hi ha de Déu, és tenir el món com el tenim. Com és possible que el 20% de la humanitat consumeixi el 80% dels recursos? Com pot ser que tinguem tot Àfrica, tot Sud-amèrica i tot Àsia en la situació en què estan? És una vergonya. És del tot necessari que les grans multinacionals farmacèutiques enviïn medicació al Tercer Món, però és igualment primordial facilitar-los unes condicions de vida adequades.

—Quina és la seva esperança de futur?

—Una de les preguntes que sempre m'he fet és per què jo encara sóc aquí i, en canvi, molts amics meus han mort. És una pregunta que durant molt temps em neguitejava, però vaig escoltar Déu i em vaig adonar que la

seua resposta, probablement, és la feina que estic fent aquí. No entèndria la meua vida si no pogués fer alguna cosa pels altres. Quan penso en el futur, només demano a Déu de continuar com ara.

—Quins fruits pot aportar la XIV Conferència Internacional de la Sida així com la trobada de pregària interreligiosa?

—M'agradaria que la conferència fos un ressò mediàtic per remarcar una altra vegada que el VIH és un problema de tota la societat en l'àmbit mundial, que no és una epidèmia, sinó que és una pandèmia, que afecta tots els continents i que no és una cosa del passat que ja està solucionada. Amb la perspectiva de catorze anys d'haver viscut amb el VIH/sida, puc dir que és una malaltia mortal. Pel que fa al tema religiós, hi ha dos aspectes a remarcar. En primer lloc, que és possible el diàleg entre religions per a la sida i per a qualsevol altre tema. Ara que la societat laica ens diu que les religions són una font de disputa—l'exemple de Palestina, entre jueus i musulmans, o el del Caixmir, entre musulmans i hindús—, aquest acte vol ser una mostra que les religions no tenen res a veure amb les guerres polítiques, que una cosa és la guerra política i una altra és l'ús que els polítics fan de les religions. Sempre que qualsevol persona de qualsevol religió tingui clar en què creu i sigui capaç d'escoltar, el diàleg entre religions és possible i no només és possible sinó que és una font de riquesa i d'interculturalitat. En segon lloc, la trobada vol remarcar que la religió ajuda a viure amb el VIH. Cal que a la gent que és portadora i que ha de conviure amb el VIH/sida, que als malalts que s'estan morint i als seus familiars els arribi el missatge que la religió pot ajudar-los.

Reportatge: Carme Munté

«Sempre m'he sentit molt estimat per Déu»

una força com és en el meu cas la de sentir-te recolzat per Déu, no crec que les pastilles et salvin la vida.

—No va tenir cap moment de rebel·lia?

—En cap moment no em va passar pel cap que era un càstig de Déu, tal com en aquella època s'havia arribat a dir. Sempre m'he sentit molt estimat per Déu. Quan tenia 18 anys i anava a la universitat, de tant en tant feia campana i me n'anava a Montserrat a sentir vespres o laudes, quan de fet aleshores no hi coneixia ningú, a Montserrat. Sempre he sentit com una crida.

—Havia pensat alguna vegada que podia passar-li a vostè?

—Quan ets jove sempre et penses que res no et pot passar, però no només en el tema de la sida, sinó també, per exemple, pel que fa als accidents de trànsit. Cal fer una tasca fonamental d'educació a l'escola. Tothom sap els tres camins per a la prevenció en el cas de la transmissió sexual: abstenir-se de tenir relacions sexuals, la fidelitat —això és, una parella estable per

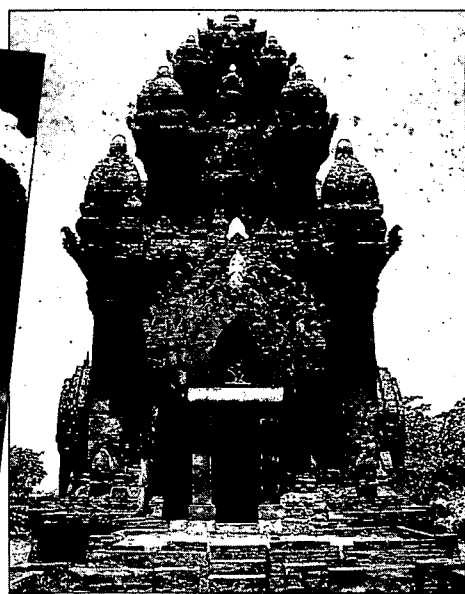
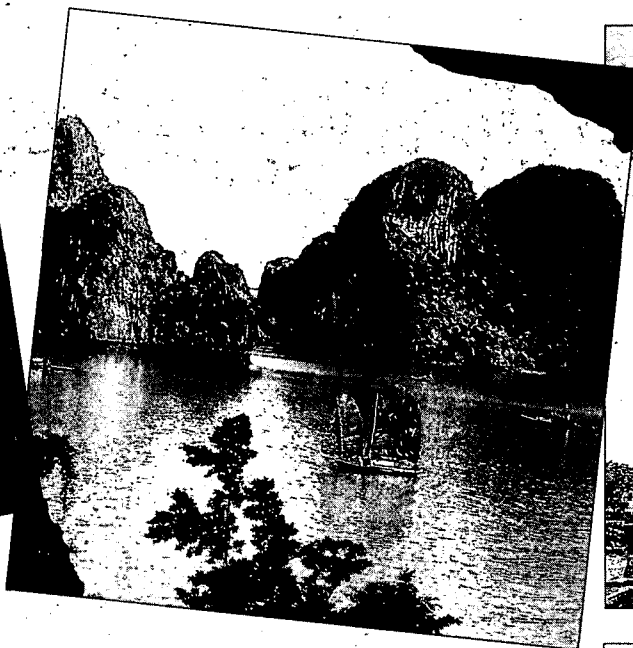
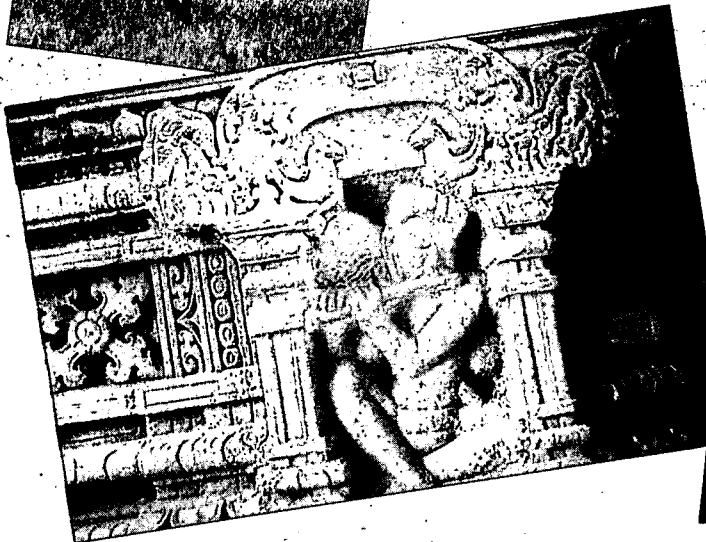
punt que he arribat a sentir que la sida és una malaltia crònica o, fins i tot, venial. Vull desmentir-ho fermament i dir, encara que sigui dur, que la sida és una malaltia mortal, i ho és a Àfrica, a Llatinoamèrica, a Tailàndia, a Europa i als Estats Units. El que passa és que aquí, gràcies als fàrmacs, s'ha alentit. No ens estem morint, i això és veritat, però tampoc no podem viure com una persona normal. Jo faré cosa d'un any i mig que vaig estar a punt de morir-me no pel virus del VIH, però sí per un dels efectes secundaris de la medicació: les pedres al ronyó, que em van provocar una infecció d'orina. Quantes morts no hi ha que no figuren com a morts de sida però que són degudes, per exemple, a cirrosis hepàtiques a causa dels inhibidors de les proteases? Ningú no diu tampoc que els tractaments provoquen una fatiga crònica que fins i tot t'impedeix de llevar-te del llit cada dia. Em sento com si hagués de carregar tot un dia amb una motxilla de mil quilos.

—Quantes píndoles pren al dia?

oberta la inscripció

De l'11 al 26 de novembre del 2002

Viatge al sud-est asiàtic: VIETNAM / CAMBOTJA

Les tradicions orientals i la diversitat paisatgística de la península d'Indo-xina

VISITAREM:

AL VIETNAM:

- Hanoi
- Hoalu
- Hoa Binh
- Halong
- Danang
- Hoi An
- Hue
- Ho Chi Minh
- Vinh Long

*Les coves de Tam Coc
 Creuer pel riu Da
 Poblet de minoria Dao
 Poblet de minoria Muog
 Creuer per la magnífica badia de Halong (declarada per la Unesco Patrimoni de la Humanitat)
 Creuer pel riu del Perfum
 Túnel de Cu-Chi
 Viatge en vaixell pel riu Mekong*

A CAMBOTJA:

- Siem Reap
- Angkor
- Phnom Penh
- Wat Phnom

*Ruïnes de Bayon
 Complex d'Angkor
 Temple de Ta Prohm en plena jungla*

SORTEIG TRADICIONAL 2002

En el sorteig efectuat davant notari, han resultat premiats els números següents:

1r premi **45.336**

2n premi **27.325**

3r premi **27.477**

premi especial de portada: 907

MOLTES GRÀCIES PER LA VOSTRA COL-LABORACIÓ

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

NOVA PROGRAMACIÓ PER A LA TARDOR DEL 2002

Vaticà

església en el món

400.000 persones segueixen la canonització del pare Pius

■ La pobresa i la humilitat són els trets més característics del nou sant

ROMA.— Les previsions no han fallat: la canonització del caputxí italià pare Pius de Pietrelcina ha batut el rècord i s'ha convertit en la més multitudinària de la història. El 16 de juny passarà a la història com un dels diumenges més plens de catòlics —la majoria italians— a Roma. El pare Pius de Pietrelcina (Francesco Forgione), de l'orde dels Frares Menors Caputxins, va ser beatificat fa només tres anys i és una figura que desperta curiositat i veneració per part de milers de persones arreu del món. Els seus estigmes, els seus miracles i sobretot la seva senzillesa i compromís amb els pobres i malalts van fer-ne un sant en vida.

La plaça de Sant Pere era plena a vessar.

El pare Pius és sant oficialment des del 16 de juny, tot i que la seva fama de santetat l'havia convertit en sant molt abans. La pobresa i la humilitat són els trets més característics d'aquest frare a qui el mateix postulant de la causa de canonització reconeix que tot aquest enrenou no li hauria agradat gens. La cerimònia de canonització va ser tot un espectacle: sota un sol de

cessió del sant pare Pius i que va rebre la primera comunió de la mà del Papa.

L'exposició *La gran llum. El pare Pius* a Roma reuneix durant un mes töt d'objectes relacionats amb el sant dels estigmes: pèls de la barba, fotos de les mans estigmatitzades, cartes, hosties i altres relíquies. La gent s'agenolla amb una devoció que impressiona, i prega. El pare Pius ha aconseguit que arreu del món es creïn més de dos mil grups de pregària que es reuneixen en nom seu (a Itàlia n'hi ha gairebé a cada diòcesi). La cerimònia de canonització de Roma va ser seguida també per les multituds de sant Giovanni in Rotondo, on el frare va fundar l'hospital Casa d'Alleujament del Patiment, el tercer santuari més visitat del món després del Vaticà i de Guadalupe, a Mèxic.

Un dels aspectes més misteriosos del nou sant són els seus estigmes, que seran analitzats novament per un comitè de metges, i si es reconeguessin oficialment, entraria a formar part del grup dels estigmatitzats, on

només hi ha sant Francesc, santa Clara i santa Caterina de Siena. Els estigmes són, de moment, un fenomen totalment italià.

Pregària i caritat

En la seva homilia, el Papa va recordar que «el nou sant ens convida a posar Déu per sobre de tot, a considerar-lo com el summum i únic bé». Les paraules del Papa sobre el pare Pius es resumeixen en dos conceptes: pregària i caritat, així com un profund sentit del patiment salvífic. El pare Pius, que va morir el 1968 (tenia 81 anys), va ser presentat pel Papa com un model de sacrifici i adhesió al patiment de Jesucrist. Segons el Papa, no es pot entendre el pare Pius sense la referència constant a la creu.

El sant de Pietrelcina va patir en carn pròpia els estigmes que remetien a la passió del Crist.

Aquest sant, la veu del qual se sent encara ara després de la canonització a les ràdios i televisions italianes, és, segons Joan Pau II, un exemple de direcció espiritual. El Papa va adreçar una pregària al nou sant demanant-li ajut per pregar sense cansar-nos mai, «segurs que Déu coneix allò que necessitem abans que li ho demanem». La memòria litúrgica —obligada— de sant Pius serà el 23 de setembre, aniversari de la seva mort o, en sentit positiu i cristià, aniversari del seu naixement al cel.

Miriam Díez Bosch

El Vaticà impulsa la renovació de la vida religiosa

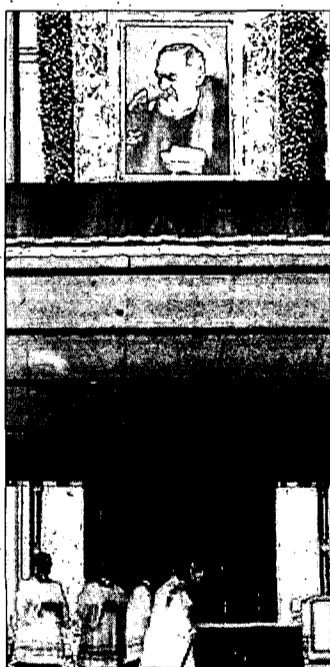
ROMA.— La disminució numèrica dels religiosos, la globalització i els reptes bioètics són algunes de les qüestions tractades en el nou document publicat per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica de la Santa Seu, presidida pel cardenal espanyol Eduardo Martínez Somalo. *Caminar des de Crist. Un compromís renovat de la vida consagrada en el tercer mil·lenni* és una instrucció postjubilar que presenta els reptes a què s'han d'enfrontar els religiosos i religioses actualment. Es convida els consagrats i consagrades a «allunyar els ulls de dificultats, proves i problemes quotidians, i a tenir el valor de confiar només en Déu i abandonar-se al seu amor».

Les quatre parts del text fan referència a la presència de la caritat del Crist enmig de la humanitat; al coratge d'encarar les proves i reptes actuals; a situar la vida espiritual en primer pla i a ser testimonis de l'amor en la fantasia de la caritat. En la seixantena de pàgines del text es fa una crida a la renovació constant de la vida espiritual i missionera i es dona molta importància al testimoniatge. El text subratlla que quan la Paraula de Déu, la pregària i l'Eucaristia són el motor de la vida consagrada, l'espiritualitat tendeix a ser una espiritualitat de comunió. El darrer capítol del document fa una crida per tal que els consagrats i consagrades estiguin en la primera fila en el diàleg amb tothom: amb els germans separats, amb els qui pertanyen a altres realitats i amb aquells que no professen particulars confessions religioses. (M.D.B.)

Joan Pau II i Bartomeu I signen una declaració sobre medi ambient

ROMA.— El Papa i el patriarca de Constantinoble, Bartomeu I, han signat un document conjunt sobre medi ambient. La declaració va posar punt final al simposi organitzat del 5 al 10 de juny per la Comissió Religió, Ciència i Medi Ambient, creada per Bartomeu I. «No és massa tard» per salvar el món del col·lapse ecològic, afirmen Joan Pau II i Bartomeu I. N'hi ha prou amb una sola generació d'homes i dones de bona voluntat: «Fem que aquesta generació sigui l'actual.» I assenyalen la confiança en la capacitat de posar fi al «sofriment quotidià d'un gran nombre de persones»; afectades per «la violència, la pobresa i el subdesenvolupament». Per això, asseguren que la persona ha de ser capaç de convertir el seu propi cor, i adoptar una

veritable ètica de respecte de la creació de Déu. El Papa i el patriarca subratllen que el món és un do de Déu a la humanitat perquè en sigui el custodi i que «al centre de la creació hi ha la persona humana, amb la seva inalienable dignitat». El text proposa sis compromisos ètics concrets: «Pensar sempre en les generacions futures quan valorem les diverses possibilitats d'acció»; tenir en compte «la llei natural present en cada cultura humana»; «utilitzar la ciència i la tecnologia de manera constructiva»; «estar oberts a les instàncies de solidaritat»; «reconèixer la diversitat de situacions i responsabilitats», i promoure un diàleg pacífic per resoldre les controvèrsies entre els defensors de diferents punts de vista sobre temes mediambientals. (Zenit)

El pare Pius, nou sant de l'Església.

Residència Universitària Esclaves del S. C. de Jesús

Carrer Mallorca, 234 - 08008 Barcelona. Tel. 932 152 509 - Fax 934 873 398
a/e: resibarna@terra.es

Oferim un servei en la societat actual a les joves universitàries. La residència està situada a la zona de l'Eixample, entre la Rambla de Catalunya i el carrer Balmes, amb un accés fàcil al metro, als ferrocarrils catalans i als autobusos.

Si desitgeu més informació, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Itàlia

Santa Maria Goretti, model per als adolescents

■ Enguany se celebra el centenari de la seva mort

NETTUNO.— Una noia que ha sabut estimar Crist radicalment com sant Francesc. Per al P. Giovanni Alberti, passionista i biògraf de la santa, aquest és el nucli de l'espiritualitat de santa Maria Goretti. Els religiosos passionistes del santuari de Nettuno, dedicat a la santa, juntament amb les autoritats civils, han organitzat una sèrie de manifestacions religioses i culturals per al centenari del martiri d'aquesta nena, que va tenir lloc el 6 de juliol del 1902.

El P. Alberti, en una roda de premsa per presentar les iniciatives de l'any del martiri, assenyalava que «l'edat jove de Maria (encara no tenia dotze anys) no ha d'incloure a l'engany perquè el seu sacrifici final i el perdó concedit al seu agressor formen part integrant d'un camí de fe que ha caracteritzat tota una vida tan tendra». Maria Goretti va ser assassinada per Alessandro Serenelli, un jove que ella va rebutjar. Aquest jove va reaccionar violentament tot donant-li catorze ganivetades. Abans de morir, Maria va perdonar el seu assassí, que va ser condemnat a treballs forçats. Al començament, Serenelli no donava mostres de penediment. La tradició explica que després d'un somni on Maria li va dir que ell també podia anar al cel, Serenelli va canviar completament tot tornant-se vers Déu i oferint els seus treballs i patiments en reparació dels seus pecats. Després de 27 anys de presó, va ser alliberat per bona conducta i va anar a demanar perdó a la mare de la santa, que li va concedir.

«Després de 100 anys, santa Maria Goretti és l'exemple d'una espiritualitat de preadolescents. I en el llindar del tercer mil·lenni torna a ser proposada com una nena que ha sabut estimar Jesús radicalment», indicava el P. Alberti. Per al biògraf de la santa, Marietta, com era coneguda pels seus familiars i amics, «els seus gestos, les seves opcions, el seu tracte vers l'agressor són els d'una noia que ha sabut comportar-se com una dona, petita dona orgullosa de ser-ho».

El cardenal Sergio Sebastiani, presi-

dent de la Prefectura d'Assumptes Econòmics de la Santa Seu, també ha il·lustrat les virtuts de la jove santa: «Confiança en la providència, amor vers el pròxim, rebuig de la violència i respecte a la pròpia dignitat de dona, pregària i unió amb Déu, heroisme del perdó per estimar Crist.» Segons el cardenal, «el seu martiri és el cim d'un itinerari humà i espiritual que havia arribat a la radicalitat evangèlica en la quotidianitat de la seva vida de preadolescent i per això conserva avui actualitat i frescor». Per la seva banda, per a l'alcalde de Nettuno, Vittorio Marzoli, «la puresa de la nena, la seva capacitat de perdó i la conversió de l'assassí són temes de reflexió, no només per als creients sinó també per a qui no creu perquè ajuden a cultivar una dimensió "elevada" de la vida».

El 6 de juliol, aniversari del violent assassinat, es farà un pelegrinatge nocturn des del santuari fins a casa seva. L'endemà, a la plaça que hi ha al davant del santuari, se celebrarà una missa solemne presidida pel cardenal Medina Estévez, prefecte de la

Petit monument en el lloc del martiri (Ferriere di Conca).

Congregació per al Culte Diví. A principis de novembre, tindrà lloc a Roma un congrés teològic, mentre que altres manifestacions es realitzaran a la ciutat natal de santa Maria Goretti i de la seva família, a Marche, i entre setembre i octubre les relíquies recorreran diverses localitats italianes.

A més, Correus italians celebrarà l'esdeveniment amb l'emissió d'un segell especial, mentre que Correus vaticans ha preparat també el seu, el segon que s'emet després de la canonització el 1950. (VID)

BRASIL

Deu mil Bíblies per a Moçambic

RIO DE JANEIRO.— El 6 de juny el sector d'Animació Missionera de la Regió Sud 3 de la Conferència Episcopal Brasileira va donar deu mil Bíblies a l'Església de Moçambic. El coordinador del sector, el P. Victor Hugo Gerhard, ha assenyalat que el poble moçambiquès té molta set de la Paraula de Déu i té molt d'interès en la lectura bíblica. L'única llibreria catòlica, de les Germanes Paulines, es troba a la capital, Maputo, i els exemplars de Bíblia estan esgotats. Segons el P. Gerhard, és un «gest de cooperació missionera, important i necessari per al poble de Moçambic». Aquest gest és el resultat d'una campanya llançada l'agost de l'any passat. A la cerimònia de lliurament hi era Mons. Germano Grachane, bisbe de Nacala i president de la Comissió d'Evangelització de la Conferència Episcopal de Moçambic. Per la seva banda, el president de la Regió Sud 3, Mons. Dadeus Grings, ha assenyalat que aquesta donació vol proporcionar als cristians de Moçambic l'oportunitat d'entrar en contacte amb la Paraula de Déu: «Representa una contribució generosa i solidària dels catòlics de Rio Grande do Sul, que professen la mateixa fe, s'alimenten dels mateixos ideals i cerquen la mateixa inspiració per a la vida en la Paraula i la Gràcia de Déu.» (C.C.)

PAKISTAN

Els bisbes criden a la pau

ISLAMABAD.— Tot sumant-se a la crida realitzada per la Conferència Episcopal Índia, els bisbes pakistanesos han fet una invitació a la pau entre els dos països i a aturar les accions de violència que han tingut lloc a la frontera. «En nom de la religió i del nacionalisme els dos països han viscut anys de guerra i misèria. Les armes no han portat a cap solució.» A més, destaquen la necessitat de la intervenció de la comunitat internacional per aconseguir un acord entre les dues nacions. (N.E.)

VATICÀ

El Papa encoratja a la pau i a la reconciliació a Colòmbia

ROMA.— Obrir «de bat a bat les portes a Crist» i avançar en un moviment nacional de reconciliació i perdó va ser la crida de Joan Pau II al poble colombià, en el marc del centenari de la consagració de Colòmbia al Sagrat Cor de Jesús. El Papa animava a demanar al Senyor «que renovi tota la societat de manera que actuï amb un cor i un esperit nous. (...) Aquesta conversió personal ha d'anar acompanyada d'una profunda transformació social que comença per enfortir la institució familiar, la més rica escola d'humanisme». Per al Bisbe de Roma, «la societat que escolta i segueix el missatge de Crist camina vers la pau veritable, rebutja qualsevol forma de violència i genera noves formes de convivència». (N.E.)

ISRAEL

Mons. Sambi demana el cessament del terrorisme i la represàlia

JERUSALEM.— El nunci apostòlic a Israel, Mons. Pietro Sambi, ha demanat a israelians i palestins que reflexionin en profunditat per posar fi al terrorisme i a la represàlia. «Condemno amb tota l'ànima els actes de terrorisme suïcides, però he de dir que són l'expressió d'un poble al qual s'ha deixat sense portes i sense finestres. Són signes de la desesperació d'una joventut que no veu futur. (...) Fins que Israel no es retiri dels territoris ocupats i no permeti la constitució d'un estat palestí, la pau a Terra Santa no serà possible. D'altra banda, és innegable el dret d'Israel a existir dins de fronteres segures i reconegudes.» Per al nunci, les dues parts únicament es limiten a la represàlia, «una via que no crea futur. Crec en l'amor, en el respecte i en l'ajuda a aquests dos pobles». Per això, per forjar un futur esperançador demana el respecte de la vida «entesa com una cosa sagrada i el respecte als acords aconseguits». (SIR)

CANADÀ

Trobada mundial de joves capellans

TORONTO.— Cent cinquanta capellans i seminaristes d'arreu del món es congregaran al Canadà en vigílies de la Jornada Mundial de la Joventut de Toronto. El tema de la trobada, que tindrà lloc del 19 al 21 de juliol al seminari Sant Pere a London (Ontario), reflexionarà sobre la manera en què els capellans són «la sal de la terra» i «llum del món». (Zenit)

Estats Units

Els bisbes demanen perdó a les víctimes dels abusos sexuals

■ Aprovada la «Carta per a la protecció d'infants i joves»

DALLAS.— Els bisbes dels Estats Units han aprovat la *Carta per a la protecció d'infants i joves*, que imposa sancions radicals i immediates als preveres que cometen abusos sexuals a menors. Aquest document va ser el tema principal de l'assemblea de la Conferència de Bisbes Catòlics celebrada del 13 al 15 de juny.

El text va ser aprovat per 239 vots a favor i va tenir-ne 13 en contra. Aquesta carta conté un seguit de mesures concretes, entre les quals destaquen l'atenció pastoral de les víctimes i dels seus familiars, així com la cooperació de les diòcesis amb les autoritats públiques. La mesura més important, segons l'opinió pública nord-americana, és la decisió que a partir d'ara tot capellà responsable d'abusos sexuals a menors serà expulsat de l'exercici del ministeri sacerdotal.

Per al culpable, el document preveu, d'acord amb la legislació canònica, tractaments professionals amb l'objectiu d'impedir que el responsable torni a caure en aquesta mena d'abusos, tot i que ja no exerceixi el ministeri. Entre les mesures assumides pels bisbes destaca també la institució d'una oficina per a la protecció dels infants i dels joves a la seu central de la Conferència Episcopal, així com eines més eficaces per avaluar la idoneïtat dels candidats al sacerdoci. Els prelatos consideren com un mitjà decisiu per superar la crisi la «pregària pel guariment i la reconciliació» de tots els fidels, acompanyada per «actes de reparació».

En el discurs d'obertura de la reunió, el president de la Conferència Episcopal, Mons. Wilton Gregory, va assenyalar que «l'Església catòlica als Estats Units travessa una crisi molt greu, potser la més greu que hàgim conegut». Tot adreçant-se a les víctimes, els va transmetre «la seva contrició més sincera. En nom meu i en nom de tots els bisbes, expresso a cadascun de vosaltres que ha patit abusos sexuals per part d'un capellà o d'un altre mem-

Mons. Gregory va tornar a demanar perdó a les víctimes.

bre de l'Església les nostres excuses més profundes. Estic profundament afligit i sempre ho estaré pel mal que s'ha ocasionat. Demanem el vostre perdó». El prelat va subratllar que «no es poden repetir els errors del passat».

En el marc de la trobada, algunes de les víctimes d'abusos de capellans o seminaristes van oferir el seu dramàtic testimoni davant de l'assemblea. Les víctimes han considerat que el seu diàleg amb l'episcopat significa un pas important: «Volem donar les gràcies als bisbes per la seva obertura d'esperit, la seva voluntat per escoltar el dolor i el sofriment que hem hagut de suportar», assenyala una de les víctimes.

Des que va esclatar l'escàndol, a principis d'any, quatre bisbes nord-americans han presentat la seva dimissió a Joan Pau II i 250 capellans han estat retirats de l'exercici del seu ministeri sacerdotal. (Zenit)

Els benedictins perdonen l'assassinat de dos monjos

KANSAS.— La comunitat benedictina de Kansas, que va perdre recentment dos dels seus religiosos, es refà de la tragèdia amb la pregària i el perdó. Els dos monjos van morir a l'entrada de l'església a conseqüència dels trets d'un desequilibrat. La comunitat viu aquests dies en esperit de perdó, explica l'abat Gregory Polan: «És un aspecte clau, tot i que no fàcil, però és un

signe característic de la nostra comunitat. Acollim la gent amb esperit d'hospitalitat i el concepte de perdó és fort. Quan veiem una persona que ha experimentat problemes seriosos des del punt de vista mental, emotiu i espiritual, sabem que hem de trobar la forma d'obrir-li els nostres cors ja que en certa manera pot considerar-se com a no responsable dels seus actes.» (VID)

ANGOLA

Milers de persones, a punt de morir de fam

LUANDA.— Els missioners caputxins d'Angola han informat sobre la situació dramàtica que viuen milers de persones a Angola, a punt de morir de fam: «S'agreuja cada dia la situació de milers de civils, reduïts a la misèria i sense cap mena d'assistència sanitària. En certes parts d'aquest país martiritzat la malnutrició total afecta més del 50% de la població», ha assenyat el P. Giovanni Lazzara, portaveu dels missioners caputxins. Hi ha zones, escenari fins fa no gaire d'enfrontaments sagnants, on encara no han arribat les agències humanitàries. (Misna)

SUÏSSA

L'episcopat, davant de la defensa de la vida

GINEBRA.— La vida humana és la primera derrotada al referèndum sobre l'avortament en què van participar els ciutadans suïssos recentment, diuen els bisbes suïssos. Segons l'agència de premsa ATS, el 72,16% dels electors han aprovat la despenalització de l'avortament en les dotze primeres setmanes d'embaràs, a condició que la dona testifiqui per escrit la seva condició de greu necessitat. La proposta comptava amb el suport del govern. El 81,72% dels electors van rebutjar una altra iniciativa paral·lela «a favor de la mare de l'infant, de la protecció del no nascut i de l'ajuda a la mare en dificultat». La proposta pretenia frenar la liberalització de l'avortament i estava promoguda per les associacions Ajuda Suïssa per a la Mare i l'Infant, i Sí a la Vida. Preveia permetre l'avortament només

en cas de perill «imminent» de vida per a la mare. A Suïssa es practiquen una mitjana de 12.000 avortaments l'any.

«El fet de poder suprimir impunement la vida humana que ha de néixer obre la porta a nous atemptats del respecte a la vida, tant als seus inicis com al final», destaquen els prelatos. Els bisbes s'adreces a la consciència de cada ciutadà per recordar que «no tot el que està permès per la llei és moralment admissible». L'episcopat explica que no cerca «culpabilitzar els cristians, sinó enfrontar-los amb les seves responsabilitats». També recorda que per defensar la vida no n'hi ha prou d'imposar la prohibició de l'avortament: «Cal trobar nous mitjans per oferir l'ajuda necessària a les dones en dificultat i per donar suport efectivament a les famílies.» (Zenit)

DECLARACIÓ DE RENDA

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

FES UN GEST GRATUÏT

Amb aquest gest aportaràs un 0'52% dels impostos que ja pagues.

EXERCEIX AQUEST DRET

Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUÈ EN FARÀ L'ESGLÉSIA?

Un millor servei pastoral i social.

«El Concili Provincial Tarraconense anima i insta els fidels cristians a destinar un tant per cent dels seus ingressos al manteniment de l'Església com a criteri indicatiu podria ser un 1%- i qui pugui més també ha de ser més generós (res. 166 i 167).»

BISBATS
DE CATALUNYA
GERMANOR

Gràcies

Espanya

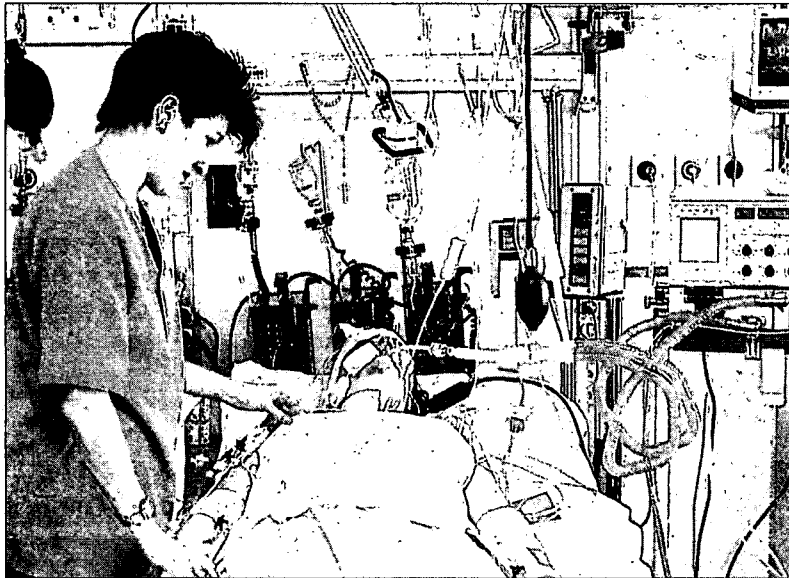
Aclariments de la Companyia de Jesús sobre l'eutanàsia

■ Davant de les reaccions de l'editorial de la revista «Razón y Fe»

MADRID.— Arran de les reaccions i interpretacions que ha suscitat als mitjans de comunicació l'editorial del darrer número de la revista *Razón y Fe*, titulat *Eutanasia y derecho a morir con dignidad*, l'oficina de premsa de la Companyia de Jesús ha emès un comunicat que resumim tot seguit.

La Companyia de Jesús manifesta que sobre l'eutanàsia o qualsevol altre punt relatiu a la fe o a la moral cristianes no manté «cap doctrina diferent de la de l'Església». L'article editorial *Eutanasia y derecho a morir con dignidad* tenia la intenció de dialogar entre «els creients que, des de la seva afirmació sobre Déu com a únic Senyor de la vida, es posicionen en contra de qualsevol interrupció de la mateixa vida», i «individus o grups socials concrets que pretenen deixar en mans del malalt la decisió sobre els seus últims moments». En benefici d'aquest diàleg s'examinen i es mostren arguments i posicions des de tots dos bàndols, «sense que això vulgui dir que els autors de l'editorial i el pensament de la revista

La revista defensa les cures pal·liatives de qualitat.

s'identifiquin o assumeixin cadascun dels arguments recollits». En el seu darrer paràgraf, l'editorial remarca les seves intencions: «Presentar aquella opció que satisfaci més plenament les exigències ètiques i mostri una estimació i consideració més gran alhora individual i irrepetible de cadascun de nosaltres.»

La postura de la revista apareix clara al llarg de l'escrit, en el qual es llegeix que «quan l'Església rebutja l'eutanàsia directa i s'adhereix al "deixar morir" amb les condicions que hem apuntat, segueix un camí molt més humanitzador que respecta amb més gran coherència la dignitat de la persona humana. Triar la via de l'eutanàsia directa ens situa en un pendent relliscós que està al caire de riscos plens d'amenaques». En el penúltim paràgraf afegeix: «Ens sembla que, no tan sols des de la fe, sinó des de la raonabilitat i des de la mateixa compassió humana, unes cures pal·liatives de qualitat respecten i dignifiquen l'ésser humà més que no pas la decisió d'escapar-se de la vida sortint o imposant que se'l tregui per la sortida d'emergència de l'eutanàsia directa.»

L'article recull arguments de persones i grups amb els quals s'intenta dialogar, cosa que ha pogut produir una certa ambigüitat en alguna de les seves pàgines, reconeix la revista. «Lamentem que aquesta ambigüitat hagi donat peu a lectures que no es coonesten amb la intenció de l'article ni amb la seva argumentació com es pot percebre en la lectura atenta de l'article en el seu conjunt i que apareix amb més claredat al final. Demanem disculpes als qui l'esmentada ambigüitat hagi pogut induir a error sobre el pensament de la revista.» (IVICON)

CLXXXIX reunió de la Comissió Permanent de la CEE

MADRID.— La Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola va celebrar del 18 a 19 de juny la seva CLXXXIX reunió. Va ser la primera reunió del trienni 2002-2005 de la Comissió Permanent de la CEE després de la renovació estatutària dels seus càrrecs del mes de febrer passat. La Comissió va estudiar i va aprovar l'adjudicació de les subvencions de l'any 2002 amb càrrec al conveni signat amb la Fundació Endesa per a la il·luminació de catedrals espanyoles i altres temples significatius. La presentació dels balanços del 2001 i altres afers econòmics, l'aprovació del calendari de reunions dels òrgans de la CEE per a l'any 2003, i la reflexió i decisió sobre la possible creació d'un servei jurídic civil en la Secretaria General de la CEE van ser altres dels temes de l'ordre del dia. La Comissió Episcopal de Missions va presentar el projecte d'un Congrés Nacional de Missions, activitat prevista en el pla d'acció pastoral de la CEE *Una Església esperançada: mar endins!* La Comissió Episcopal de Migracions va informar sobre la Comissió Catòlica Internacional de Migracions i va proposar l'estudi d'una declaració sobre Pastoral Gitana. La Subcomissió Episcopal d'Universitats va presentar el projecte de les noves directrius sobre els Instituts de Ciències Religioses i la Comissió Episcopal de Patrimoni Cultural va presentar i va sol·licitar l'aprovació de la publicació d'uns principis i suggeriments per a l'estructura i funcionament de les delegacions diocesanes de Patrimoni. (C.C.)

Mons. Monteiro: «Les relacions entre l'Estat espanyol i la Santa Seu són bones»

MADRID.— El nunci apostòlic a l'Estat espanyol, Mons. Manuel Monteiro de Castro, ha afirmat que les relacions entre el govern espanyol i el Vaticà són «fluides i bones». Així ho va declarar durant la presentació de l'exposició fotogràfica «Terrorisme i llibertat», primer acte oficial de la Fundació Víctimes del Terrorisme. Segons Mons. Monteiro, les relacions entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sempre han estat fluides, i va assenyalar que li agradaria que aquesta fluidesa fos igual amb la resta de països amb els quals el Vaticà manté contacte diplomàtic. Això no obstant, va reconèixer que «és natural que entre amics i família hi hagi moments més vius i altres de més tranquils» i va insistir que no hi havia cap crisi. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €**
Àsia i Oceania: 235,01 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Aniversari episcopal i sacerdotal de Mons. Yanes

SARAGOSSA.— L'arquebisbe de Saragossa, Mons. Elías Yanes, ha complert 25 anys de ministeri episcopal i 50 com a sacerdot. El 31 de maig del 1952 va ser ordenat sacerdot durant el Congrés Eucarístic de Barcelona i el seu nomenament com a arquebisbe de Saragossa va tenir lloc el 4 de juny del 1977. La diòcesi de Saragossa celebra aquests aniversaris amb un programa d'actes que posa en relleu la figura del bisbe com a «servidor de l'evangeli de l'esperança», lema escollit per als actes. El programa inclou un cicle de conferències i una solemne eucaristia d'acció de gràcies, el 30 de juny, a la basílica del Pilar. Amb els diners recaptats a les diferents comunitats, la diòcesi oferirà a Mons. Yanes una icona pintada per un monjo, rèplica de la que es troba a l'església de la Santíssima Trinitat. La resta dels diners es destinarà a beques; a Santo Domingo (República Dominicana), per a seminaristes i per a la formació professional de joves en barris pobres. (SIC)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La fortalesa moral d'un Sant Pare ancià

El Sant Pare Joan Pau II ha fet 82 anys i aviat en farà 24 de pontificat, un dels pontificats més llargs de la història de l'Església. El Papa és objecte darrerament de molts comentaris en els mitjans de comunicació perquè ell, sempre tan actiu i entregat a la seva missió, ara acusa el pes dels anys i dels sofriments que ha patit durant la seva ja llarga vida. En aquest diumenge que celebrem el Dia del Papa, crec adient fer unes consideracions sobre la seva figura.

Crec que Joan Pau II representa molt per a la vida de l'Església perquè abans que res, fins i tot abans de la seva aportació doctrinal i moral, és un Papa que ha donat esperança, ha donat confiança, ha donat ànims en el treball evangelitzador, per complir bé les obligacions i per fer-ho amb els ulls oberts i amb bon ànim. Això ha estat molt important. Doctrinalment, cal només recordar les primeres encíclics, dedicades respectivament a cada una de les persones de la Santíssima Trinitat, traient conseqüències vitals per a la vida cristiana a partir de la doctrina catòlica. També dedicà a cada una de les persones de la Trinitat un dels anys de preparació immediata al Gran

Jubileu del 2000. Per a ell, tot això és un pensament profundament viscut i estimat. A més, doctrinalment ens ha donat una gran quantitat de documents de tota mena i categoria, des de les encíclics fins a exhortacions i catequesis durant les audiències generals dels dimecres. La suma de les seves catequesis setmanals constitueix un cos doctrinal molt valuós.

A més de la doctrina teològica, ell ensenya una moral cristiana integral. Això vol dir que és igualment exigent en la moral personal, en la moral del matrimoni o de la família, com en la moral econòmica o d'empresa. Crec que és un error que es digui que és integrista; simplement, crec que és exigent amb l'Evangeli a la mà en tots els àmbits de la moral. I, certament, em sembla que Joan Pau II s'ha dedicat a aplicar el Concili Vaticà II a la vida de l'Església.

Quant al seu ministeri com a successor de sant Pere, està realitzant —malgrat les seves forces disminuïdes— un mestratge itinerant com no l'havia fet cap Sant Pare amb tanta amplitud. Els seus 96 viatges internacionals, els nombrosos viatges a l'interior de Itàlia i les seves visites pastorals dels diumenges a les parròquies romanes han fet

de Joan Pau II el Papa més conegut pels fidels individualment. Jo penso que el poble de Déu estima entranyablement el nostre bon Sant Pare, perquè no el sent llunyà, sinó proper i fins i tot —en aquests moments— el veu com un gran exemple de coratge i de voluntat de servei enmig de les limitacions de la salut i de les seves forces físiques.

Amb tot això, em sembla que el Sant Pare ens està donant un gran exemple de fortaleza intel·lectual i moral. Ell ha fet moltes beatificacions i canonitzacions, a Roma i arreu del món. Això no és cosa de poca importància o pietosa. Ell ha volgut que la santedat de l'Església es pugui fer visible i palpable en unes vides concretes.

Com moltes persones recordaran, des del mateix inici del seu pontificat ha cercat sempre el contacte amb el poble de Déu, aplegant-lo a Roma i a gairebé totes les regions del món. Si hagués de fer un resum del missatge de Joan Pau II, jo agafaria les paraules amb què obrí solemnement el seu pontificat: «No tingueu por! Obriu les portes a Crist». Això és el que encara ens diu avui, amb una veu més gastada pels sofriments, però amb el tremp espiritual de sempre.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Des de Pere fins a Joan Pau II

El dia 29 de juny l'Església celebra la solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau. En el prefaci de la missa d'aquesta festa, l'Església dóna gràcies a Déu «perquè en els apòstols Pere i Pau has volgut donar a l'Església un motiu d'alegria: Pere fou el primer a confessar la fe, i Pau el mestre insigne que la interpretà; aquell fundà la primitiva Església amb la resta d'Israel, aquest la va estendre a totes les nacions».

Pere fou un dels primers deixebles de Jesús i un dels preferits. Sempre el trobem al costat del Senyor i fent de portaveu dels Dotze. Pere apareix en els evangelis i en els fets dels Apòstols com una figura destacada entre els Apòstols, per voluntat i elecció personal de Jesús. Recordem aquelles paraules del Senyor que sempre són actuals i eficaces: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església. Et donaré les claus del regne del cel, i allò que lligaràs a la terra serà lligat al cel, i allò que deslligaràs a la terra, serà deslligat al cel.»

Per decisió de Crist, en Pere comença la nissaga dels

papes que continuen la missió confiada al pescador de Galilea. Jesús ens diu, amb tres imatges bíbliques que s'expliquen i es complementen entre elles, què comporta ser successor de Pere. Primerament, jugant amb el canvi de nom que li féu en la primera trobada amb ell, li diu que serà «pedra». Aquest nom és tot un programa. Significa ser fonament sòlid i inamovible de l'edifici que Jesús basteix sobre ell. Segonament, se li confien les claus de l'Església, i això comporta una força operant, una autoritat viva, una vigilància que s'estén a tot i tothom. Finalment, se li dóna el poder de lligar i de deslligar. Jesucrist fa de Pere el plenipotenciari d'uns actes que ratifica Déu.

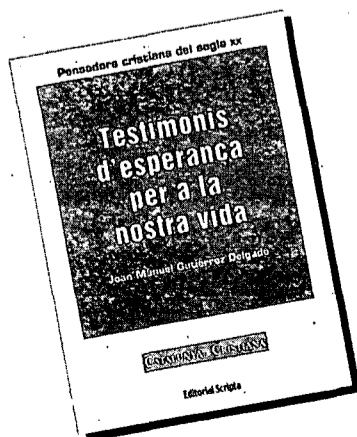
El concili Vaticà II ens recorda que «en l'Església del Crist, el Romà Pontífex, successor de Pere, a qui Crist va confiar les seves ovelles i els anyells perquè els pasturés, gaudeix, per institució divina, de la potestat suprema, plena i immediata en la cura d'ànimes». L'Església de Roma, que «presideix en la caritat», segons expressió de sant Ignasi d'Antioquia a començaments del segle II, és

des de sempre el punt de referència pel que fa al contingut i a la unitat de la fe. En aquest sentit, aquell Concili diu que el Papa «és el principi perpetu i el fonament visible de la unitat, tant dels bisbes com de la multitud de fidels».

El Papa, com Pere, confirma els seus germans en la fe. Santa Caterina de Sièna el denominava el «dolç Crist en la terra», puix la seva figura visibilitza la de Jesucrist, bon Pastor. El ministeri petrí ha fet efectiva sempre durant els vint segles la promesa de Jesús, fins i tot en les èpoques fosques de la història de Roma i del pontificat.

La festa de sant Pere és motiu per pensar en el ministeri del Papa, perquè no se'n difumini la seva figura quedant-se en un personatge d'immens relleu humà o de prestigi universal, sense una relació directa i singular amb Jesucrist i amb nosaltres. Viure en comunió de fe i d'amor amb el successor de Pere enriqueix l'experiència creient dels catòlics i estreny els vincles entre ells com a membres vius de l'Església.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

gir postal enviament xec es pot presentar un càrrec a:

Entitat: []
Oficina: []
DC: []
Compte: []

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Jueus, cristians i musulmans:

Temps de diàleg

Els moviments migratoris que han provocat la presència entre nosaltres, de persones de tots els horitzons culturals, en un ambient de llibertat religiosa —esperem que irreversible, i creixent, on s'hi integren els nousvinguts— han de constituir una oportunitat vertaderament històrica per a un diàleg serè i en profunditat, sobre les bases de les respectives construccions ideològiques, especialment dels cristians amb els jueus i els musulmans, les tres grans famílies de creients monoteistes, és a dir, dels qui proclamen un Déu, u i únic.

En els cristians, la plenitud de la revelació en Jesucrist, i l'efusió de l'Esperit que l'acompanya, han portat a una maduració en el coneixement d'un Déu, del qual gosaríem dir, sí, que és únic, però que no està sol, perquè la seva essència o naturalesa —una— es dona en tres persones —la Trinitat—, com si es trobessin en família: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

Els jueus, igual que tothom, tenen a l'abast els llibres del Nou Testament, que —s'ha de reconèixer— són mostres d'una cultura, la seva, que s'obre univer-

salment cap als gentils. Si acudeixen a aquests llibres, i els llegeixen a la llum dels ensenyaments del Messies d'Israel —el Fill de Déu fet home, el Verb encarnat— podran arribar a trobar, ja en els llibres escrits abans de la vinguda de Crist, ombres, petjades d'un Déu que és Pare, i que té els sentiments d'una Mare: «Per ventura pot una dona oblidar el seu fill i no compadir-se del fruit de les seves entranyes? I si ella l'obli-

Els moviments migratoris han de constituir una oportunitat per a un diàleg serè.

dés, jo no m'oblidaré de tu» (Is 49,14-15). I de vegades també es pot veure Déu en allò que s'anomena la Saviessa (vegeu Pr 8; Sir 24), la Paraula eterna: «La Paraula Omnipotent» que «vingué de les seues reials» (Sv 18,15). I no rarament succeeix quelcom de semblant amb el que apareix com l'Esperit, que és infós damunt de tots: els fills i les filles, els joves i els ancians, els esclaus i les esclaves (vegeu Jl 2,28-32; Ac 2,17-21), tothom el rep, perquè Déu els adopta tots com a fills. Serien aquelles i altres mencions, com vestigis de la Trinitat.

Els musulmans, en el Déu de tots —que és per a ells, Senyor, Amo, Cabdill, però també misericordiós i clement amb els seus fidels—, hi haurien de poder descobrir aquell Déu que, entre altres coses, és Pare, ja que en una bona filosofia —i plau de recordar que el món islàmic medieval va introduir en el món occidental texts que facilitaven l'accés al realisme metafísic del grec Aristòtil— tot allò de bo que hi ha en les creatures, purificat i sublimat, i elevat a una potència infinita, és en el Creador.

I això podria portar a una altra consideració: que, si hom admet que Déu té un Fill per antonomàsia, molt estimat, com els passa a un pare i a una mare, pot estendre el seu amor, d'alguna manera, a tots els humans, que seran fills i filles —no solament esclaus o súbdits, ni simplement fidels— i, entre ells, tots germans. I també a una altra conclusió: que ha volgut

la igualtat de tots, i la llibertat, tant dels homes com de les dones: sense barreres infranquejables o subjectaments injustos.

És aquest un gran repte que tenen aquells a qui ha tocat viure el temps d'aquest començament de mil·lenni, tan apassionat, i en uns llocs on escau acollir tothom, i compartir tot el bo i millor d'uns i altres, tant en l'ordre material com en l'espiritual.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La maduresa afectiva

Heus aquí un dels eixos bàsics de la maduresa humana. Parlar de l'afectivitat —de l'estimació— no és pas un luxe. Al cap i a la fi els afectes acompanyen profundament les nostres decisions i actuacions. El camp, doncs, és valuós i delicat. Terreny del qual cal tenir una delicada cura. Realitat essencial.

La vida té sentit per l'estimació. Aquesta afirmació no és pas banal ni la presentació d'una mena d'idil·li. L'amor demana sempre renúncies. Importa en la formació de la personalitat. La manca d'afectivitat determina, des de la infància, els grans trets de la immaduresa. Hi ha veritables deficiències psicològiques en els que no han rebut l'afecte que necessitava llur infantesa. La manca d'estimació danya la personalitat.

Tanmateix no es pot donar a les anteriors afirmacions un horitzó que les col·loqui en una mena d'urna màgica. Primer, afirma un estudiós, s'ha de saber que ningú no pot ser absolut per a l'altre i que l'amor etern difícilment es dona. Més aviat és una visió de les pel·lícules i novel·les. La maduresa demana adonar-se que l'amor és una realitat que «es treballa cada dia, a base d'animar-lo amb obres, fent la vida amable i grata a l'altre. Estimar no significa tenir dolços sentiments, sinó abocar-se cap a l'altre en les petites coses de cada dia, tornant a començar sempre que calgui per posar el millor de si mateix al servei de l'altre». Alguns autors de psicologia consideren que avui

existeix una certa «socialització de la immaduresa afectiva».

Al capdavant estimar és lliurar-se. El vertader amor és oblatiu. Només té consistència quan és capaç d'acceptar la realitat imperfecta dels altres i la pròpia limitació. L'amor només obté la bona garantia quan està disposat a sacrificar-se pel bé dels altres. Jesús mateix diu a l'evangeli: «Ningú no té un amor més gran que el de donar la vida pels amics.» Heus aquí el secret de l'amor.

Els entesos donen una colla de claus per mantenir-se en l'estimació. Aconsellen que ningú no s'abandoni. Si això passa, podem tenir una persona immadura que ho fa dependre tot dels seus capricis. Què fa un ésser capriciós? «No se subjecta a normes o principis, no té pautes de conducta, les seves motivacions són inestables, segueix quasi sempre els seus rampells i els desigs immediats. Vol satisfer, sense espera, el que li passa pel cap i reclama que ràpidament s'actui com ell desitja.»

La immaduresa es mostra també amb «l'arbitrarietat en els sentiments: nous estímuls que apareixen i desapareixen, giren, tornen i cauen. No hi ha ni ordre ni constància, que són els dos pilars bàsics de l'home. Penell que gira segons el vent...»

L'afectivitat, en tot procés de maduresa humana i cristiana, requereix una atenció de primer ordre. En depèn l'equilibri personal. Al cap i a la fi, la capacitat de lliurar-se a Déu i als germans en les distintes vocacions que ens són donades.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Espera i esperança

Sovint es confon aquestes dues paraules. Esperar és una cosa dolenta. L'arribada d'un tren, que l'avió on ens han encaixonat arrenqui el vol, recollir els diners per fer un pagament, són exemples comuns d'esperes molestes.

L'esperança és una cosa diferent. En aquesta sempre hi ha il·lusió i és arriscada per si mateixa, perquè no podem estar mai segurs que allò pugui arribar. Viure en aquesta actitud és fer de la vida una aventura interior. L'esperança és una virtut.

A part de l'allunyament de l'Església del que s'anomena classe obrera, entre nosaltres ha continuat la joventut. És un fet evident que ens recorden les enquestes i la premsa que en publica, amb una satisfacció morbosa, els resultats. Uns quants són pessimistes, ho assumeixen com s'accepten les xacres de la vellesa, que no tenen solució. D'altres estúpidament afirmen que és la llei del pèndol: als fervors i entusiasmes de la postguerra, han continuat aquestes absències, amb el temps retornaran els èxits. He dit que aquesta postura és estúpida però hauria d'haver dit que és mandrosa i egoista. Estúpida perquè vol ignorar que no sempre existeix aquest anar i tornar pendular, recordeu la cristianitat rica del nord d'Àfrica, que va desaparèixer amb l'arribada de l'islam, sense retorn als temps primitius. Egoista, perquè un judici com aquest eximeix de contribució personal i estalvia esforços.

Fa uns quants dies vaig posar la televisió sense cap interès concret, i sorprès vaig observar que es retransmetia, des d'un gran recinte, un esdeveniment juvenil ple d'entusiasme cristià. Fins i tot, els andalusos que estaven amb mi els va sorprendre l'espectacle, i això que ells que tenen el Rocío. Confesso que estava intrigat, fins que vaig veure que agafava el micròfon Chiara Lubich i començava a parlar, ella era l'ànima de la trobada! Aleshores ho vaig entendre. No comprenc el desconeixement sobre aquesta gran dona que hi ha per aquí. De Teresa de Calcuta tothom n'ha sentit a parlar, i no seré jo qui en negui els mèrits. Fa uns quants anys vaig tenir una trobada amb ella i molta gent amiga meva ha col·laborat estretament en les seves tasques. Però, reconec que em causa més admiració la manera d'actuar de la fundadora dels focolars. Em sorprèn la seva capacitat d'entusiasmar la joventut italiana, la societat nacionalista i antioccidental de l'Índia, o la comunitat afroamericana islàmica, per posar uns quants exemples emblemàtics recents. (D'aquesta reunió s'explica que Eleonora, una jove de 17 anys, amb el seu *piercing* al nas va dir: he vingut aquí perquè sóc atea i vull veure el rostre d'aquells que creuen en Jesús, tinc a dins moltes preguntes que abans de venir no han trobat cap resposta, però sense respostes no es pot viure i jo no en tinc prou de continuar preguntant.)

Quan Chiara va acabar de parlar i va ser aplaudida per la multitud, jo, que havia somiat dedicar la meua vida a la joventut i actualment només treballava artesanalment amb uns quants joves, vaig sentir una gran enveja. Va ser un instant, vaig comprendre que si pregava em situava al seu costat, que la meua pregària donava suport i més rendiment a la seva simpatia i profunda espiritualitat i aleshores va florir dins meu l'esperança i em vaig sentir feliç, no era un mer espectador del present religiós, podia ser un apòstol actiu.

Notes insignificants

Germà Adrià

Visitar els presos

Fa poc vaig tenir dues experiències ben diferents en una presó.

Al matí, por, molta por.

A la tarda, satisfacció continguda, però profunda.

Al matí, en un mòdul (en un departament) va entrar al despatx un estranger alt i fort i em va començar a insultar.

L'havia visitat feia uns quants dies i li havia promès ingressar-li uns euros. Però quan la Lluisa, la jove que em fa tots els encàrrecs de la presó, va anar a fer l'ingrés, va veure que ja tenia en peculí (al dipòsit de la presó), bastants diners, i com tenim per norma, com que ja tenia diners, no li va ingressar res.

(Encara recordo aquell nigerià que somicant em va demanar que li ingressés 2.000 pessetes, i que després el funcionari em va dir que en tenia 270.000 d'estalviades.)

A l'estranger de qui parlo, no li vaig ingressar el que li havia promès i em va començar a insultar a crits, i em va amenaçar que Al·là em condemnaria, perquè jo era com «tots els capellans» catòlics (i tan honorats que són «alguns» capellans catòlics), que prometen i no fan...

Que els les pagaria. Que això no quedaria així. Que no he d'anar per les presons enganyant els estrangers...

Cridava tant que van entrar cinc presos i el van treure del despatx.

Quan ja me'n anava, va tornar a entrar i segurament m'hauria pegat si el meu amic Fernando no entra darrere seu, li salta a sobre i l'agafa.

Un funcionari va sentir els crits, es va acostar i tot va quedar calmat.

A la tarda, en un altre mòdul, després de parlar amb set persones, tota la tarda, quan anava

a recollir els papers, va entrar un pres d'uns 38 anys. No semblava un pres. Tenia un posat distingit i respectuós.

Em va demanar que m'assegués. I em va dir: «Germà, no vinc a demanar-li res. Només vull dir-li que els meus amics estan tots molt contents amb la seva visita. Que poden parlar sense traves... I jo, germà, sí que li demano que una altra vegada em cridi. També vull parlar. També necessito parlar.»

«Sóc un petit empresari que pago un desfalc. Mereixo els quatre anys de presó que m'han posat. Sempre tinc visites de la jove amb la qual m'havia de casar. Tinc la visita dels meus pares. M'escriuen alguns dels meus treballadors.»

«Però, aquí a dins, també necessito parlar. Tornem a cridar una altra vegada.»

«Vostè no sap el bé que ens fa perdent el temps amb nosaltres.»

«I encara li diré més. No cal que ens prediqui. La seva estança amb nosaltres ja és per a cadascú un sermó entranyable.»

Quina clarividència el Senyor Jesús, quan va donar tanta importància al fet de visitar els presos, que ho va posar com a condició per entrar al seu cel. Ho va posar com una de les obres que ens obren la porta.

Conec molts voluntaris que visiten presos.

En conec altres que també hi anirien, i no els ho autoritzen, perquè tampoc no poden tolerar que la presó sigui un entrar i sortir de «curiosos».

Moltes vegades, els voluntaris, sense pretendre-ho, obstaculitzem la tasca dels funcionaris. Hem pensat com n'és, de dur, ser «funcionari de presos»?

Els voluntaris no podem ni menysprear-los ni destorbar la seva tasca.

Zoom

Eduard Brufau

El 15 de juny va fer 25 anys de les primeres eleccions democràtiques a l'Estat espanyol després del franquisme. Si observem la incertesa i la inexperiència democràtica general d'aquella època, apreciarem millor dues coses: primera, la notable normalitat democràtica que hem assolit en aquest quart de segle; i segona, que malgrat aquest gran avenç no ens podem adormir, perquè la democràcia no es basa només en unes ordinacions legals sinó, principalment, en una mentalitat de la ciutadania. I en aquest terreny encara queda molt per fer.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Morir de fam

«Cada dia, més de 800 milions de persones al món, 300 dels quals són infants, pateixen l'atroç dolor de la fam, i les malalties i les discapacitats causades per la malnutrició. Com a conseqüència, segons algunes estimacions, unes 24.000 persones moren cada dia», va dir Kofi Annan, secretari general de les Nacions Unides, a la Cimera Mundial sobre l'Alimentació: cinc anys després, convocada per l'Organització per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO) i celebrada a Roma del 10 al 13 de juny. Aquests anys que han passat des de la Cimera del 1996 permeten comprovar que l'objectiu de reduir a la meitat la xifra dels que passen gana per al 2015 ha quedat en paper mullat. Segons aquestes dades, cada quatre segons una persona mor de gana. Dit així, sembla un joc d'estadístiques i una broma de les calculadores. Si estiguéssim al lloc dels fets i veiéssim tan sols una mort en directe per aquesta causa, se'ns remouria l'estómac.

Si el motiu fos que no hi ha prou aliments per als habitants del planeta, ni que la terra no és capaç de produir-los, no hi hauria res a dir. Però aquest no és el cas. Amb els recursos actuals, es poden cobrir les necessitats alimentàries de moltes més persones que les existents avui. Per tant, la fam és un problema que té solució. És indispensable tenir voluntat política per trobar-la que, a parer meu, és la primera mancança que s'observa.

Imaginem-nos, per un moment, que apliquem al problema de la fam els mateixos criteris i recursos que al terrorisme. Quants milers de milions de dòlars s'han gastat després de l'11-S per finançar la guerra de l'Afganistan, per perseguir els terroristes, per garantir la prevenció? Si anem a les xifres, els morts sepultats sota les runes de les Torres Bessones només representen un 17% dels que cada dia moren de gana. Allò va ser un fet terrible, però excepcional. Això constitueix una tragèdia quotidiana. Que es fa per evitar-la? Jacques Diouf, director general de la FAO, va afirmar: «Del 1990 al 2000, l'ajuda prestada pels països desenvolupats en condicions de favor, així com els préstecs de les institucions financeres internacionals, s'han reduït en un 50% per a l'agricultura, mitjà principal de subsistència del 70% de la població pobra del món.» Va afegir: «No s'han complert les promeses i, el que és pitjor, els fets contradiuen les paraules. Malauradament, voluntat política i recursos financers no han estat a l'alçada de la solidaritat humana.» Per què passa això? L'11-S va afectar el símbol més destacat dels països rics, el cor de Manhattan, a escassa distància de NYSE, la borsa novaiorquesa. Una poderosa maquinària bèl·lica i mediàtica es va posar en funcionament per esclafar els terroristes. La fam afecta els països pobres, trepitjats per la injustícia i abocats a la desesperació. Els mitjans per combatre-la són minsos. Així passa en tot. La sida va preocupar en la mesura que amenaçava la salut dels països rics, però la malària mereix poca atenció perquè només afecta els països pobres. N'hi ha prou de veure quants caps d'Estat o de Govern de primer rang han estat presents a la Cimera. Voler arreglar el problema de la fam afectaria, per exemple, les polítiques aranzelàries dels països poderosos. Té un preu. No es tracta només d'enviar carregaments d'aliments.

El cardenal Angelo Sodano va llegir el discurs del Papa, en un fragment del qual afirma: «Si no s'han aconseguit els objectius de la Cimera del 1996 cal atribuir-ho també a la manca d'una cultura de la solidaritat i a les relacions internacionals caracteritzades a vegades per un pragmatisme mancat de fonament èticomoral.»

Una de les reflexions que no s'acaba de concretar es refereix al dret a l'alimentació, recollit en la Declaració Universal dels Drets Humans (1948). Figura només en les constitucions de més de 20 països, però molts altres es neguen a incorporar-ho perquè implica conseqüències delicades. Alguns interrogants: quina obligació — si n'hi hagués — haurien de complir els estats en pro de la seva població? I, en quina mesura es pot realitzar aquest dret? És aplicable jurídicament? Moltes tasques, però el que està en joc mereix abordar-les sense dilació.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

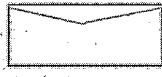
Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació
d'enterramentsEn cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

Les germanes dels mossens

Fa uns mesos apareixia publicada en aquesta mateixa secció una carta en la qual s'elogiava la mare d'un sacerdot del bisbat de Girona per la seva entrega, assistència i companyia que havia dispensat i venia dispensant, tot i la seva avançada edat, al seu fill al llarg de la seva ja extensa trajectòria ministerial.

Vaig trobar els elogis molt encertats i merescuts. En acabar de llegir la carta vaig recordar-me d'altres mares igualment lliurades als seus fills sacerdots, tot i que a algunes d'elles el Senyor ja les havia cridat a la Glòria.

En alguns d'aquests casos que jo he conegut, al sacerdot, en quedar orfe de mare, li restava el consol de poder comptar amb la companyia i important ajut domèstic d'aquella germana que, pel que fos, havia quedat soltera i que estava disposada a seguir-lo en els diferents destins parroquials que des de la Cúria li anaven designant.

Jo he conegut, i conec encara, germanes de sacerdots que, a través del servei que han donat al sacerdot —en aquest cas, el seu germà— de manera gratuïta i sense rebre, a l'època, cap prestació social per part de l'Administració, han dispensat un gran servei a la parròquia, el qual ha passat, moltes voltes, desapercebut i poc tingut en compte per part dels mateixos feligresos.

Aquestes persones quan eren joves i més tard senyores madures i grans, de la mateixa manera es portaven com unes veritables mestresses de casa com qualsevol altra dona del poble, que feien de sagristanes, arranaven l'església, rebien visites, atenien el telèfon on n'hi havia, i tants altres encàrrecs; o les podies veure, les més capacitades, davant la taula del despatx parroquial omplint llibres parroquials, fent les diferents partides de baptisme, matrimoni o defunció o qualsevol altre document.

Jo voldria, a través d'aquestes senzilles línies, retre un mèrscut homenatge, tot i que molt modest, a totes aquestes senyores, la majoria ja grans, com grans són els seus germans sacer-

dots, per la seva dedicació i atenció al germà, però sobretot al sacerdot, el veritable servidor espiritual de la parròquia.

RICARD GUANTER
L'Escala

Persecució de l'Església des dels mitjans de comunicació

Sembla que molts mitjans de comunicació s'han posat d'acord per assetjar i humiliar l'Església. Unes vegades la persegueixen obertament; d'altres, de manera dissimulada, però no menys injusta i cruel. Les accions d'uns pocs no poden invalidar el treball de la majoria de sacerdots i religiosos que ensenyen als infants, tenen cura dels malalts i enriqueixen el teixit social durant segles. Però encara que l'Església hagi estat perseguida des de la seva fundació, continuarà el seu misteriós camí fins a l'Absolut.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

El terrorisme internacional

He fet un repàs a tot el que es va escriure després de l'atac a les torres bessones de Nova York. Deixades de banda les consideracions sentimentals, jo em quedo amb la idea que aquell onze de setembre va acabar radicalment amb el segle XX i va començar el segle XXI, ple d'amenaçes.

L'atac a les torres bessones ens obliga a repensar-ho tot. Ha canviat el concepte de superpotència dels Estats Units, la idea de futur ha canviat i el concepte de terrorisme, també. Si bé el terrorisme ha existit sempre, ara és un problema

internacional impossible de controlar. Ara ens adonem que vivim en un món insegur i fràgil amb amenaces per totes bandes, i això ens crea una psicosis general de por i de pànic.

Ara, avui, des de l'atac d'Al-Qaida a les torres de Nova York, el futur del món està en mans del terrorisme internacional. A tots aquests pensaments tràgics, afegiu-hi la possibilitat d'una guerra nuclear entre l'Índia i Pakistan. El món dona voltes i les tragèdies sempre tornen, tard o d'hora. Si allò que es va fer contra les torres a Nova York, s'hagués fet contra dues centrals nuclears, potser ja no la contaríem.

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

La causa dels problemes

Hi ha qui creu que la justícia pot arreglar un munt de problemes de la nostra societat (violència familiar, drogadoaddicció, ludopatia...) a través de la formació i els càstigs corresponents. Potser així es poden alleugerir, però davant dels errors humans que es cometen sense tenir en compte Déu, no hi ha ciència que ho pugui solucionar. Tan sols es poden resoldre amb una vertadera formació cristiana i amb l'orientació dels sants i de grans personalitats com la mare Teresa de Calcuta, Joan XXIII o el Dr. Pere Tarrés.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb **nom i cognoms** i ha de constar-hi **l'adreça i el telèfon**. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

L'ecumenisme a casa

Des del Concili Vaticà II, en el tema de l'ecumenisme s'ha avançat de manera impensable cent anys enrere, encara que no tant com seria desitjable; però les trobades d'alt nivell com la d'Assís, o les de cristians de base protestants, ortodoxos i catòlics per pregar o treballar junts, han sovintejat amb molt bona acollida per part de tothom.

El que costa d'entendre és que mentre en tots els ambients catòlics hi ha una il·lusió per aquest acostament als germans d'altres confessions, en canvi, sovint se senten comentaris poc caritatius en parlar dels diferents moviments ja siguin d'esperit renovador, o conservador, que hi ha, i que sorgeixen com a dons que l'Esperit inspira dins l'Església. Pels seus fruits es coneixeran, i a la natura, de

fruits, n'hi ha de moltes menes. A voltes poden ser tan sols fines ironies, però si són en boca de persones amb responsabilitats, encara saben més greu.

Podria arribar a semblar que ens volem ajuntar amb els que abans dèiem germans separats, i en canvi no trobem la bona convivència entre els germans de casa.

Per pujar dalt d'una muntanya sol haver-hi camins i dreceres de tota mena, i el que importa no és per quin camí pugem, sinó trobar-nos tots a dalt per celebrar l'aplec. No cal dir que a ningú no li passaria pel cap tirar pedres als de l'altre camí o obligar-los a anar tots pel mateix indret, tant els que saben grimpar, com els que necessiten un camí planer.

DANIEL PINYA BATLLELL
Sabadell

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Variacions del calendari

—Per què festes tan importants com la Pasqua, l'Ascensió i la Pentecosta varien cada any? No podrien celebrar-se sempre el mateix dia, com el Nadal?

—El calendari litúrgic de l'Església en què celebrem el Misteri de Jesucrist té com a cor i centre la Pasqua. La data de la Pasqua condiciona l'inici de la Quaresma, la Setmana Santa, l'Ascensió i la Pentecosta. Hi ha festes fixes com el Nadal, la Puríssima, Sant Joan... que no varien mai. La història de la datació de la Pasqua és complicada. En l'Església antiga es van enfrontar dues tradicions. Una d'aquestes tradicions volia destacar la continuïtat de la Pasqua jueva, que se celebrava el 14 del mes de *nisan* (mes primer del calendari lunar jueu que ve a correspondre amb el nostre març i abril), amb la Pasqua cristiana. El calendari hebreu és un calendari lunar lligat al cicle agrari i que comença per primavera. Ho llegim en el llibre de l'Èxode: «Per a vosaltres aquest mes serà el primer de tots els mesos de l'any. El dia deu que cada família prengui un anyell o un cabrit... l'heu de guardar fins al dia catorze del mes i el degollareu al capvespre... Aquesta víctima és la Pasqua, és a dir, el pas del Senyor...» Aquesta tradició volia celebrar la Pasqua el mateix dia del pleniluni de l'equinocci de primavera. L'altra tradició estava més preocupada per mantenir el caràcter «senyorial» de la Pasqua, situant-la el dia de la resurrecció. Aquesta va ser la tradició que es va imposar després d'una llarga crisi que va amenaçar seriosament la comunió eclesial.

Així, la Pasqua cristiana està lligada al pleniluni de primavera, segons ho va establir el Concili de Nicea l'any 325. Cada any se celebra en un dia diferent, però sempre ha de ser el diumenge que segueix a aquest pleniluni, és a dir, entre el 22 de març i el 25 d'abril. Les diferències vénen donades per la no-concordança entre el calendari lunar i el calendari solar. L'any lunar, més antic però menys perfecte que el solar, té 354 dies, 8 hores i 45 segons i el mes lunar té 29 dies, 12 hores i 44 minuts. Nosaltres ens regim pel calendari solar gregorià que va introduir l'any 1582 el papa Gregori XIII, perfeccionant el calendari julià. En temps de Gregori XIII entre el calendari julià i el temps real ja hi havia una diferència de 10 dies. El Papa va decretar que es passés del 4 al 15 d'octubre i va establir que els anys de començament de segle no fossin bixests llevat que fossin múltiple de quatre. Els ortodoxos no van acceptar la reforma del calendari gregorià i per això celebren la Pasqua en una data diferent. Atès que la Pasqua cristiana està lligada al calendari lunar, cada any cal establir-ne la data. Per això, cal saber el dia lunar que correspon a l'inici de cada any, el dia 1 de gener. En els calendaris litúrgics hi trobareu l'epacta que indica els dies lunars transcorreguts el dia 1 de gener. Cada dinou anys es repeteix el cicle de les epactes, és a dir, el cicle lunar. L'epacta ens permet calcular les llunes de cada mes segons una senzilla regla. Al número 30 li descomptem l'epacta i el nombre de mesos a partir de març inclòs el mes a calcular. Per exemple, si volem saber la lluna nova del mes de maig de 1988: 30 - 11 (dies lunars transcorreguts el dia 1 de gener) - 3 (març-abril-maig) = 16. 15 dies abans i 15 després, aproximadament, l'1 i 31, serà lluna plena. Per a càlculs exactes, cal acudir a taules astronòmiques precises.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«La fe ve de sentir la predicació» (i 2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

«Ressoni en el silenci la paraula»

Aquesta frase, començament d'un bell himne d'Advent escrit per Mn. Francesc Malgosa, i musicat per Mn. Domènec Clos, expressa molt bé el que cal dir continuant el tema de la proposta de la fe i les dificultats particularment actuals (vegeu l'article de l'última setmana). Cal vetllar per l'autenticitat de la predicació de la fe, però cal també fer un esforç per ensenyar i per aprendre a escoltar. Ara bé, una paraula només ressona en el silenci.

A la paràbola del sembrador —paràbola fonamental del mestatge de Jesús—, queda clar que una de les dificultats que poden passar amb la llavor sembrada és que, malgrat ésser acollida de moment, després queda ofegada per moltes altres coses que li són contràries. Moltes vegades penso en aquesta paràbola durant la predicació dominical, quan veig l'assemblea que escolta. Quantes «paraules», imatges, música, sorolls, crits..., es superposaran a aquesta paraula que s'es-

tà semblant en el cor d'aquelles persones? Resistirà aquests atacs? Podran tenir aquells cristians uns moments de silenci, durant la setmana, per retornar a la Paraula de Déu? Això planteja la necessitat de la freqüència del contacte amb la Paraula, i també la qualitat mateixa de la predicació.

Paraula i testimoni

Cal tenir en compte que la predicació no pot restar solitària. Joan Pau II, parlant de la tasca evangelitzadora, insisteix que no n'hi ha prou amb «parlar de Jesús»; cal «mostrar» Jesús. I en un altre lloc afirma que el testimoni de la caritat és, per a la vida cristiana, el que la rectitud de la doctrina és per a la predicació de la fe. La paraula de la predicació es fa més creïble quan l'acompanyen les obres que li són coherents.

És cert, també, que no tothom llegeix de la mateixa manera els testimonis de vida. És una forma de sofriment per a aquells que, actuant amb sinceritat i rec-

titud d'intenció, són no obstant això mal interpretats. Però no és tampoc aquest el cas més freqüent. Més sovint passa que hi ha una certa distància entre el que es diu i el que es viu visiblement. És el desafiament que hem de recollir en primer lloc els predicadors, i també tots els creients.

Una paraula adoradora

Una lectura seguida del capítol 6 de l'evangeli de Joan ens porta a constatar la lògica interna de tot el llarg diàleg de Jesús amb els jueus a la sinagoga de Cafarnaüm. En efecte: la conversa comença amb la proposta de la fe. Jesús avisa els jueus sobre el punt de partida: el treball de la fe. I tota la resta és a l'entorn d'aquest tema fins a arribar a la fe necessària per acceptar el do de l'Eucaristia. El resultat no és pas brillant humanament: molts dels qui fins aleshores seguien Jesús deixaren d'anar amb ell. Però Pere, en el moment decisiu, mostra que ha fet el treball de Déu, i

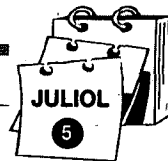
proclama que només Jesús té paraules de vida eterna, i proclama la fe en Jesús com a Sant-Fill de Déu.

La fe ve d'escoltar la predicació, acollida en el silenci interior, i reconeguda com a Paraula de Déu. En definitiva, no és cert que humanament fem cas de la persona que ens mereix confiança? A un nivell superior, cal escoltar la Paraula de Déu reconeixent-la com a tal, adorant Aquell que ens la diu, perquè és l'única Paraula que dona vida per sempre.

Si retornem a les preguntes inicials d'aquests dos articles sobre les causes de la impermeabilitat envers la fe, que sembla que rodeja avui tants esperits, hauré de concloure que hi ha un treball d'educació a fer per posar les bases d'una millor expectativa, encara que l'Esperit de Déu bufa allà on vol! Tanmateix, el camí del silenci, del saber escoltar, de la capacitat d'adorar Jesucrist com a Paraula vivent, és el camí que, juntament amb el testimoni de vida, porta a les bones disposicions.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Neix a Cremona, Itàlia, el 1502
- Atén necessitats i fa tasques catequètiques
- Fundador dels Pares Barnabites, de les Germanes Angèliques i dels Laics de Sant Pau
- Mor el 5 de juliol del 1539
- Canonitzat per Lleó XIII el 1897

Antoni Maria Zaccaria, per l'educació cristiana que havia rebut, es va decantar ben aviat per ajudar els desvalguts i marginats. Molt probablement per això va cursar estudis de medicina a Pàdua i es va llicenciar amb 22 anys. Això li permet atendre malalts, presoners i pobres aplicant a la vegada caritat cristiana i coneixements mèdics. També comença a fer catequesi a nens i joves i poc temps després, amb 27 anys, és ordenat capellà.

Comença llavors la seva gran tasca fundadora. Crea els Clergues Regulars de Sant Pau, més coneguts com a barnabites perquè tenien la casa mare a l'església de Sant Bernabé (*Barnaba*, en italià). Antoni M. Zaccaria funda aquest orde, aprovat per Climent VII el 1533, perquè els seus membres es dediquin a la predicació inspirada en els ensenyaments de l'apòstol Sant Pau i a la promoció de l'Euca-

Sant Antoni Maria Zaccaria

ristia. Dos anys més tard el papa Pau III aprova la segona fundació de sant Antoni M. Zaccaria: les Germanes Angèliques de Sant Pau, que es dediquen a la instrucció i la formació religiosa. A aquests dos ordes hi va afegir finalment un moviment d'espiritualitat adreçat en el seu origen a matrimonis i més tard obert als laics en general: els Laics de Sant Pau. Aquestes tres fundacions van ser creades per tal de reformar i enervorir la vida cristiana.

El nostre sant també predica amb entusiasme pel seu compte, sobretot per les ciutats del nord d'Itàlia, dirigeix missions populars i organitza diferents escoles de formació cristiana. Tenia com a objectiu despertar els cors, fer moure l'ànima, tal com es desprèn d'una de les seves frases: «Correu com bojos, no només cap a Déu, sinó també cap als altres.»

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JUNY

30. Diumenge

XIII de durant l'any. Verd. Lectures: 2 Reis 4,8-11,14-16a / Salm 88 / Romans 6,3-4,8-11 / Mateu 10,37-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, protomàrtirs de Roma, en temps de Neró; Marçal de Llemotges b.; Santes, Emiliana, vg.

Festa Major: a Montmeló.

JULIOL

1. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Amós 2,6-10,13-16 / Salm 49 / Mateu 8,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, ab.; Aaron, primer gran sacerdot; Santes, Elionor, mr.

Festa Major: a Begur, Rubí, Terrassa i Tossa de Mar.

2. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Amós 3,1-8;4,11-12 / Salm 5 / Mateu 8,23-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martinià, mrs.; Bernardí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. i mrs.

Festa Major: a Masarac.

3. Dimecres

Sant Tomàs (F) Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tomàs, apòstol; Heliodor, b.; Jacint, mr.; Lleó II, p.

4. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Amós 7,10-17 / Salm 18 / Mateu 9,1-8. Si es vol: Santa Isabel de Portugal (MLI) Blanc. TARRAGONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant, Laureà, b.; Valentí Berriochoa, b. i mr.; Santes, Isabel de Portugal, princesa; Berta, vg.

5. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Amós 8,4-6,9-12 / Salm 118 / Mateu 9,9-13. Si es vol: Sant Antoni M. Zaccaria (MLI) Blanc. VIC: Sant Miquel dels Sants (ciutat, S / diòcesi, MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Filomena, vg.

Festa Major: a Barberà del Vallès, Premià de Mar i Vic.

6. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Amós 9,11-15 / Salm 84 / Mateu 9,14-17. Si es vol: Santa Maria Goretti (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, prof. i mr.; Ròmul, b.

Festa Major: a Fontanilles.

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de
durant l'any

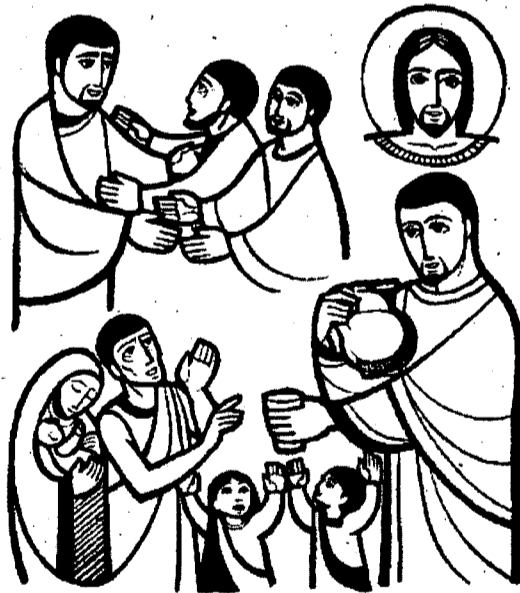
Lectura primera 2R 4,8-11,14-16a

Aquest home de Déu és un sant

Lectura del segon llibre dels Reis:

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum; i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà».

El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezi, el seu criat: «¿Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezi li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezi la cridà i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

Salm responsorial

88

Senyor, cantaré tota la vida
els vostres favors,
d'una generació a l'altra
anunciaré la vostra fidelitat.
Vós heu dit: «El meu favor és indestructible,
mantinc la fidelitat en el cel».

R. Senyor, cantaré tota la vida
els vostres favors.

Senyor, feliç el poble que us aclama.
Caminarà a la llum de la vostra mirada.
Tot el dia celebrarà el vostre nom,
enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder,
alcem el front perquè vós ens estimeu;
el nostre rei és del Sant d'Israel,
és del Senyor l'escut que ens protegeix. R.

Lectura segona Rm 6,3-4,8-11

Pel baptisme hem estat sepultats en Crist;
perquè emprenguem una nova vida

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tots els qui hem estat batejats en
Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort.

Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la
mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder
admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els
morts, també nosaltres emprenguem una nova
vida.

I si hem mort amb Crist, creiem que també
viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscit
d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja
no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al
pecat una vegada per sempre, però ara que viu,
viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que
sòu morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu
en Jesucrist.

Al·leluia

1Pe 2,9

Vosaltres sou un poble escollit, un reialme
sacerdotal, una nació sagrada:
proclameu la lloança d'aquell que us ha
cridat del país de les tenebres a la seva llum
admirable.

Evangeli

Mt 10,37-42

Qui no pren la seva creu, no és bo per venir
amb mi.

Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als seus apòs-
tols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi,
no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o
les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi.
Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo
per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida
en poder seu, la perdran, però els que per causa
meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us
acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi,
acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta
perquè és profeta, tindrà la recompensa dels
profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la
recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas
d'aigua fresca a un d'aquests petits, només per-
què és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat,
no quedarà sense recompensa».

Solsona

diòcesis

Trobadada de Rectors de Santuaris

■ Mn. Batalla va advertir que alguns bisbats han perdut representació al secretariat interdiocesà

EL MIRACLE.— Els dies 17 i 18 de juny va tenir lloc al Miracle la XXIII Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears. Aquesta trobada és organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears i va tenir lloc en

aquest bell i tranquil indret situat a 20 minuts de Solsona aprofitant l'avinentsa que enguany s'hi celebra el centenari de la presència dels benedictins, una prova més de la fidelitat benedictina a la història i a la vida eclesial de Catalunya.

Ha calgut celebrar la trobada d'enguany el mes de juny perquè les dates tradicionals del mes de març van coincidir amb les del III Congrés Europeu de Santuaris i Pelegrinatges.

Al Miracle hi van assistir uns 35 rectors provinents dels diferents bisbats de la Tarraconense. Destacava, però, una nodrida representació de les Illes Balears, amb 8 preveres. Amb tot, les diòcesis que han aportat més assistents han estat les de Girona amb 10 i Barcelona amb 7.

A les onze del matí, el pare superior del Miracle, P. Josep Sanromà, va donar la benvinguda als assistents tot oferint un repàs a la vida, història i pastoral del Miracle. La resta de rectors també van presentar-se en una roda informativa anomenada *Novetats del santuari* i que té per objectiu compartir les iniciatives portades a terme als santuaris. En aquest punt, els rectors van recordar que les seves funcions i tasques sovint són més d'arquitectes, manobres, electricistes, fusters, pintors, restauradors i guies turístics.

Tot seguit, el coordinador interdiocesà de Santuaris de Catalunya i Balears, Mn. Salvador Batalla, va presentar la trobada amb una salutació cordial adreçada al bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, en la que és la seva primera presència com a president del Secretariat, i a qui va manifestar que «el col·lectiu de rectors dels santuaris és a la seva disposició, amb ganes de treballar conjuntament perquè els nostres santuaris siguin una eina pastoral per als nostres bisbats. Esperem les vostres indicacions i suggeriments, i esperem que estareu a prop de les nostres realitats i de les nostres persones». També va tenir un record especial per a qui va tenir la responsabilitat a la Tarraconense dels Santuaris, Mons. Jaume Camprodon. Mn. Batalla va agrair també les paraules del P. Sanromà i va donar la benvinguda en especial als nous rectors, tot desitjant que la trobada fos «prou viva perquè tinguem ganes de tornar-hi l'any vinent». També va subratllar la nombrosa presència dels rectors de Mallorca, «val la pena de lloar el seu esforç i la seva generositat i que sigui per a nosaltres una invitació». Mn. Batalla va advertir, però, que alguns bisbats han perdut representació al secretariat, fet que caldria esmenar ja que «ja hem dit que un dels objectius de la Pastoral dels Santuaris és treballar a través de les diòcesis». Es va subratllar també la

importància creixent dels santuaris en la vida dels pobles de Catalunya i en la de l'Església, per l'augment de l'afluència a aquests indrets, ja sigui de pelegrins, de romeus o de turistes, «perquè cada cop les parròquies tenen menys gent i els santuaris més».

La mobilitat mana, i els santuaris solen ser centres d'atracció turística, per la seva bellesa, per la natura, signes d'identitat

seus objectius no poden ser mediocres i, per tant, «els responsables dels santuaris han de vetllar per millorar les celebracions litúrgiques i per valorar i educar en les pràctiques de pietat i religiositat popular. Que tots els serveis tant del temple com els altres siguin eficients, exigents i acurats, però tots han de tenir una finalitat pastoral més que no pas economicista».

Bona part dels santuaris de Catalunya i Balears porten a terme aquesta funció, però hi ha molt a fer i millorar. Durant la trobada es va dir també que «persona clau és el rector del santuari i un condicionant la Pastoral del bisbat. El rector ha de ser apòstol convençut de la seva missió, prevere de pregària, home de bé, custodi dels valors evangèlics i home obert als signes dels temps. El bisbat ha de tenir cura de la persona del rector de santuari, i que pastoralment sigui conscient del paper del santuari en la pastoral del bisbat amb la qual està lligat».

Acabada aquesta presentació, els assistents van fer una visita comentada a l'entorn del Miracle. A la tarda, després del dinar, va ser el moment de les conferències, la primera a càrrec del nou rector del santuari del Toro, Mn. Joan Febrer, sobre els fonaments bíblics del santuari, i la segona

a càrrec del P. Francesc Álvarez, superior i director de la residència hospitalària dels Pares Camils de Sant Pere de Ribes, que va oferir una xerrada amb el títol de *L'Evangeli, font de salut i vida*. Finalitzades aquestes ponències, hi va haver una estona per al treball en grups d'aquests temes que es va acabar amb la celebració de les vespres i l'eucaristia, presidida pels bisbes de Solsona i de Girona, Mons. Jaume Traserria i Mons. Carles Soler, respectivament.

Les comunicacions del segon dia, més variades, van ser molt pràctiques pastoralment: *Què cantar al santuari?*, per Mn. Joan Baburés, delegat diocesà del bisbat de Girona; *Com intentar acollir les parelles?*, per Mn. Ramon Barniol, rector del santuari de Queralt; *Santuari i acció social*, pel P. Josep Sesma, del santuari de Sant Ramon; *Incorporació dels laics al santuari*, per Mn. Llorenç Lladó, del santuari de Felanitx; *Quin missatge per a l'home d'avui es pot donar des del santuari?*, per Mn. Melitó Tubau, i *Com cuidar i embellir l'església del santuari i el seu entorn*, per Mn. Josep M. Melció, rector del santuari de la Salut de Sant Feliu de Pallerols.

La cloenda va ratificar la satisfacció per l'assemblea celebrada, pel bon nivell de les conferències i ponències, i va dur com a conclusions que l'any vinent es tornarà a celebrar en les dates habituals del mes de març, molt probablement al Tibidabo, amb motiu del seu centenari, i que les conferències i comunicacions de la trobada, pel seu interès i valor, seran publicades. També es va recordar el Pla per a les diòcesis, que cada santuari es doti d'un estatut, que marqui uns objectius i unes fites. «És important el treball diocesà. No n'hi ha prou amb les reunions. Això donaria més vitalitat», assegura Salvador Batalla. La jornada va finalitzar amb una eucaristia presidida per Mons. Carles Soler i un dinar de comiat.

Text i fotos: Ramon Estany

Mn. Salvador Batalla va presentar la trobada.

cultural i popular, i alhora personal i comunitària, «són signes d'expressió de pietat i religiositat popular». Als santuaris el poble se'ls estima, perquè són llocs d'obertura on tothom es troba bé, són un mitjà de relació amb els allunyats de la vida religiosa, un mitjà especial de retrobament amb Déu, un espai per poder-se reconciliar, un lloc per al silenci i la vida interior, un lloc de pregària i de profunda vida litúrgica, un espai de vida comunitària. És per això que, si el santuari és un far, una llum, un estímul, els

MN. JOAN ROIG, rector d'Ulldemolins, al santuari de la Mare de Déu de Loreto, va comentar que «coexisteixen la devoció mariana amb la vida moderna», destacant-ne la «plena actualitat», sobretot perquè «la vivència del santuari no s'ha perdut, ni està en decadència. Potser sí que algunes formes s'han perdut, però la gent hi continua anant, que és el fet primordial».

MN. JOAN FEBRER, del santuari de la Mare de Déu del Toro, explica que ser rector de santuari és una cosa nova per a ell, ja que fins fa poc havia estat rector de parròquia, i troba que és força diferent. «Al santuari tens un contacte puntual amb molta gent, mentre que amb la parròquia és més continuat, pràcticament des que neixen fins que moren. Però m'hi estic habituant.»

MN. FRANCESC MONAR, tot i que no és rector de santuari, ja fa deu anys que participa a les trobades, com a arxiprest de diverses parròquies mallorquines que sí que tenen santuaris. Ell destaca que als santuaris «hi ha un parell d'experiències molt fortes i interessants: el pelegrinatge i l'acollida». Del santuari recorda que «no estan en crisi, que són vius i que si saben connectar bé amb la gent podran oferir molt més bé un moment d'obertura als altres i a Déu».

MN. URBICI SANTAMÀRIA, rector del santuari de Pinós, molt a prop del Miracle, parla de l'entorn particular del seu santuari, un espai que es va veure arrasat pels focs del 1998 i que des d'aleshores ha perdut bona part del seu encant, però que en la seva mesura continua exercint una atracció com a lloc de pregària i trobada. Afortunadament la carretera està ben asfaltada, i els veïns pugen cada setmana a la missa al santuari.

Barcelona

Càritas amb Haití

■ El Departament de Cooperació Internacional impulsa projectes d'ajuda al país més pobre del món

BARCELONA.— La visita del director nacional de Càritas Haití, Wilnès Tilus, ha servit al departament de Cooperació Internacional de Càritas de Barcelona per impulsar encara més els seus projectes d'ajuda a un dels països amb més índexs de pobresa del món. Haití viu una

situació dramàtica marcada en part per la nefasta influència dels EUA. Des de fa uns quants anys Càritas hi treballa sense parar per tal de començar les accions necessàries per desenvolupar les capacitats del 67% de la població haitiana, que viu sota el llindar de la pobresa.

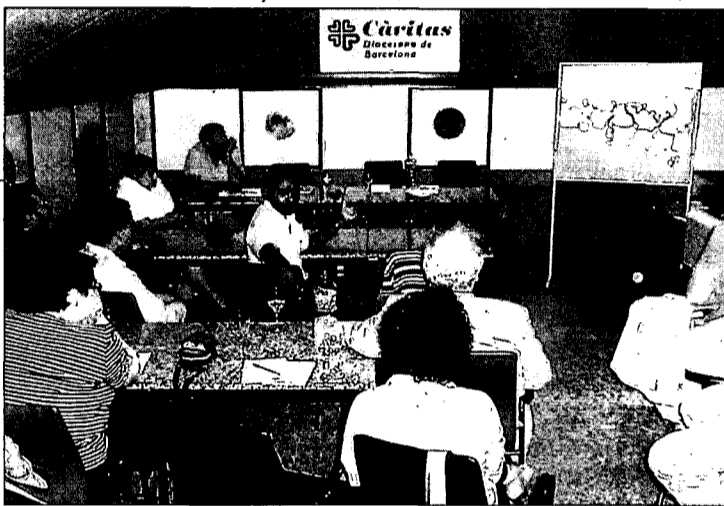
Haití ha estat des de la seva independència el 1804 un país marcat pel jou dels EUA. El fet d'haver estat la primera república negra a assolir la independència en el món li ha valgut el setge nord-americà fins al punt d'arribar a ser tractat com un veritable abocador per part de la superpotència. Les conseqüències han estat tan dramàtiques que, ara per ara, Haití ocupa el lloc 150 en l'Índex de Desenvolupament Humà.

La visita del director de Càritas Haití, Wilnès Tilus, a Barcelona i a diferents llocs d'Espanya, ha volgut posar de manifest aquest realitat alhora que ha donat a conèixer la tasca que Càritas està portant a terme per trobar una sortida a aquesta situació. El 13 de juny passat, Tilus va participar en una taula rodona, on, per sobre de tot, va voler deixar molt clar que «malgrat la misèria que regna al país, Haití rebutja la mort i és un país que vol viure». En aquest sentit, va

Wilnès Tilus, al centre, va exposar en una taula rodona la difícil situació del seu país.

assenyalar també que Càritas «no només treballa per a aquest poble, sinó amb aquest poble. Volem que ells mateixos siguin actors de la transformació d'una societat on moltes vegades els líders polítics utilitzen els més pobres per arribar al poder».

Juntament amb els projectes en el camp de l'agricultura, la sanitat o la promoció

femenina, Càritas participa molt activament del procés de capacitació de la gent perquè puguin organitzar i donar continuïtat a les seves pròpies activitats en el futur

sense l'ajuda de Càritas. El repte és passar d'una situació d'emergència a una situació de continuïtat i desenvolupament. Un repte gens fàcil, però tampoc impossible. El poble haitià, a més, pel seu caràcter optimista i esperançador, hi està disposat i ja treballa per articular-se socialment i ser actor del seu propi desenvolupament socioeconòmic.

Càritas Espanyola treballa més intensament a Haití des de fa tres anys, arran de les conseqüències devastadores de l'huracà Georges. La seva acció, però, no s'ha limitat a cobrir aquella emergència sinó que ha estat una de les poques ONG que ha mantingut després el seu suport treballant amb les Càritas germanes del país i donant suport a l'elaboració d'un pla estratègic d'actuació del 2002 al 2006. Des de Càritas Barcelona, concretament, es tenen previstos projectes de progrés i respecte ambiental, destinats a substituir el carbó de fusta per un altre tipus de carburant, per evitar el gran problema de la desforestació. Alhora, però, atès que el principal problema de Càritas Haití, ara per ara, es troba finançament per a la programació i organització de les Càritas locals i de les diferents activitats de desenvolupament, es treballa també des de Barcelona en l'intent d'aconseguir la col·laboració d'entitats financeres. Si algú es vol sumar a aquesta ajuda pot fer-ho en el número de compte: 2100-0965-51-0200010296/Haití.

Samuel Gutiérrez

Abat Oliba CEU

CURSOS D'ESTIU 2002
ABAT OLIBA CEU

Amb reconeixement de crèdits

- ✓ La pau i el bé comú des de la crisi de l'Estat. (8-12 juliol)
- ✓ Introducció a la doctrina social de l'Església. (15-19 juliol)
- ✓ Curs de formació de professors. (8-12 juliol)
- ✓ Literatura i cristianisme en el món contemporani. (15-19 juliol)

Informació i inscripcions fins al 2 de juliol:
Secretaria del Centre Universitari Abat Oliba CEU
(Bellesguard, 30 - 08022 Barcelona) - Tel. 932 540 900.
Pàgina web: www.abatoliba.edu

Abat Oliba CEU

Centenari del convent de Sant Joaquim

BARCELONA.— El diumenge 30 de juny, a les dotze del migdia, el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Pere Tena presidirà una solemne concelebració eucarística que s'emmarca en el primer centenari del convent de Sant Joaquim dels Pares Mínims (c/Oblit, 22, de Barcelona) i la restauració de l'orde a Espanya.

El 6 de desembre del 1901, el P. Josep M. Roldós i Mora, religiós mínim fill de Sant Adrià de Llavaneres, demanava autorització a l'aleshores bisbe de Barcelona, cardenal Casañas, per instal·lar novament l'orde a la Ciutat Comtal, després que el 1835 se suprimissin els ordes claustrals masculins i els béns fossin confiscats pel govern. Pocs dies després de la petició, l'11 de desembre del mateix 1901, un petit grup de religiosos fixava la seva residència al carrer Alt de Sant Pere, 5. Mentrestant, el P. Roldós adquiria uns terrenys al barri del Guinardó on va edificar unes petites habitacions i una humil cripta, que s'obria al públic el 17 d'agost del 1902. L'església es va dedicar a sant Joaquim, perquè ja era el patró de l'extensa barriada del Guinardó. El 19 de març del 1908, el P. Luigi Rossi, aleshores general de l'orde, inaugurava el convent.

El convent de Sant Joaquim sempre va ser, des dels seus inicis, un centre espiritual, cultural i recreatiu del barri del Guinardó. Actualment, l'església conventual, respon a les exigències del barri i de la diòcesi, és la parròquia de Santa Isabel d'Aragó i Sant Joaquim. Va ser erigida per l'actual arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, i lliurada a la comunitat en la persona del seu actual rector, el

P. Gerardo Fuente, el 24 de novembre del 1991.

Han estat diversos els esdeveniments celebrats des del 6 de desembre de l'any passat, quan va començar oficialment el centenari. El 28 d'abril, festivitat de sant Francesc de Paula, fundador de l'orde dels Mínims, va tenir lloc una eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles així com la inauguració d'una exposició històricofotogràfica, oberta fins al 30 de novembre als locals parroquials. D'altra banda, del 14 al 19 d'octubre tindrà lloc la Setmana d'Estudis Mínims sobre la figura del P. Diego Pérez, religiós mínim del segle XVIII, i el 20 d'octubre es farà la cloenda del centenari, a les 12 h, amb una solemne concelebració eucarística presidida pel P. Giuseppe F. Morosini, general de l'orde. (C.M.)

Tarragona

«La passió de sant Fructuós» omple l'amfiteatre

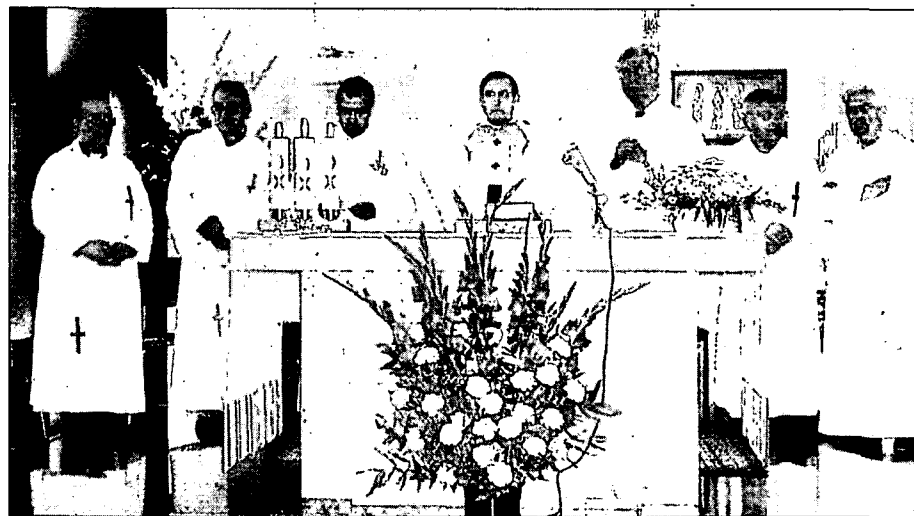
■ L'edició d'enguany va oferir novetats escenogràfiques

TARRAGONA.— Els dies 7 i 8 de juny Tarragona va retrocedir en la seva història per reviu a l'amfiteatre romà el martiri del bisbe sant Fructuós i dels diaques Auguri i Eulogi, cremats en aquell mateix marc, l'any 259, sota la persecució de l'emperador Valerià.

L'espectacle s'inspira en les actes martirials, les més antigues que es coneixen de la Península Ibèrica, teatralitzades per Andreu Muñoz Melgar i posades a escena per l'Associació Cultural Sant Fructuós. Unes 350 persones fan possible *La passió de sant Fructuós*, entre actors, tècnics i els membres de la Schola Cantorum i de l'Orquestra Amics de la Catedral. L'edició d'enguany va oferir novetats escenogràfiques concretades en tres espais diferenciats. Primerament, la presó romana, on va ser portat Fructuós després del judici, espai on també es van representar les pires romanes i el martiri. El segon va acollir, sota l'arc que sosté la graderia, el judici dels sants i, finalment, la *domus* —casa cristiana del segle III—, reconstruïda fidelment segons uns plànols d'aquesta època. Cal destacar també la participació d'un bon nombre d'actors infantils i juvenils.

L'aforament es va omplir totalment el segon dia (1.260 localitats) i va comptar amb l'assistència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i de l'alcalde Joan Miquel Nadal, acompanyat de la totalitat dels regidors, «fet que no s'havia produït mai», indica Andreu Muñoz. D'entre els espectadors, 500 eren de fora de les comarques tarragonines, amb una representació de ciutadans de la ciutat francesa d'Orleans per visionar la passió i valorar la possibilitat que els tarragonins participin a les festes de santa Joana d'Arc amb el martiri de Fructuós. «Aquesta és una possibilitat que ara com ara està congelada», va assegurar Muñoz, el qual també ha manifestat la seva satisfacció «per la valoració positiva que els crítics especialitzats han fet de l'ús de l'escenari».

Joan Boronat

L'arquebisbe va presidir una eucaristia concelebrada.

50è aniversari del Col·legi de Sant Domènec de Guzmán

TARRAGONA.— L'1 de juny passat el Col·legi Sant Domènec de Guzmán, va tancar l'any de la celebració del 50è aniversari de l'actual edifici i dels 316 anys de presència a Tarragona de les germanes dominiques. Els actes van començar amb un esmorzar popular, seguit d'animació infantil. Al migdia va tenir lloc un campionat de ping-pong i a la tarda es va inaugurar oficialment la llar d'infants El Polzet. Posteriorment, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís

Martínez Sistach, va presidir una eucaristia concelebrada amb diversos preveres vinculats al centre educatiu, per donar pas a l'acte cultural en què es van lliurar els premis dels cursos de Sant Jordi. A la nit, als patis del col·legi es va servir un sopar popular que va aplegar professors i alumnes antics i actuals, pares, personal i amics. La festa es va allargar fins a la una de la matinada, amb la participadíssima revetlla de Sant Domènec. (J.B.)

BARCELONA

Demanen la fi de les campanyes de desqualificació

BARCELONA.— El Consell Presbiteral de Barcelona, integrat per 59 sacerdots i presidit pel cardenal Ricard M. Carles i pels bisbes auxiliars de la diòcesi, va celebrar el 13 de juny la darrera reunió de curs. Algunes intervencions van lamentar els atacs personals i sense fonament que es fan en determinats mitjans de comunicació contra persones de l'Església. En aquest sentit, es va demanar que, en l'exercici de la informació, s'evitin desqualificacions sistemàtiques de determinades persones i institucions i fer acusacions que no han estat comprovades. «En nom de Déu, per germanor sacerdotal o almenys per honestedat i sentit comú —es va dir— demanem que s'acabin certes campanyes de desqualificació sistemàtica.»

El Consell Presbiteral va estudiar sobretot el tema de l'assistència religiosa als centres hospitalaris, les residències socio-sanitàries i els serveis religiosos als tanatoris. En van informar Mons. Pere Tèna, bisbe auxiliar encarregat de la demarcació de Barcelona ciutat, i el doctor Josep M. Forcada, delegat diocesà de Pastoral de la Salut i prior de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona.

Tant els dos ponents com els membres del Consell Presbiteral van dir que l'Església no pot renunciar a fer un servei d'acompanyament i de pregària per a tots els difunts quan així els ho demanin i que fer això és un servei eminentment sacer-

dotal. L'Església constata la creixent funció dels tanatoris i la seva funcionalitat per a les famílies i valora molt positivament els serveis religiosos que s'hi fan, en un clima de llibertat religiosa i atenent els desitjos de les famílies dels difunts. També es va valorar el bon servei que fan als tanatoris els sacerdots i diaques que tenen cura de l'atenció religiosa. Així mateix, es va manifestar el desig que, sempre que sigui possible, el rector de la parròquia a què pertanyia el difunt pugui ser qui presideixi la celebració exequial. Quant a l'atenció religiosa a centres hospitalaris i residències geriàtriques, es va constatar que augmenta el nombre d'equips d'atenció religiosa, formats per sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics. Donada la necessitat de preparar bé aquestes persones ja s'han programat cursos específics per garantir-ne la formació.

Finalment, Mn. Francesc Pausas, prevere de la diòcesi que treballa a Yagoua, al nord del Camerun, va explicar la seva experiència i la de dos sacerdots barcelonins —Mn. Jordi Mas i Mn. Miquel Àngel Pérez— que treballen amb ell en la promoció humana de tota la població i en l'atenció religiosa d'unes comunitats cristianes que viuen en una zona de majoria musulmana i va remarcar les bones relacions existents entre els musulmans i els cristians en aquella regió del nord del Camerun, a la vora del llac Txad. (C.C.)

L'agrupació de parròquies, tema tractat pels arxiprestos

TARRAGONA.— Un dels punts que es va tractar el dia 13 del mes de maig, en la reunió del Col·legi d'Arxiprestos amb el Consell Episcopal, va ser el de les agrupacions de parròquies, que pretén millorar el servei pastoral i facilitar una col·laboració més organitzada dels preveres en l'exercici del seu ministeri. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va presidir l'assemblea, ha aprovat el mapa arxidiocesà de les agrupacions de parròquies, susceptible de modificacions en el futur. La creació d'aquestes agrupacions, a la qual s'ha arribat després de diferents consultes i reflexions, no substitueix ni disminueix la funció que tradicionalment ha estat assignada als arxiprestats.

Tanmateix, es va tractar la revisió de les circumscripcions arxiprestals, que han quedat afectades pel mapa arxidiocesà d'agrupacions. Efectivament, les parròquies integrades en una mateixa agrupació formen part d'un mateix arxiprestat, segons el criteri que s'ha establert. Això comporta que alguna parròquia canviï d'arxiprestat. Es creu que aquest mapa pastoral podria quedar concretat abans del període de vacances, per bé que s'hauran de mantenir altres reunions per acabar de perfilar-lo. (J.B.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY · Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

La Comunitat de Sant Egidí viu per agermanar tots els pobles. Fruit d'aquest afany van néixer fa poc a Barcelona dos moviments com el País de l'Arc Iris i Gent de Pau. Ells han estat els organitzadors a Barcelona d'una gran trobada festiva en què es va posar de manifest el seu gran somni: que tots els pobles visquin en pau i que ningú, mai més, se senti estranger en una mateixa ciutat.

Els moviments El País de l'Arc Iris i Gent de Pau reivindiquen a Barcelona la riquesa de la diversitat

Una gran festa amb l'amistat com a protagonista

La plaça de la Catedral es va convertir el 9 de juny passat en una cridadora estora humana de colors i cultures múltiples, de gent molt diferent, amb llengües i tradicions a vegades oposades, però amb un mateix desig: el de viure en pau els uns amb els altres en la construcció d'un món més digne, més solidari i més just. El País de l'Arc Iris i Gent de Pau, dos moviments joves vinculats a la Comunitat de Sant Egidí, van reunir més de 3.000 persones durant tota la jornada, sobretot nens, que amb la seva presència van manifestar les innombrables riqueses que aporta la diversitat.

La seu barcelonina, com ja va passar el mes de setembre passat amb la Trobada Internacional per la Pau, va tornar a acollir nens, estrangers, adults, de nacionalitats i cultures diferents, que viuen junts en amistat. Totes aquestes diferències juntes formen «els colors de l'amistat», lema sota el qual es va acollir una jornada festiva marcada també per la necessitat de coneixement perquè es pugui gestar l'amistat veritable. Per això, aquell dia hi va haver manifestacions de tots els pobles, des de jocs lúdics de diferents parts del globus terraqüi, fins als plats típics o balls tradicionals. No hi van faltar tampoc els testimonis de persones concretes, especialment nens, que amb les seves històries es van fer propers i van obrir nous ponts d'amistat. I és que el coneixement és el requisit indispensable per a la pau i la comunió entre els pobles. Això pensen els membres del País de l'Arc Iris i Gent de Pau i ho continuaran reivindicant sempre que se'ls presenti l'ocasió.

Samuel Gutiérrez

Fotos: Comunitat de Sant Egidí

EL PAÍS DE L'ARC IRIS: Moviment internacional format per nens adolescents i joves de 0 a 16 anys procedents de diferents llocs del món que desitgen construir un món millor: més net, més just i més solidari.

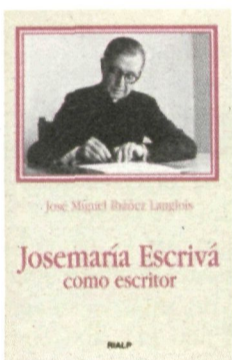
GENT DE PAU: Moviment internacional format per estrangers de més de 100 països diferents que desitgen donar a conèixer el gran valor de la diversitat.

Josemaría Escrivá

Recuerdos de un santo que supo amar y escribir de Dios

Ensayo que analiza los libros de Josemaría Escrivá para mostrar sus cualidades más destacadas como escritor: claridad, amenidad y viveza, don de penetración psicológica, sentido del humor, riqueza y versatilidad del léxico, el dominio de los recursos literarios, capacidad de iluminar la idea con la imagen y de ver lo divino en lo humano. Su autor, José M. Ibáñez Langlois, chileno, es una figura destacada de la poesía hispanoamericana actual.

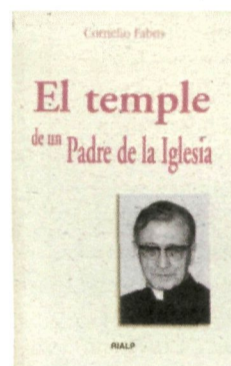
Formato: 12 x 19 cm
128 páginas
P.V.P.: 6,00 con Iva

Testimonio de Mons. Javier Echevarría que convivió con el Fundador del Opus Dei desde 1950 hasta 1975. El libro contiene numerosos recuerdos personales y datos inéditos sobre el perfil espiritual de Josemaría Escrivá. Esta amplia entrevista, realizada por Salvador Bernal, es un testimonio decisivo para profundizar en la personalidad y doctrina de Escrivá en el año de su centenario.

Formato: 14,5 x 21,5 cm
360 páginas
P.V.P.: 13,20 con Iva

Este libro de Cornelio Fabro recoge dos ensayos –*El templo de un Padre de la Iglesia* y *El primado existencial de la libertad*– sobre el mensaje espiritual de Josemaría Escrivá. En el primero de estos ensayos Fabro afirma que las obras de Josemaría Escrivá "constituyen una fuente inagotable de inspiración para la nueva aurora de la Iglesia de Dios, en su presencia en el mundo".

Formato: 12 x 19 cm
200 páginas
P.V.P.: 10,00 con Iva

Adverbo JPT

JOSEMARÍA ESCRIVÁ
CENTENARIO DEL NACIMIENTO

EDICIONES RIALP

Alcalá 290, 1º, 28027 Madrid. Tel.: 913 260 504. Fax: 913 261 321. ediciones@rialp.com

Can Pijaume

El paradís del Montseny

Al cor del Montseny, neix Can Pijaume,
en plena naturalesa...

- Banquets per a qualsevol tipus de bodes i comunions
- Dinars d'empresa i de negocis
- Peix fresc, marisc i carn de Girona

Riells i Viabrea (entre l'estació del tren i Breda)

Tel. 972 871 212

972 870 361

i Can Pijaume
mar

A PLATJA D'ARO: Passeig del Mar, 50 - TEL. 972 825 445

Lleida

L'Assemblea Diocesana aprova el nou Pla Pastoral

■ L'objectiu general té com a lema «Obrint nous camins»

LLEIDA.— Prop de 200 persones van participar al llarg de tota la jornada en l'Assemblea Diocesana, que va tenir lloc el diumenge 16 de juny al col·legi dels Germans Maristes de Lleida.

L'assemblea, convocada sota el lema «Obrint nous camins», va tenir com a objectiu principal la presentació del nou Pla de Pastoral 2002-2005, amb un objectiu general: «Presentar Jesucrist al nostre món, obrint nous camins per arribar a llocs i àmbits on hi ha persones allunyades.»

La presentació del Pla va ser a càrrec del mateix bisbe de la diòcesi, Francesc Xavier Ciuraneta, que va convidar tots els diocesans a prendre consciència personal i col·lectiva de la importància i urgència d'obrir nous camins per arribar als allunyats, «i per reflexionar conjuntament sobre les actituds que hem de cultivar per poder obrir camins realment nous».

El bisbe Ciuraneta va presidir l'eucaristia.

El bisbe Ciuraneta, auxiliat en la seva intervenció per diverses transparències que feien més entenedora la seva presentació, va explicar com les delegacions i departaments diocesans han estat les que han presentat objectius i accions que han fet pos-

sible el nou Pla de Pastoral, assumits pel Consell de Pastoral tot arribant al Pla que s'estava presentant: «Es vol fixar la prioritat i la major atenció de tota la diòcesi en unes iniciatives pastorals importants, que signifiquin realment un obrir camins per a

l'evangelització missionera.» A partir d'aquests objectius i accions presentades, s'han constatat un seguit de reptes principals, que es plantegen a la nostra societat i que poden ser els principals camps d'actuació d'un Pla de Pastoral.

El Pla invita a una resposta pastoral a aquests reptes, tot afavorint un conjunt d'actituds evangèliques i pastorals bàsiques, com poden ser una conversió constant, la vivència de la vocació missionera, cultivar l'acolliment i afavorir l'apostolat associat, entre d'altres. Alhora presenta un seguit d'objectius parcials i accions per respondre als reptes plantejats per l'allunyament del món dels infants, del món dels joves, del món de la cultura, de l'àmbit sociopolític i econòmic, per respondre als reptes de certes celebracions litúrgiques i de la religiositat popular i als reptes de la família.

Després de la presentació del nou Pla de Pastoral, es va donar temps per fer els grups de treball i reflexió i tot seguit es va celebrar l'eucaristia, que va presidir el bisbe Ciuraneta. Ja a la tarda va tenir lloc la plenària, on els assistents van escoltar una síntesi del treball de grups i van aprovar definitivament el nou Pla, així com les accions i actituds que caldrà treballar durant el proper curs.

Jordi Curcó

Els Frarets restauren la imatge del seu titular

LLEIDA.— Com cada any el santuari de Sant Antoni de Pàdua dels Pares Franciscans de Lleida va viure la seva festa grossa el dijous 13 de juny, festa del seu titular. Nombrosos fidels van visitar l'església dels Frarets durant tota la diada per pregar davant la imatge de sant Antoni, venerar la seva relíquia i recollir els tradicionals panets beneïts que es distribueixen a centenars en totes les misses de la festa. La festa va esdevenir la presentació de la imatge de sant Antoni de Pàdua, que presideix des del seu cambriol el santuari franciscà. Després de quaranta

Lluís Capdevila fa els darrers retocs a la imatge restaurada.

hores invertides de treball, ha estat restaurada per l'artista i restaurador lleidatà Josep A. Ferrer, amb l'ajut del també restaurador del seu taller Lluís Capdevila. La imatge és una delicada talla de fusta policromada, amb una mida de gairebé dos metres, realitzada als anys quaranta i d'autor desconegut. Els treballs de restauració han fet possible la recuperació de la seva antiga policromia. S'han tret els repintats i s'han retocat algunes parts malmeses de la imatge, que en la seva base llueix els escuts de la ciutat de Lleida i de l'orde franciscà.

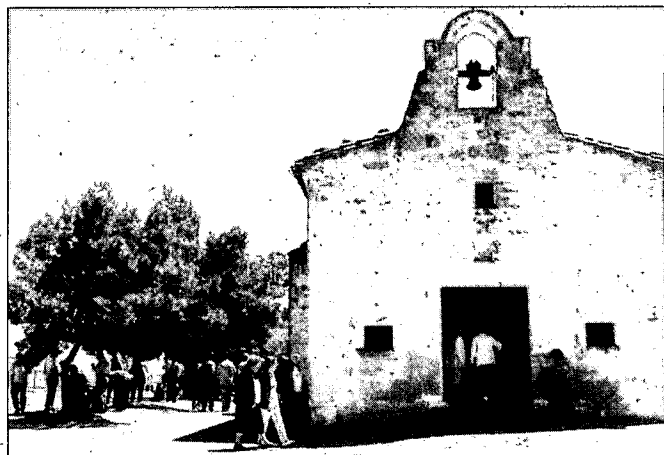
Cal destacar per la seva originalitat i simbolisme que la petita mà dreta de la imatge de l'Infant Jesús, que el sant serva amb els seus braços, duia una panet que com a símbol del pa dels pobres de sant Antoni li fou dipositat amb motiu de la festa. Panets que tenen a Lleida una arrelada i simbòlica tradició religiosa a l'entorn de sant Antoni de Pàdua. Després de les misses celebrades durant la jornada, i un cop beneïts, se'n van repartir més de 4.000.

La cloenda de les celebracions religioses va tenir lloc a les set del vespre, amb una solemne eucaristia que va presidir el pare Joan Pujol i que van concelebrar altres freres. L'homília va ser pronunciada pel P. Francesc Gamissans, que va parlar de la llegenda, la història i l'obra de sant Antoni de Pàdua. A la celebració hi va assistir la junta i els membres de l'Associació de Veïns de l'Avinguda del Segre, tot festejant alhora el patró del barri, i altres representacions. (J.C.)

Un centenar de laics en la trobada d'Acció Catòlica

TORRES DE SEGRE.— El diumenge 19 de maig, l'ermita de Carrassumada, a Torres de Segre, a l'arxiprestat del Baix Segre, va ser l'escenari de la Jornada Diocesana de la Pentecosta 2002, convocada per l'Acció Catòlica. La trobada va iniciar-se a les deu del matí amb l'assistència d'un centenar de laics vinguts d'arreu de la diòcesi. En primer lloc Amadeu Bonet, president del Consell Diocesà d'Acció Catòlica (CDAC), va donar la benvinguda i va fer la presentació dels moviments o grups representats. Després de la pregària, el prior dels Carmelites de Lleida, el P. Àngel Briñas, va fer l'exposició del tema *L'espiritualitat dels laics en l'Església i en el món*.

A la una del migdia es va celebrar l'eucaristia i tot seguit es va fer un dinar compartit. «Alguns no cabien a la sala i sota l'ombra dels pins; les parelles que portaven fills podien estar al seu aire amb els seus menuts, almenys en el moment de dinar. Hi va haver un servei esplèndid de cangurs animat per Gemma i Aharon, membres joves del MIJAC de Lleida. Després d'una sobretaula amanida amb els acudits de Lluís del Val i altres intervencions, el president del CDAC va recollir la veu dels secretaris de grups al voltant d'experiències positives sobre fe personal en Crist, vivència comunitària i transformació de la societat o medi a manera de llevat», explica mossèn Xavier Batiste, rector de Torres de Segre i un dels consiliaris presents a la trobada.

Els primers assistents a la trobada entren a l'ermita.

A les sis de la tarda es va fer la cloenda i es va anunciar la trobada següent dels representants de tots els grups participants que es va celebrar el 15 de juny passat a Lleida, on va fer-se una valoració de la trobada i es va reflexionar sobre com avançar d'una manera molt més eficaç i coordinada com a Moviment General Evangelitzador Adult Diocesà.

La diada de la Pentecosta va servir alhora per inaugurar l'exposició de 20 anys del Moviment de Joves Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya (JARC), on es visualitza el que és un moviment evangelitzador de joves rurals. Ara aquesta exposició ha passat a Vilafranca del Penedès, on hi ha força grups de joves de la JARC.

Mn. Ventura Pelegrí, delegat diocesà d'Apostolat Seglar, ha valorat molt positivament la trobada tot dient: «Crec que enguany hem fet un pas molt important a la nostra diòcesi vers el tercer objectiu del Pla de Pastoral per donar a conèixer l'Acció Catòlica general especialitzada.» (J.C.)

Puericultores Aux. geriatría

Organització d'assistència

Precisa auxiliars de geriatría i puericultores, amb titulació, per a treball domiciliari.

De 25 a 55 anys, amb experiència.

Tel. 932 315 227 de 10 a 14 h i de 17 a 19 h.

Tortosa

X Escola de Formació Social de Càritas

■ «És possible construir un altre món» és el lema d'aquestes jornades

TORTOSA.— De l'1 al 12 de juliol al Seminari diocesà de Tortosa es farà la desena Escola de Formació Social, organitzada per Càritas espanyola. Són 600 els participants inscrits, 300 per a cada mòdul, i del bisbat de Tortosa són 30 els participants inscrits.

L'objectiu d'aquesta Escola de Formació Social és l'aprofundiment en la identitat i la missió comuna de l'Església des de l'opció evangèlica pels pobres. La metodologia parteix de l'anàlisi i la reflexió sobre la realitat per anar a la recerca d'alternatives, a la vegada que millorar el coneixement i l'aplicació dels instruments

que ja es tenen en l'àmbit de l'acció social. Tot això des de la reflexió i la posada en comú d'experiències i l'encontre personal.

«És possible construir un altre món» és el lema d'aquesta escola, que vol posar l'èmfasi en l'escala mundial, sense oblidar que el que és global i el que és local van necessàriament molt junts, donant-se la mà

Cartell de l'escola de formació.

l'un a l'altre. Fer una aposta per un poble, per un barri diferent i conscient, sense cap mena de dubte, implica apostar per un món diferent que impulsa una societat que decideixi els seus valors, la seva mobilitat, les seves relacions des de la llibertat i la justícia.

L'Escola de Formació social està estructurada en tres mòduls, cadascun de quatre dies de duració. L'esquema dels tres mòduls és el mateix: ponències, taules d'experiències, aula de comunicacions i cursos. Cada mòdul presenta temàtica di-

ferent. Ens fixarem en les ponències. Mòdul A: *Nova realitat global i incidència en l'acció local i Càritas com a realitat global: reptes enfront la mundialització estructural de la pobresa.* Mòdul B: *Iniciatives locals i canvis estructurals: el crit dels exclosos i Càritas: reptes locals en un món global.* Mòdul C: *Els que no poden trobar treball i els precaris: pobresa estructural i Càritas: reptes i alternatives per a una ciutadania dels últims.*

Roman Casanova

Preparant l'estiu amb infants i joves

Rossell va acollir la III Trobada del Servei diocesà de Colònies i Esplais.

TORTOSA.— Les parròquies i els esplais enllesteixen les activitats que faran aquest estiu amb els més joves dels pobles i les comunitats. El Servei diocesà de Colònies coordina i dona ajuda als grups d'esplai d'arreu del bisbat.

Cinc són els esplais que coordina el Servei diocesà de Colònies: l'Esplai Picarol d'Ampostà, l'Esquirol de Xerta, la Font de Baix del Rossell, del Patronat de Tortosa i Esforç de Tivissa. Tots ells preparen colònies o campaments. L'Esplai Esforç de Tivissa també ha programat una Escola

d'Estiu, per a nens de 3 a 12 anys a Llaberia.

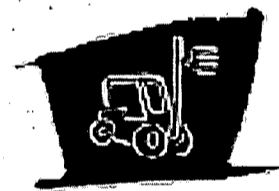
També les parròquies preparen les seves activitats, la parròquia d'Alcanar, degana en aquestes activitats, organitza els campaments a Arnes. També en fan: Benicarló-Sant Bartomeu, Vinaròs-l'Assumpció, arxiprestat de Morella, Traiguera, Jesús, l'Ametlla de Mar, Deltebre-Sant Miquel, Tortosa-Mare de Déu dels Dolors.

Per als joves també s'ofereixen diverses possibilitats: el Camp de Treball Missioner, al Masroig; un Campament del Moviment de Joves Cristians, i dos pelegrinatges: des del Montsant a Montserrat, organitzat per l'arxiprestat de Flix, i el Camí de Santiago, organitzat per l'arxiprestat de Morella.

Per anar escalfant motors, el 4 de maig es va fer al poble de Rossell la III Trobada del Servei diocesà de Colònies i Esplais de Tortosa, organitzada pel Centre d'Esplai la Font de Baix. El Servei diocesà de Colònies i Esplais és una entitat que depèn directament del bisbat de Tortosa per gestionar tot el que fa referència a les activitats diocesanes de lleure: esplais, campaments, colònies... Actualment està en procés de consolidació i renovació. Les activitats dutes a terme des del Servei són: trobada de monitors dels centres, trobades, incorporar nous membres, organitzar monogràfics i cursos adreçats als monitors i intercanviar materials i experiències. (R.C.)

Parròquies i esplais enllesteixen les activitats que faran aquest estiu.

AUTO INFANTA CARRETILLAS, S.L.

Polígon Fonollar Nord - c/ Juventud, 33
08830 Sant Boi de Llobregat
Vendes: Tel. 936 525 390 / Fax 936 525 391
Postvenda: Tel. 936 525 392

CONCESSIONARI OFICIAL
CARRETONS ELEVADORS

NISSAN

LOC

DISTRIBUÏDOR EXCLUSIU
CARRETONS INTERIORS

- Venda
- Renting
- Lloguer
- Manteniment

Menorca

Conveni entre el bisbat i la Universitat de Balears

CIUTADELLA—Bisbat de Menorca i Universitat de les Illes Balears (UIB) van signar l'1 de juny un conveni a favor del patrimoni cultural i la Pastoral Universitària a l'illa. L'objectiu de l'acord és cooperar en l'oferta d'assignatures de lliure configuració,

la rehabilitació de l'església del Socors de Ciutadella, la catalogació i informatització del museu, l'arxiu i les biblioteques diocesanes, i iniciar el servei de la Pastoral Universitària en el marc de l'Extensió Universitària a l'illa.

Aquest acord general es plasmarà en protocols concrets de col·laboració per a cadascun dels àmbits. El bisbe de Menorca, Joan Piris, i el rector de la UIB, Llorenç Huguet, van segellar l'acord en què van participar a més la vicerectora d'Extensió Universitària i Activitats Culturals, Mercè Gambús; el director de l'Extensió Universitària de Menorca, Lluís Garau, i el vicari general de la diòcesi, Sebastià Taltavull. En els pròxims mesos es constituirà una comissió mixta per al seguiment dels acords i la promoció dels protocols.

Mons. Piris va agrair la col·laboració que el bisbat ha trobat a la UIB, que va qualificar d'excel·lent, i l'interès dels seus responsables per formalitzar aquest acord de promoció del patrimoni i l'espiritualitat de l'Església. El prelat va advocar per un patrimoni eclesial a l'abast de tota la societat insular, i que ha de buscar la complementarietat amb totes les institu-

cions civils per a la seva conservació i la seva promoció educativa.

El rector de la UIB va expressar la seva satisfacció per l'acord i va manifestar que l'aportació cultural de l'Església menorquina és de vital importància en la vida de la història de l'illa. Huguet va indicar que un dels protocols més ambiciosos és la rehabilitació del Socors i va afirmar que amb aquest acord també «es promou la interculturalitat i els valors humans i patrimonials del cristianisme en la nostra comunitat autònoma al llarg de la història».

Durant l'acte es va formalitzar el primer dels protocols, segons el qual els alumnes de la UIB podran escollir com a assignatures de lliure configuració algunes matèries sobre patrimoni, teologia i pedagogia religiosa que imparteix l'Institut Diocesà de Teologia de Menorca (IDT). Aquesta disposició s'iniciarà el pròxim curs escolar.

El bisbe de Menorca i el rector de l'UIB van segellar l'acord.

La UIB assessorarà el bisbat en la catalogació i informatització dels fons bibliogràfics de l'arxiu, el museu i les biblioteques diocesanes. El primer pas serà la redacció d'un projecte de quantificació i temporalització dels fons. Però, sens dubte, la rehabilitació de l'antic con-

vent agustí de l'església del Socors, a la seu episcopal de Ciutadella, és el projecte més ambiciós. A través de departaments específics universitaris, la UIB es compromet a la rehabilitació patrimonial d'aquest singular edifici, especialment en les pintures murals, catalogat com a únic en tot el Mediterrani. Caldrà buscar capital d'institucions públiques i privades per portar a terme aquest projecte.

La UIB i el bisbat de Mallorca ja van acordar oferir un servei religiós i espiritual al campus de Palma de Mallorca. Amb el conveni signat, l'Església de Menorca oferirà el seu servei pastoral en l'àmbit insular universitari.

A l'acte van assistir representants polítics i d'institucions eclesialtiques i culturals de l'illa. Després de la signatura del conveni, la coral Capella Davidica de la catedral de Menorca va oferir una audició brillant, dirigida per Biel Barceló, i acompanyada al piano per Suso González. El concert es va iniciar amb l'himne universitari *Gaudeamus igitur*. L'acte es va tancar amb un refrigeri al claustre del Seminari Diocesà.

Guillem Ferrer

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

UNA BECA de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi

MITJA BECA de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi

UN CURS SENCER per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreueu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Vic

La Pietat obre de nou les portes

■ L'edifici ha hagut de ser intervingut per reparar unes esclertes que hi havia a la nau central

VIC.— L'església de la Pietat de Vic torna a estar al servei dels fidels des del 8 de juny, després de practicar-hi obres per un període de cinc anys. El perill que suposaven les esquerdes que es van detectar, fa cinc

anys, a la nau central, va fer que a la parròquia s'hi deixessin de dir misses i es tanqués temporalment al públic. Novament, la Pietat recupera les celebracions, que es faran dissabte a les 19.30 h i diumenge a les 19 h.

La reobertura es va fer pública amb un muntatge musicorepresentatiu, que va anar precedit d'una eucaristia, en el qual es va explicar la història de l'edifici des de l'època romànica fins a l'actualitat. L'acte va comptar amb diverses col·laboracions, entre les quals cal destacar la dels alumnes de l'Escola de Música de Vic i dels membres de la Comissió Cultural parroquial, que van encarregar-se de la narració.

Les obres s'han fet amb l'objectiu fonamental de consolidar l'edifici, que s'obria perillosament a través d'unes esclertes en una de les parets on descansa la volta, alhora que la part superior de la façana es decantava cap al carrer. En una primera fase es van col·locar cinc tensors a l'interior de la volta, als murs laterals i a la façana, mentre que en la segona fase s'ha arranjat la part de darrere de l'altar situada sota la cúpula. Aquesta última part s'ha intervingut amb la construcció d'una entrada lateral, sense barreres arquitectòniques, calefacció de terra radiant, i una nova il·luminació que permet apreciar, més bé que mai, els quadres barrocs del pintor vigatà Marià Colomer.

Un espai obert a noves propostes

Pel que fa a la nau central s'han retirat els bancs i s'ha presentat com un espai obert a propostes que tinguin a veure amb la dimensió espiritual i creient. El rector de la parròquia i vicari episcopal del bisbat de Vic (zona nord), Josep Maria Riba, ha explicat que l'espai està obert a «persones que des d'una perspectiva de recerca de la pròpia humanitat fomentin la convivència arrelada a la cultura i vulguin ençetar noves maneres de viure la dimensió creient».

El 8 de juny es va procedir a la reobertura del temple.

I afegeix: «El que s'hi faci ha de lligar amb la provocació d'experiència religiosa, ha de fer néixer la sensibilitat, ha d'estar fet d'acord amb el to subtil de la vida.»

L'església acollirà tota mena de celebracions litúrgiques excepte els enterraments, que «per raons pràctiques» es faran a la parròquia de Sant Domènec, tal com s'ha fet durant els últims cinc anys.

L'església de la Pietat té els seus orígens a l'època romànica. És construïda a l'entorn del castell dels Montcada, situat a pocs metres, i on avui es pot veure la reconstrucció del temple romà. D'aquella primera església dedicada a sant Sadurní en resta l'entrada romànica, de la qual avui queda una de les parts laterals.

Ja l'any 1051, amb motiu d'una intervenció a l'edifici, es van trobar les relíquies, allà venerades, que s'han atribuït als sants Llucià i Marcià. El seu record continua en les mateixes relíquies i en altres elements artístics de l'església: unes escultures de mida

natural situades al darrere de l'altar major i uns vitralls, fets amb posterioritat a la guerra civil, que hi ha a banda i banda de l'entrada principal, l'un, dedicat als sants i, l'altre, representant la Mare de Déu de la Pietat.

Al llarg dels anys, l'edifici ha experimentat moltes transformacions més: després dels terratrèmols que van sacsejar la ciutat, l'any 1427, va ser necessària una reconstrucció i ampliació que va adoptar l'estil gòtic, amb coberta de voltes d'ogives i connexió amb l'antiga església de Sant Sadurní. Va ser llavors que l'església va prendre el nom de Mare de Déu de la Pietat. Dos segles més tard es va ampliar el temple per la part de la capçalera i es va construir l'actual façana d'estil barroc. Aquesta intervenció va comportar l'enderrocament de la capella de Sant Sadurní i el trasllat de les relíquies dels sants màrtirs a l'altar major. La cúpula, que es va construir en record de Llucià i Marcià, data del segle XVIII. L'aspecte de l'església de la Pietat va canviar substancialment durant la guerra civil, a causa de la destrucció de la majoria d'altars i imatges que adornaven les capelles.

Després d'aquestes últimes obres realitzades, quedaran per arreglar: el campanar —que està en molt mal estat— i la façana, el deteriorament de la qual no deixa entreveure cap solució prou satisfactòria.

Fàtima Alemany

Des de la parròquia de la Pietat

Com veiem, l'església de la Pietat és el resultat d'una constant variació dels gustos, de l'estètica, de la cultura i de l'espiritualitat de les dones i els homes que li han donat vida al llarg de tant temps.

Però aquesta església, a més d'història, és present. La comunitat que en l'inici del segle XXI es reuneix aquí ha pensat, i pensa, en el futur, perquè se sent, i es vol sentir, temple de l'Esperit edificat per Déu amb les pedres vives que som cadascuna de les persones que formem aquesta comunitat. Amb el convenciment que el culte agradable a Déu es realitza en esperit i en veritat, els cristians de la Pietat volem que aquest edifici sigui un espai ofert a totes les persones perquè els pugui ajudar a trobar i a potenciar la humanitat més profunda que s'amaga en cadascuna d'elles.

Perquè avui, com sempre, cal que les persones trobem espais de diàleg i de cooperació que fomentin la convivència. Necessitem llocs que ajudin a revifar una fe arrelada en una cultura, amb possibilitat, per tant, d'intercanviar amb totes les cultures i religions. Ens convé aquell silenci que permet intuir la nova vida que va naixent amagada al si de la nostra soceitat com la criatura que neix a les entranyes de la mare, aquell silenci que permet preparar-se amb alegria i esperança per acollir-la... Per tot això, que, d'altres maneres i amb estils diferents, han intentat de fer tots els que ens han precedit al recer d'aquest temple, els feligresos de la parròquia de la Pietat posem un cop més al servei dels cristians i de tots els ciutadans la nau central, el cor, la capella fonda, l'espai de sota la cúpula... tot l'edifici, perquè des de la nostra fe, volem continuar al servei del país i de la cultura, llegint amb una mirada nova els reptes que ens planteja el futur.

Comissió de Cultura de la parròquia de la Pietat de Vic

MENORCA

Matins d'Orgue a la catedral

CIUTADELLA.— Des d'inici del mes de maig la catedral de Menorca, a Ciutadella, ha iniciat els Matins d'Orgue a la catedral, que aquest any organitza el Museu Diocesà. Aquesta és la tercera edició de la iniciativa. De maig a octubre, i de dilluns a dissabte, durant mitja hora al matí, s'ofereix la possibilitat de gaudir d'una audició musical de la mà de diversos organistes residents o naturals de Menorca; entre ells, Tomé Olives, Pere Pelegrí i Luba Kletsova. A les onze del matí es posen a la vendà les entrades corresponents al concert del dia. Durant el concert l'entrada a la catedral serà restringida als assistents a l'acte. Abans i després de l'audició el temple continuarà obert a tots els fidels i visitants.

El director del Museu Diocesà, Pepe Mascaró, afirma que la intenció és oferir la

possibilitat de visitar l'exposició d'orfebreria religiosa que acollirà durant l'estiu l'interior de la catedral menorquina, a més de poder escoltar el concert d'orgue per un preu únic de cinc euros, o en entrades diferents de tres euros cadascuna. La catedral acull de forma experimental aquesta exposició d'orfebreria i ornamentació litúrgica que s'instal·larà a l'antiga sagristia i la Sala Capitular de la basílica. Els fons d'aquesta mostra procedeixen de les sales del Museu Diocesà, ubicat al Seminari, i de fons propis de la catedral menorquina. Mascaró destaca que d'aquesta manera es podran ampliar les obres pictòriques del segle XVIII exposades al Seminari, a més d'altres ornaments i orfebreria que forma part del fons del museu i està sense exposar en aquests moments. (G.F.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

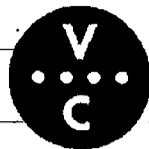
COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Vida Creixent

Un cel nou i una terra nova

Fa uns quants dies llegíem en la paraula de Déu que Déu desfarà els elements i es fondran. Però nosaltres «esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia».

De vegades quan diem això creiem que s'esdevindrà al final dels temps, i aquesta paraula de sant Pere vol dir que ja ara podem construir un món nou on regni la justícia i la pau.

No creieu que els cristians som unes persones que hem d'anar construint al lloc on portem la nostra existència (a casa, a la feina i en la multitud de tasques que portem entre mans: en la cura dels néts...) amb molta paciència i justícia?

Sabeu com sant Pere acaba aquest fragment? «Que Déu us trobi en pau, immaculats i irrepreensibles, i penseu que la paciència de Nostre Senyor us dóna l'oportunitat de salvar-vos.» I acaba amb aquestes paraules: «No perdeu la vostra fermesa i aneu aprofundint en la gràcia i el coneixement de Jesucrist, el nostre Senyor i el nostre Salvador» (2Pe 3,12-18).

Què vol dir això? Vol dir que hem d'anar cultivant la santedat. Ser justos significa ser sants. Viure en la gràcia i el coneixement del Senyor. No es tracta, doncs, d'una espera passiva. Crist espera de tots nosal-

tres un esforç, un treball net i el més perfecte possible.

Els cristians i més els de Vida Creixent no podem ser persones que es resignen a tot, sinó que hem de trobar-nos entre els primers per fer créixer en la terra aquesta justícia promesa per Déu.

Déu és una força viva de «novetat» i de renovació. El que és millor no està en el passat, sinó en l'esdevenidor. Els cels i la terra són meravellosos, però tan sols són un petit reflex de la meravella dels cels nous i la terra nova on regna la justícia.

Els de Vida Creixent hem de procurar de posar en la nostra pregària tots els arguments d'aquesta pau i justícia que s'ha de construir. Només dos petits exemples:

- El que ha passat a Euskadi. Els bisbes han parlat davant una situació difícil i amb un seny peculiar. Hom llegeix el que han escrit amb pau sense cap paradigma polític i s'adona dels enganys i contrastats que s'han inventat els polítics.
- Un altre motiu per no estar-hi d'acord és la situació

obrera. Podem estar d'acord amb la vaga o no. Però hem de tenir el seny suficient per veure que en la vida tot el que s'ha aconseguit en bé dels obrers, ha estat fent l'esforç convenient.

Què vol dir això? No vol dir res més que hem de tenir la suficient visió per sembrar al nostre món el sentit de justícia i portar el coneixement veritable del Senyor.

Això és fruit de la gràcia del Senyor, que la concedeix a qui ho demana, i també de l'esforç que posem en aquesta direcció.

Quan demanem en el Parnostre «i no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació» no significa només que no pequem, sinó que sembrem al nostre entorn la justícia, que consisteix a no acumular el que els altres necessiten, sobretot els més necessitats.

Si ho fem així els de Vida Creixent construirem «un cel nou i una terra nova on regni la justícia».

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

El consiliari diu...

XVI Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat

Montserrat 14-15 de maig del 2002

SOLSONA

BARCELONA - MALLORCA - MENORCA

El dia 14 de maig va tenir lloc a Montserrat la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent. Com sempre l'alegria de retrobar-nos i fer festa junts, fent pinya al voltant de l'Eucaristia, presidida pel Sr. arquebisbe de Tarragona. En l'homilia, partint dels textos de la festa de Sant Maties, apòstol, va destacar el valor de la pregària en la primitiva Església. L'Església es trobava reunida en intensa pregària, quan l'apòstol Pere va proposar a tota la comunitat la necessitat de buscar un substitut a Judes dintre del Col·legi Apostòlic. Ho van fer a sorts entre dos candidats, confiant que l'Esperit Sant manifestés quins dels dos escollia.

Del text de l'Evangelí, que era un fragment del discurs de comiat de l'Últim Sopar, va remarcar la importància de l'amor de Déu envers nosaltres —veritat capital de la nostra vida—, d'aquí que quan les coses no van bé pels anys, per les solituds de tants moments..., l'amor que Déu ens

té per sempre, estimats infinitament des de l'eternitat, és la joia i festa vital per la felicitat, tinguem l'edat que tinguem. Aquest amor és el que Vida Creixent, a través dels grups, ajuda a anar descobrint dia a dia, aportant tot el que tenim quan ens entreguem.

Finalment en l'escaiença del centenari de la mort de Mn. Cinto Verdaguier ens va encoratjar a imitar-lo en el seu amor a Déu, a la pàtria i al do de la llengua, els tres grans amors del nostre gran poeta.

Bisbat de Solsona

La trobada va aplegar, el segon dia, les representacions de les diòcesis de Barcelona, Mallorca i Menorca. Anteriorment, el dia 14, ho havien fet la resta de bisbats de Catalunya i Andorra. Totes dues convocatòries van congregat un gran nombre de persones

temperant l'ànim, vam començar a gaudir cristianament d'un dia inoblidable.

La celebració va continuar en un restaurant de la muntanya, amb un dinar de germanor multitudinari al qual van assistir més de 500 comensals, els quals, reunits i animats a l'entorn de les taules,

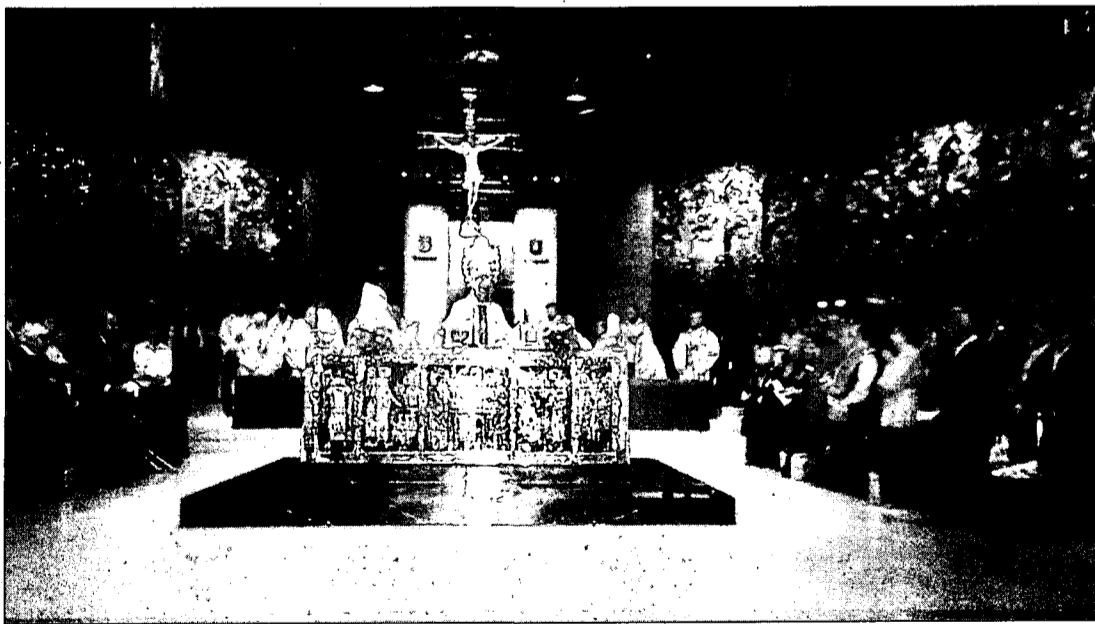
sidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va esdevenir una manifestació de profunda religiositat, un acte de fe en el qual Mons. Carrera va manifestar la gran tasca evangelitzadora que Vida Creixent du a terme entre la gent gran: motivació per continuar involucrant-se en la societat, compromís de solidaritat amb els més desvalguts, aportació a la societat del cabal d'experiència acumulada, font de riquesa malmesa, moltes vegades, per un concepte d'automarginació equivocada. Il·lusió, en definitiva, per continuar amb una vida socialment activa, espiritualment plena, que reflecteix de manera evident la joia i l'alegria de viure amb Crist.

Anteriorment, al començament de la missa, amb motiu del centenari de la seva mort, es va retre un petit però entranyable homenatge a la figura del gran poeta català Jacint Verdaguer, que va consistir en una lectura breu i emotiva sobre el poeta i la seva obra.

Tal com va expressar en el seu parlament a la basílica el coordinador general de Vida Creixent de Catalunya, les Illes i Andorra, el Sr. Antoni Bosch, la jornada va ser més que un dia de festa, calia anotar-la a l'agenda de la nostra consciència com a testimoni regenerador del compromís de la gent gran envers la societat i com manifestació de fe i d'esperança en l'amor de Déu.

L'èxit de la convocatòria va posar de manifest, una vegada més, la puixant vitalitat de Vida Creixent, el moviment cristià de la gent gran.

Ramon Cervera

Moment de la celebració de la missa solemne a la basílica de Montserrat.

—1.500 aproximadament— arribades de les diferents contrades del nostre país.

Va omplir la jornada un extens programa d'activitats lúdiques i religioses que va començar tan bon punt arribaven les delegacions. Visites als museus, sessions d'audiovisuals, temps per a la reflexió als indrets entranyables de la Santa Muntanya... tot fent temps per assistir a una nova audició, dins de la basílica, de la *Salve* montserratina, a cura, com sempre, de l'Escolania de Montserrat. Així,

van compartir una estona d'alegre convivència. Un èxit de participació que va tenir com a protagonista principal l'amistat i la solidaritat. Un acte distès i emotiu en el qual els assistents es van complaure en el goig que proporcionen les coses senzilles i autèntiques.

La jornada va acabar amb la celebració de la missa solemne a la basílica de Nostra Senyora de Montserrat, a la qual van assistir gairebé la totalitat dels components de la trobada. L'Eucaristia, pre-

Mirar cara a cara el problema

■ L'associació FADA treballa en el camp de l'assessorament i la prevenció dels abusos sexuals a menors

El 1997 es va crear l'associació FADA per prevenir i actuar en els casos d'abús sexual infantil. Des d'aleshores, l'entitat ha crescut segons la demanda i els casos que s'ha anat trobant. El camí no és fàcil perquè són moltes les dificultats. Un dels obstacles

més complicats amb què ensopega FADA és el fet que «la societat no vol veure aquest problema», assenyala la fundadora i presidenta de l'entitat, M. Victòria Bernadet, «si el problema no "existeix", com s'hi trobarà una solució?».

En l'àmbit de l'abús a menors, FADA es marca cinc objectius bàsics, segons assenyala en la seva memòria: sensibilitzar la societat a través dels mitjans de comunicació; assessorar professionals que estan en contacte directe amb infants i adolescents; establir un servei d'acollida on es valori globalment cada cas i s'informi dels circuits legals i socials propis de la xarxa comunitària; oferir tractament psicològic i servei jurídic, i fer un seguiment i evolució dels casos atesos.

Durant l'any passat, l'associació va rebre un total de 161 demandes personals: un 47,8% dels casos van demanar assessorament i suport puntual; un 24,2% van derivar en tractaments psicològics, i un 10,3% han necessitat assessorament jurídic. Del total de les demandes ateses a l'associació, el 27,3% han patit abusos sexuals durant la seva infància: un 81,8% dels casos són dones i un 18,2%, homes.

Pilar Polo, coordinadora de l'àrea de Formació, comenta que «tenim molts adults que en la seva infància van sofrir abusos i que ara decideixen treure-ho a la llum. Els oferim tres serveis: parlar amb una persona adulta que també ha sofert abusos; teràpia individual, familiar o de parella, i un Grup d'Ajuda Mútua (GAM), format per persones adultes que comparteixen experiències i sentiments. El GAM és un dels serveis que funcionen més bé». En aquest sentit, M. Victòria Bernadet apunta que «en aquest grup, la persona adulta s'adona que el que li ha passat a ella no és un cas aïllat. Pot compartir-ho, desfogar-se... una cosa que sorprèn és que quan són adults i diuen el

que els ha passat, resulta que no era un secret, que gent del seu entorn s'havien adonat del que passava, però que ningú no hi havia fet res. Descobrir això és molt dur».

Tancar els ulls

La presidenta de FADA assegura que els abusos sexuals a menors en la família i en l'entorn social de l'infant és un tema que «malauradament existeix. Costa molt de reconèixer, però és real. I a la societat això li costa molt d'admetre. Quan un problema "no existeix", és molt difícil parlar-ne». Per això, des de FADA s'intenta «"normalitzar" aquesta situació, en el sentit que cada persona pugui parlar lliurement d'aquest problema que ha tingut o que té. Que no se senti discriminada, marginada o culpable. Si un infant és capaç de

parlar d'aquest tema amb llibertat, hi ha moltes possibilitats que no tingui un trauma i quan sigui gran pugui parlar del que li va passar quan era un infant. Hi ha moltes persones que moren amb aquest secret i mai no ho han explicat a ningú». De fet, un dels missatges que llença FADA és: «No ho amaguis. Truca'ns.»

Segons M. Victòria, els menors estan desprotegits davant dels abusos en la mesura que «no es vol veure aquest tema com a problema. No es preveu la possibilitat que s'estigui abusant d'un infant. És una cosa tan terrible que la gent no es veu capaç d'assumir-ho, hi tenen por. La desprotecció rau en el fet que la gent no demana informació i prefereix ignorar el que passa.

Amb aquesta actitud de la societat, els agressors actuen amb impunitat».

Per a la presidenta de FADA, és difícil provar els abusos a menors perquè no sempre hi ha proves físiques: «Un abús sexual pot ser un tocament o posar a l'infant una pel·lícula pornogràfica perquè l'adult s'exciti. No hi ha senyals físics i costa molt trobar proves.» Quan aquests infants arriben a adults, continuen guardant silenci sobre el que els va passar en la seva infància. «Això esdevé un dolor crònic que porten dintre. Cal ajudar-los a verbalitzar-ho, a comunicar-ho a la família, que cada persona assumeixi la seva responsabilitat... això suposa tornar a remoure-ho tot per trobar la pau. Les conseqüències són dures».

Sensibilització i difusió

L'àrea de Formació de FADA ofereix formació adaptada a professionals, estudiants, associacions, voluntaris... per promoure la prevenció en els abusos sexuals a menors i sensibilitzar la població en general. Pilar Polo reconeix que el servei de sensibilització i difusió és dur perquè «els resultats, si es veuen, són a llarg termini. El tema de la formació és molt important, és bàsic. Procurem anar a totes les fires que podem, preparem xerrades per a espais, escoles, universitats... però a moltes escoles no volen ni sentir a parlar del tema, els fa por plantejar-lo».

M. Victòria és conscient que hi ha molta feina a fer i que davant del problema «no s'ha de jutjar, sinó buscar-hi una solució. No s'han de jutjar les víctimes. Cal donar una solució al problema, de la mateixa manera com es faria amb qualsevol altre problema. No esquivar-lo ni fer veure que no existeix». Per això, des de FADA s'assenyalen diversos àmbits en què cal incidir: en la prevenció a les escoles; en la formació dels professionals; en el criteri i la mentalitat dels jutges; en els mitjans de comunicació, «perquè tractin les informacions de manera més pedagògica i no tan

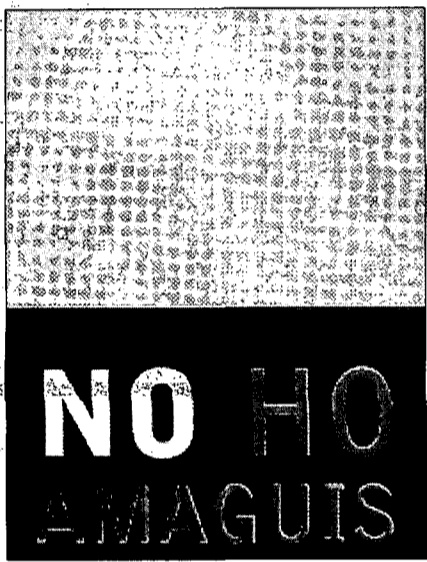
sensacionalista»; en els abusadors... «tenim abusadors que han vingut a la nostra associació. Costa que hi vinguin, però aquest pas que fan significa que tenen una certa predisposició a reconèixer els fets».

Voluntariat

Pilar Polo parla amb molta satisfacció dels voluntaris de FADA: «Tenim moltes persones que estan en el camp de la psicologia i de la docència. Són persones molt implicades, amb molts coneixements i unes ganes de treballar fantàstiques.» Es tracta d'un voluntariat «poc vistós» perquè no treballa directament amb els usuaris, ja que el tema és molt delicat. És més aviat un voluntariat de suport a l'estructura. Així, es dediquen, entre d'altres temes, a «elaborar la nostra revista; als treballs de difusió, que consisteixen a contactar amb centres escolars. També tenim un equip de voluntaris que s'encarreguen de la redacció d'un manifest per a la no-prescripció del delictes, perquè un dels problemes és que les víctimes parlen d'aquests temes quan ja han passat molt de temps i no poden presentar una denúncia». El 2001 el voluntariat de FADA es va incrementar en 19 col·laboradors.

Des de FADA es demana a tota la societat que no miri cap a una altra banda, que els abusos a menors són un problema que es dona al nostre país i que és responsabilitat de tothom aportar-hi una solució. Per això, si es coneix cap cas d'abusos sexuals recomanen comunicar-ho a la Fiscalia de Menors, al Grup de Menors de la Policia Nacional, a serveis d'atenció primària o a associacions relacionades amb el tema.

Rosa María Jané Chueca

FADA demana la col·laboració de tothom per fer front als abusos sexuals a menors.

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Presència religiosa a l'Eurocongrés 2002

■ La primera jornada del subàmbit socioreligiós es va celebrar a la Seu d'Urgell

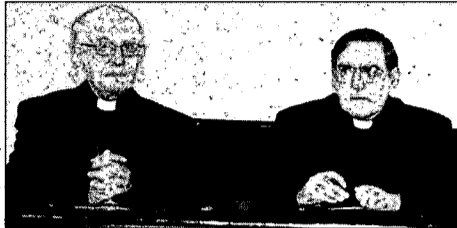
LA SEU D'URGELL.— «La identitat europea és incomprendible sense el cristianisme», va dir Mons. Lluís Martínez Sistach, president de la Conferència Episcopal Tarraconense, en el discurs inaugural de la primera jornada del subàmbit socioreligiós de l'Eurocongrés 2002, celebrat a la Seu d'Urgell els dies 7 i 8 de juny.

Mons. Joan Martí Alanís, arquebisbe d'Urgell, va exhortar els congressistes a redescobrir els valors dels orígens d'Europa. Hi van assistir també Mons. Joan E. Vives, bisbe coadjutor d'Urgell i secretari del subàmbit religiós de l'Eurocongrés, historiadors i un centenar de persones interessades en els treballs exposats.

De bon començament es va establir un principi eloqüent: els lligams històrics, culturals i religiosos constitueixen el nucli de la macroregió llatina del sud-oest de la Unió Europea. Aquests lligams han de ser la base d'una Unió Europea cohesionada i solidària, i han de garantir-ne la sostenibilitat social, política, econòmica i cultural. Mons. Martínez Sistach va recordar que la Comunitat Europea va ser concebuda per uns homes de fe profunda, com ara De Gasperi, Konrad Adenauer i Robert Schumann. També hi va afegir els apòstols de la unitat cristiana a Europa: sant Benet a Occident, sant Ciril i sant Metodi a l'Est, i les santes Caterina de Siena, Brigida de Suècia i Edith Stein.

En el cristianisme es troben les arrels comunes que han solidificat la civilització europea. «És incomprendible —va dir Martínez Sistach— que la Declaració de Lacken, el 2001, no prevegi la participació de les esglésies en els treballs de la convenció que ha de preparar la Conferència intergovernamental del 2004.» El prelat va raonar la presència del subàmbit socioreligiós a l'Eurocongrés. Els ponents, tots professors especialitzats, van desenvolupar amb aportacions científiques el pes del cristianisme en la concepció i creixement d'Europa.

La globalització va ser el tema de la lliçó introductòria de Josep Ramoneda. El filòsof de la Universitat de Barcelona va tractar tres punts: la globalització, l'augment creixent de les desigualtats i la realitat imparabile del fenomen que ha desembocat en una «fase paranoica de la globalització». El malestar consegüent es manifesta en una universalitat del risc, canvis en el món del treball, en l'economia i la política. Va comentar dos fenòmens actuals: el fonamentalisme religi-

Mons. Martínez Sistach i Mons. Martí Alanís van presidir les sessions de l'Eurocongrés.

ós i les migracions. S'ha creat una tensió entre seguretat i llibertat. Europa no ha assumit la seva responsabilitat, l'alternativa.

Dins d'una visió de l'Europa històrica, es van concretar els temes de la jornada. Antoni Pladevall va presentar la ponència *L'arribada del cristianisme fins a la invasió islàmica (segles II-VII)*. Va ser una crònica documentada de l'expansió del cristianisme i del seu arrelament a Europa. Algunes fites del discurs van ser Tarragona i el màrtir (Cugat, Feliu...). Va remarcar la influència del nord d'Àfrica (les basíliques, Tertul·lià, la Bíblia en llatí, etc.). Va explicar la formació de les diòcesis, entre altres, la d'Ègara.

Joan Rouquette va fer una comunicació sobre *Los occitans a l'història religiosa d'Occitània*, on va parlar dels conceptes d'especificitat i alienació. Va tractar quatre punts: la persistència del paganisme, l'Occitània cris-

tiana dels visigots, Occitània en la constitució d'Europa i el franciscanisme en temps dels Papes d'Avebbon. Cal subratllar el contingut històric propi de l'Occitània i l'ús de la llengua d'oc en la comunicació.

Manuel Rius va fer la crònica històrica de l'època carolíngia: *La Narbonense fins a la restauració de Tarragona (segles VIII-XII)*. Miquel dels Sants Gros va presentar el tema *Els ritus litúrgics de la Tarraconense i de la Narbonense des de l'any 259 fins a l'any 1000*. Tots dos conferenciants, a part dels trets històrics, van remarcar les característiques del cristianisme a Catalunya, el seu arrelament i influència posterior. Cristina Godoy va cloure el cicle de lliçons amb el tema *L'arquitectura i les mostres iconogràfiques de la litúrgia des del baix imperi fins a l'any 1000*.

És important que l'Eurocongrés 2002 prevegi l'àmbit religiós, d'influència decisiva en la configuració d'Europa. L'estudi que arrenca de l'euroespai central, des de València al Piemont, obrirà i afermarà camins d'unitat. El cristianisme va fonamentar la història dels pobles en uns valors sòlids, que esdevenen l'ànima de la unió actual. L'Eurocongrés és una eina per conèixer i estimar la pròpia història, clau d'una unió sòlida.

Antoni Mirabet

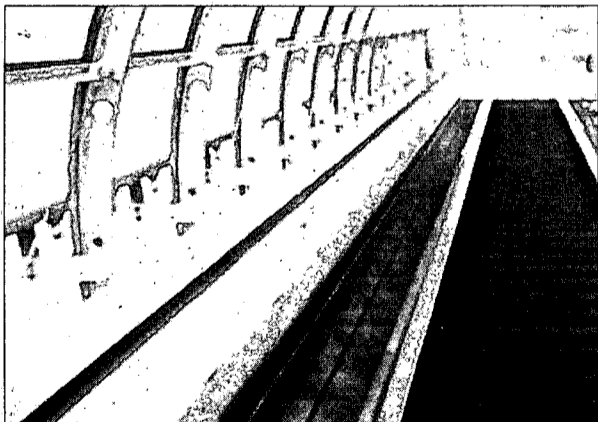

III Jornada

Objecció de consciència en l'exercici professional

Dissabte 19 d'octubre del 2002

Sala d'actes de l'Hospital General de Catalunya (Sant Cugat del Vallès)

Objecció de consciència en l'exercici professional

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms
 Adreça
 Codi postal Població
 Telèfon Adreça electrònica
 Professió

Envieu la butlleta d'inscripció a **Metges Cristians de Catalunya:**
 c/ Gran de Gràcia, 13 - 08012 Barcelona
 Adjunteu-hi un xec o bé el comprovant de transferència bancària
 (Caixa Sabadell c/c: 2059 0612 72 8000054097)

Inscripció: 20 euros; estudiants: 10 euros
 Informació: www.e-cristians.net

PROGRAMA D'ACTES

8.30 h **Recepció i recollida de documentació**

9.00 h **Obertura**

Dr. J. M. Massons, de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya i president d'honor de Metges Cristians de Catalunya (MCC).

Conferència

Dr. J. M. Simón, president executiu de MCC i membre de la junta directiva de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques.

9.30 h **Taula Rodona**

Moderador: Dr. F. Garcia-Fària

Ponències:

- **Opció i objecció a favor de la vida**, **Dra. M. Rutllant**, directora de la Fundació Pro Vida de Catalunya.
- **Decisions en reanimació**, **Dr. M. Pacheco**, professor d'Anestesiologia i Reanimació.
- **Ètica en investigació humana**, **Prof. Dr. J. Cervós**, Rector d'Honor de la Universitat Internacional de Catalunya.
- **Opcions al final de la vida**, **Dr. J. Vidal**, Associació Catalana d'Estudis Bioètics.

11.30 h **Coffee break**

12.00 h **Conferència magistral**

S.E.R. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona.

12.30 h **Testimoni d'un ginecòleg**

La píndola de l'endemà, **Dr. E. Bataller**.

12.45 h **Taula Rodona**

Moderador: Dr. F. Buqueras

Ponències:

- **Perspectives des del periodisme**, **Sr. D. Arasa**, periodista.
- **El món de l'educació**, **Sr. A. Rosàs**, sotsdirector del Col·legi Santa Isabel.
- **La llei i l'ètica**, **Sr. E. Campo**, notari, membre de la Reial Acadèmia de Jurisprudència.
- **El complex món de la política**, **Honorable Sr. J. Miró i Ardèvol**, portaveu de CiU a l'Ajuntament de Barcelona i president d'E-cristians.

14.30 h **Cloenda**

Sr. A. Arcones, Fundació San Pablo-CEU.

Marxa interreligiosa per la pau

■ Joves de 92 països van ser convidats a «envair el món amb l'amor»

ROMA.— L'han batejat amb el nom de «l'Assís dels joves». El moviment dels Focolars va aconseguir reunir recentment a Roma dotze mil adolescents de diferents religions que van omplir de consignes pacífiques i cants la ciutat de Roma, en una impressionant manifestació des del Colosseu fins a la basílica de Sant Pere del Vaticà.

Els nois i les noies per a la unitat, la secció jove del moviment dels Focolars, són al darrere d'aquesta iniciativa que va emular l'esperit de la trobada interreligiosa d'Assís. En aquesta ocasió no hi va haver tants discursos ni llistats de bones intencions, sinó un caire més testimonial i viscut. El «Super Congrés 2002» va constar de fòrums de debat i de la marxa per la pau. Aquesta es va iniciar al Colosseu i va prosseguir pel centre de Roma fins a la basílica vaticana, on els joves van adherir-se a les paraules del Papa en l'Àngelus, en aquest cas telemàtic perquè el Pontífex era a Bulgària.

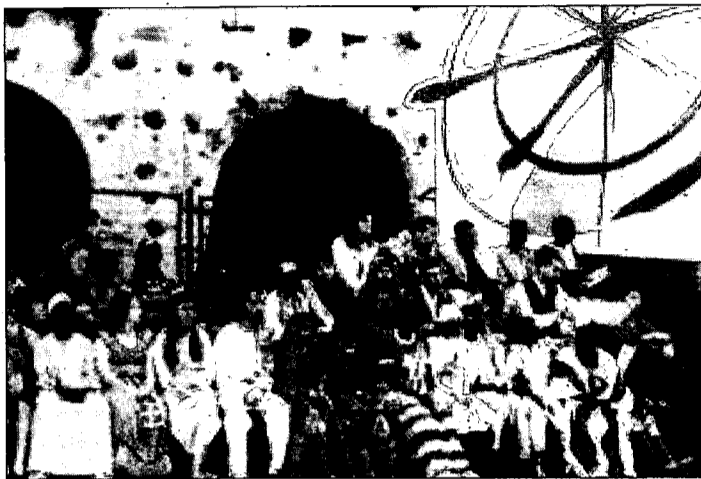
Els jueus provenien de Roma, Israel i el Brasil; els joves musulmans, de l'Orient Mitjà, els Estats Units i el Pakistan; els budistes, del Japó i Tailàndia. L'Índia va aportar hindús, sikhs i zoroastrians i Àfrica, joves de religions tradicionals. De l'Estat espanyol hi van participar també grups de joves; alguns d'ells provinents de Catalunya. Els joves de Catalunya que integren el moviment per a la unitat són participants habituals del congrés que cada cinc anys s'organitza

en l'àmbit internacional.

Entre els participants hi van intervenir l'imam espanyol Allal Bachar; el rabí cap de Roma, Riccardo Di Segni; el reverend Miyamoto, del moviment japonès budista Myochikai; el líder hinduista Vinu Aram, del moviment ghandià Shanti Ashram, i el cardenal Francis Arinze, president del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós.

«Apòstols de pau»

La fundadora i presidenta del moviment dels Focolars, Chiara Lubich, va encoratjar els nois i noies a «envair el món amb l'amor, un amor sense límits». Fent referència a l'escenari mundial post-11 de setembre, la presidenta dels Focolars va recordar que «la situació és seriosa, però no n'hi ha prou d'oposar-s'hi amb les forces humanes, sinó que cal comprometre's amb

Els joves van emular l'esperit de la trobada interreligiosa d'Assís.

les forces del bé». En aquest sentit, anima-va els joves a una autèntica vida de pregària i de dedicació als altres. El missatge del Papa, llegit pel cardenal Arinze, convidava els joves a ser «apòstols de pau» i els confiava la missió de «construir la pau en totes les situacions que viuvi diàriament».

Un dels moments més emotius van ser els testimoniatges dels joves de Nova York, Nigèria, Txernòbil o el Pakistan. Els representants musulmans, que van ser escoltats amb un interès especial, es van comprometre a estimar a dojo, en tot moment, sense esperar res a canvi: «Estem segurs que cadascú de nosaltres serà constructor de pau al seu voltant, si demanem ajuda a Déu.» Les danses i els cants s'intercalaven

també amb les salutacions de joves de moviments laicals i testimonis de líders religiosos.

La marxa interreligiosa per la pau va estar precedida per una tarda festiva a Marino, localitat propera a Roma, i va acabar amb un fòrum internacional a Loppiano (Florència). L'ambient va ser de participació absoluta, i fins i tot després de cloure la convocatòria, seguien arribant missatges d'arreu del món que agraien moments de germanor com els viscuts. La trobada va servir perquè adolescents dels cinc continents coneguessin de prop el moviment dels Focolars i la tasca duta en favor de la unitat i de la pau. Els alumnes de les escoles públiques de tot Roma van poder intercanviar impressions amb joves d'altres indrets, en una iniciativa cívica encapçalada pel mateix alcalde de Roma, Walter Veltroni.

En la clausura dels actes, els adolescents van subscriure un compromís per tal de ser constructors de pau en els seus ambients, no de manera parcial sinó tothora. L'esperit de la trobada va sintonitzar perfectament amb l'encontre d'Assís. De fet, els fruits d'aquesta iniciativa jove es deixen veure en l'anomenada *regla d'or* de totes les religions —ja adoptada a la ciutat de sant Francesc— que es resumeix en la frase «fes als altres el que voldries que et fessin a tu mateix».

Miriam Díez Bosch

Per Francesc Gamissans

La presó no és un lloc fàcil per a ningú

Delictes, sentències judicials i presons són el plat fort dels titulars de premsa i dels programes informatius de ràdio i televisió. Poca cosa diuen de la vida i situació dels captius, i menys encara dels qui, motivats per la seva fe, visiten els interns. La presó no és un lloc fàcil per a ningú, ni per al presidiari, ni per al qui entra a anunciar una bona notícia d'alliberament. «És que vostè té la clau que obre tots els panys de les onze portes que em separen de la llibertat?», deia un presoner a un voluntari que el visitava.

Fa segles els religiosos mercedaris s'oferien personalment com a substituïts dels captius. Avui són presents en els penals, no tan sols per fer costat als presumptes o veritables criminals, sinó per gestionar cada cas, per asserenar el seu esperit, mantenir-los en la fermesa i injectar-los una alenada d'esperança. Ho comenta el P. Nacho Blanco, capellà de la presó de Lleida: «Nosaltres acudim cada setmana a la presó, empesos per la força de l'Esperit de Déu que anima la nostra vida; d'altra manera, no tindria sentit el nostre carisma. La utopia de convertir-nos en els grans redemptors de l'home, criticant el sistema que és injust i desigual, o manifestar-nos, si cal, davant els jutges i fiscals, s'esvaeix quan fa un temps que es va a la presó. Els resultats positius que tothom espera amb entusiasme són cosa de molt de temps; potser no ho veurem mai.»

La garjola que fa vergonya als presos hauria d'avergonyar també a tots els qui amb les seves accions o omissions l'han fet necessària, sense oblidar la comunitat cristiana. La pastoral penitenciària, més que un pla de treball per humanitzar la vida dels presos, és un camí d'evangelització que exigeix la conversió personal dels qui són a dins i dels qui som fora, cadascú segons la seva responsabilitat. Per als que gaudim de llibertat, escriu poèticament una jove voluntària: «No és el que fas el que importa; és el que sents quan ho fas; és el que veus en els presos: un somriure, una llàgrima, una mirada d'agraïment.»

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Tomàs More

El Vaticà va dedicar el 1985 una sèrie filatèlica amb motiu del 450è aniversari de la mort de sant Tomàs More. En aquest segell el dibuix reproduceix un quadre del pintor Hans Holbein, el Jove.

Tomàs More (Londres, 1477-1535), humanista i polític, va ser patge de John Morton, cardenal arquebisbe de Canterbury. Va ser *speaker* de la Cambra dels Comuns i canceller del ducat de Lancaster i del regne. Va ser

contrari des del començament al divorci del rei Enric VIII, no va acceptar la llei de supremacia i va presentar la renúncia a la cancelleria. Va ser condemnat a la forca. El rei va commutar-li aquesta pena per la decapitació. Canonitzat per l'Església catòlica el 1935, la seva festa se celebra el 22 de juny.

Dos milions d'euros per als infants d'Angola

MÒDENA.— El concert Pavarotti & Friends for Angola, organitzat per l'Alt Comissariat de les Nacions Unides pels Refugiats (Acnur), va aconseguir el 28 de maig passat dos milions d'euros per als infants d'Angola que viuen als camps de refugiats del Zaire. Les donacions han augmentat de manera considerable en comparació a edicions anteriors, i situen Itàlia al primer lloc del món pel que fa a donacions privades a favor de programes d'assistència de l'Acnur. El concert, encapçalat per Luciano Pavarotti, s'insereix en l'esforç que el comissariat du a terme per recollir fons en favor dels infants d'Angola, un país en què la població civil es veu obligada a abandonar les llars per la interminable situació bèl·lica. (M.D.B)

VIATGES HELENA

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA
D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL
AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSÍO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

També autocars d'anada o tornada

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES
NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCHANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLTS LIMITADES

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

RESERVA JA!!!
Av. Josep Tarradellas, 64 - 08029 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256

cultura

Andorra celebra l'Any Verdaguer

CANILLO.— El Centre de Cultura Catalana del Principat d'Andorra promou i coordina una àmplia celebració de l'Any Verdaguer amb l'objectiu de commemorar el centenari de la mort del poeta.

Del 7 de febrer al 8 de setembre, al claustre dels Miralls del santuari de Meritxell, hi ha l'exposició *Verdaguer pels camins d'Andorra*. Poemes de Jacint Verdaguer i fotografies realitzades per Jordi Pantebre marquen i segueixen les fites de l'itinerari del poeta a les valls d'Andorra l'any 1883. El Ministeri d'Educació, Joventut i Esports promou un programa escolar que inclou la redacció de treballs literaris sobre Verdaguer i les visites a aquesta exposició.

El dia 17 d'abril la casa de colònies Aina va presentar una reedició dels *Goigs de sant Taló*, que Verdaguer va dedicar al seu professor per haver-lo suspès. El 5 de maig passat va tenir lloc el tradicional pelegrinatge de les parròquies d'Andorra al santuari de Meritxell i l'ofrena de flors a la Mare de Déu. Dos pelegrins de cada parròquia van presentar l'ofrena i els preveres de les valls van concelebrar l'Eucaristia. Amb motiu del centenari de la mort de Mn. Cinto, la poetessa Esther Nadal va

recitar poemes de Verdaguer a la Mare de Déu.

El 16 de juny, al santuari de Meritxell, es va celebrar un acte d'homenatge a Verdaguer. El Cor Nacional de Petits Cantors, l'Orquestra Nacional de Cambra i el tenor andorrà Serafi Milan van oferir un concert amb poemes dedicats a la Mare de Déu. A l'exposició hi van afegir una col·lecció bibliogràfica sobre el poeta i va ser presentat un llibre amb el catàleg de la mostra.

La primera setmana de setembre serà presentada l'obra *7 cartes a mossèn Cinto*, de Ramon Rosell, rector de Canillo. El llibre glossa el camí de poeta a Andorra. Angonella, Llorç, Tristaina, Enclar, Engolasters, Meritxell, Pessons, Incles, Canillo... recorden les petjades de Verdaguer a Andorra. En la darrera part del llibre, Ramon Rosell comenta els diferents aspectes literaris de Verdaguer: escriptor, rondallaire, pelegrí, capellà...

Antoni Mirabet

Recital de poesia a càrrec de la poetessa Maite Barcons.

Poesia i música per recordar Mn. Cinto

CASTEL.— Unes cinquanta persones van assistir el 2 de juny passat a la celebració del centenari de la mort del sacerdot i poeta Jacint Verdaguer en un dels marcs més representatius de l'obra verdagueriana: l'abadia de Sant Martí, que Mn. Cinto va cantar en el seu poema *Canigó*. L'acte va consistir en un recital de poesia amb textos de Verdaguer, recitats per la poetessa Maite Barcons. El toc actual el va posar el poeta Jean-Bertrand de Sagazan amb composicions espirituals en

francès. La vigília va estar animada pel cor de la Comunitat de les Benaurances, encarregada de l'abadia, amb peces de Palestrina i Mozart.

El centenari verdaguerià coincideix amb el centenari de la reconstrucció de l'abadia per Jules Carsalade du Pont, bisbe de Perpinyà i amic del poeta de Folgueroles. Les celebracions es completaran amb un aplec i una missa solemne el proper 10 de novembre.

Guillem Farré

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

www.radioestel.com

Pilarín Bayés il·lustra una col·lecció de contes clàssics

BARCELONA.— El 8 de juny passat la coneguda ninotaire Pilarín Bayés va presentar a l'Fnac Illa de Barcelona una col·lecció de contes infantils editada per Printing. Els tretze grans clàssics de la literatura infantil que ha il·lustrat són els següents: *La caputxeta vermella*, *La Blancaneus i els set nans*, *L'aneguet lleig*, *La Ventafocs*, *El flautista d'Hamelín*, *Els tres porquets*, *La bella dorment*, *Pinotxo*, *El soldadet de plom*, *La rateta presumida*, *El Patufet*, *El gat amb botes* i *El llop i les set cabretes*.

Aquests tretze grans clàssics que han llegit milions de nens arreu del món durant molts anys han rebut un tractament especial per part de Pilarín Bayés, amb la intenció tant de redescobrir l'essència de les històries com de reposicionar-les en el panorama actual dels contes infantils. Així doncs, les il·lustracions tenen tota la tendresa i alegria que caracteritzen l'estil d'aquesta ninotaire, alhora que se situen

en diversos països i en moments històrics diferents.

A títol d'exemple, la història d'*Els tres porquets* té lloc al Central Park de Nova York amb el llop circulant amb moto. També hi ha volgut donar un enfoc més humà sense canviar mai la base del contingut. Ha fet que la fada bona de *La bella dorment* sigui de raça negra i que la fada de *La Ventafocs* sigui una velleta grassoneta que la fa anar amb una carrossa gens luxosa, però molt ecològica.

Es tracta d'una col·lecció de llibres per ser explicats, llegits i pintats, ja que al final de cada exemplar hi ha unes pàgines amb dibuixos en blanc i negre per ser pintades pels nens. Els textos han estat adaptats per un grup de pedagogs i mestres que han tingut molta cura en l'estil i respecte als textos originals. Els llibres s'editen inicialment en català, castellà i anglès, però ja hi ha el projecte de traduir-los a altres idiomes. (C.C.)

Una petita joia sobre el món rural

SOLSONA.— La Biblioteca Municipal de Solsona va acollir recentment la presentació del llibre *Històries del calendari pagès*, de l'escriptor Felip Vendrell i publicat per l'editorial Grata Lectura.

Jordi Riart, responsable de l'oficina comarcal del Departament d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, i l'escriptor Felip Vendrell van abordar diferents aspectes de les festes i dels costums que en l'antiga societat rural anaven estretament lligats al calendari. Va cloure l'acte el grup Ansamora, amb arrels a Peramola, que va interpretar un parell de peces del repertori pagès.

Una parella de pagesos madurs són casats per les seves respectives famílies per tal d'ajuntar les propietats. Així arrenca la dramàtica història del darrer llibre de Felip Vendrell, l'autor que en els últims anys ha aparegut amb força en el panorama editorial català i ha sorprès per la seva dura mirada sobre el món rural tradicional.

La tercera història de Vendrell narra el desconcert, l'amor i l'agonia d'una pare-

lla de pagesos obligats a conviure per augmentar els patrimonis dels seus calculadors i ambiciosos familiars. Amb aquest tercer volum, Vendrell tanca la trilogia dedicada a l'antiga vida a pagès. En aquest cas, el llibre s'ocupa preferentment de la coordenada temporal: el pas dels dies, els mesos i les estacions, així com els fenòmens meteorològics.

Ramon Estany

Acte de presentació del llibre.

Any Gaudí

Què va fer Gaudí

9 Naixement

«La façana del Naixement — escriu Salvador Dalí — és una obra mestra edificada amb l'ajut de totes les ressonàncies harmòniques. Davant d'ella, Federico García Lorca em deia que sentia un griterio, un rebombori de crits sonors que es feien més estridents a mesura que la façana s'enfilava cel amunt, fins a barrejar-se amb les trompetes dels àngels en un

universal. El decorativisme naturalista, amb emmotllats del natural de plantes, gallines, ases, pastorets i altres figures del pessebre; les apel·lacions al folklore cristià, a la ciència, a la pietat popular, a la teologia mística, a la història sagrada, als mites clàssics, a la Bíblia... i les noves estructures arquitectòniques estan al servei de la iconografia cristiana. Mostra el naixement, la infància i la joventut de Jesús a Betlem, Egipte i Natzaret.

Pot ser admirada o criticada per tothom. Pot ser compresa, pot ser gustada, pot ser un veritable acte de comunicació entre l'artista i l'espectador, pot sentir-ne l'espectador el goig de Gaudí per la pertorbació joiosa del cosmos perquè Déu hi entra — pel naixement del Déu-Home al temps i a l'espai —, només si aquest espectador és capaç de respirar la santedat d'Antoni Gaudí.

Gaudí, catòlic, apostòlic i romà militant, basteix al mig del carrer la façana del Naixement — i hi projecta les altres dues — per convertir gent. Perquè els cristians es converteixin en més cristians i perquè els no cristians se'n converteixin. Començada l'any 1894, Gaudí va aconseguir abans de morir, el 1926, coronarla amb la primera de les quatre creus.

Josep M. Tarragona
(www.e-cristians.net/gaudi)

Dibuix de Mir sobre la construcció de la façana del Naixement.

xivarri gloriós que mai no havia pogut suportar sinó uns moments.»

Gaudí utilitza l'arquitectura, l'escultura, el color, la música — les torres són tubs d'orgue —, el mosaic, la llum, el moviment, etc., totes les formes de percepció de l'home en una de les contribucions més glorioses del cristianisme a la cultura

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

Com és coneguda també la Casa Milà?

- Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí. C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 4t - 08014 Barcelona; o per correu electrònic (redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.
- Cal que indiqueu el vostre nom i cognoms, adreça i telèfon.

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Dos trucs

Després d'un accident d'automòbil molt aparatós i d'una delicadíssima operació de vèrtebres o d'alguna cosa que s'hi relaciona, els metges van tornar al món el meu amic Jordi, també cuiner i company de fatigues al desaparegut i prestigiós Hotel Flora de Banyoles. Encara prostrat i immòbil al llit de l'hospital em va dir: «Amic Joan, com que segur que t'ocuparàs de la meua partida de la cuina, en la qual entra fer calamars i altres coses a la romana, no t'oblidis de posar a la pasta de l'arrebossat, com faig jo, cinc grans d'all aixafats al morter i un bon rajolí de cervesa.» I així em va recordar aquests dos trucs que ell va aprendre d'un cuiner-anglosaxó encara que, en Jordi, ja no ho va poder tornar a fer mai més.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

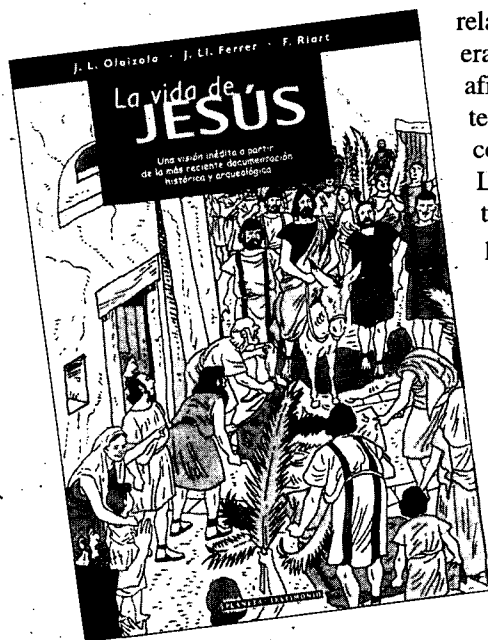
LLIBRES

Còmic inèdit sobre Jesús

Fa dos mil anys, un jove fascinant va canviar el rumb de la història. Avui, més de mil milions de persones el segueixen i el veneren. Es troben recolzats per Ell. La vida de Jesús de Natzaret és una aventura trepidant i real, però sobretot transmet una bona nova de felicitat, un missatge de salvació destinat a tots els éssers humans. Aquesta versió en còmic sobre la vida de Jesús es caracteritza per oferir una visió inèdita a partir de la documentació històrica i antropològica més recent. Tot això ens permet descobrir, entre altres coses, que Jerusalem, en l'època de Jesús, era una ciutat molt cosmopolita que tenia teatre, circ i gimnàs públic; que els jueus rics vivien en cases d'estil grec, amb pintures murals i mosaics hel·lenístics, o que el Sant Sopar no es va celebrar en una taula. José Luis Olaizola, que ha escrit el guió de *La vida de Jesús*, afirma que el més difícil ha estat «seleccionar del

munt d'esdeveniments que tenen lloc als relats evangèlics, aquells que expliquen qui era Jesús i quin era el seu missatge». I afirma també: «Quan llegim l'Evangeli tendim a poetitzar-ne el contingut, així com els personatges que el protagonitzen. Les imatges, quan el dibuixant és un artista, com passa amb Josep Lluís Ferrer, ens porten a la realitat de la vida. Sant Pere no és un ésser venerable, amb debilitats disculpables, sinó un pescador groller de Galilea, baladrer i fanfarró, que ni tan sols sabia llegir ni escriure. Aquí resideix la grandesa del cristianisme.» (C.C.)

José Luis Olaizola, Josep Lluís Ferrer i Francesc Riart, *La vida de Jesús*. Editorial Planeta, Col·lecció Planeta-Testimonio, Barcelona 2002, 77 pàg.

El sentit de l'amor humà

Aquest llibre es basa en els ensenyaments fonamentals de Karol Wojtyła recollits en la seva obra *Amor y responsabilidad*, fruit d'una dècada dedicada a la investigació i a la docència. En aquesta obra el Papa actual, Joan Pau II, va tractar d'integrar la doctrina de l'amor entre home i dona amb les investigacions realistes i les anàlisis psicològiques del corrent fenomenològic, a la llum de l'experiència i de les reflexions de la raó, amb la visió transcendent de la Revelació. En el llibre s'ha pretès exposar amb claredat i llenguatge assequible al lector mitjà, els ensenyaments de Wojtyła, que va ser professor d'Ètica de la Universitat Catòlica de Lublin i de la Facultat Pontifícia de Teologia de Cracòvia, escrites amb rigor científic. Així mateix, s'han actualitzat amb els ensenyaments moderns dels Papes —sobretot de Joan Pau II— i projectat sobre les noves realitats sorgides de l'anomenada «revolució sexual» de les últimes dècades del segle xx. S'acompanyen, al final del volum, notes explicatives que intenten informar i aclarir l'exposició de les idees recollides. (C.C.)

Fernando Guerrero, *El misterio del amor, según las enseñanzas de Karol Wojtyła*. Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2001, 163 pàg.

Assaborir la vida espiritual

Les pàgines d'aquest llibre, escrites des de la lectura meditada de la Paraula de Déu, porten rere seu l'ofrena d'un temps d'adoració no exempt d'obscuritat, preocupació, insensibilitat i súplica. Com a fruit del silenci i de la participació a la taula de la Paraula i de l'Eucaristia, sorgeixen en la persona que prega veus agenollades, que són com paraules

habitades, que queden dins d'un mateix, plenes de sentit perquè amaguen un missatge i amb les quals es podria escriure la biografia de cadascun de nosaltres. «A vegades, he forçat al pensament perquè em dictés la idea més adient per encertar a l'hora d'una homilia o de donar un consell. En molts casos, l'esforç em portava a recordar allò que havia après en l'estudi. He experimentat la distància entre la coherència de l'argument deductiu i la satisfacció per l'escolta interior, més enllà de l'esforç», escriu en el pròleg l'autor, el capellà Àngel Moreno de Buenafuente. Experimentat mestre espiritual, dirigeix exercicis espirituals, imparteix conferències i escriu llibres relacionats amb la pregària i la vida espiritual. (C.C.)

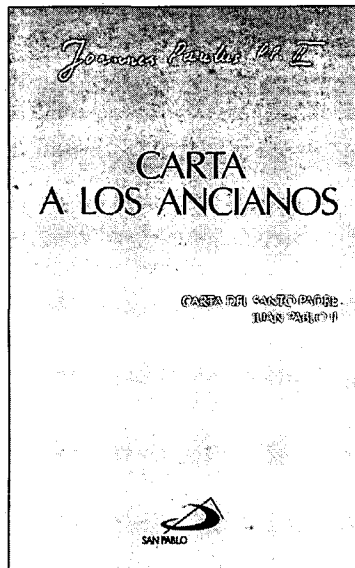
Àngel Moreno de Buenafuente, *Voz arrodillada. Relación esencial*. Editorial Narcea, Madrid 2002, 111 pàg.

La missió de l'ancianitat

Joan Pau II s'adreça als ancians i a tots els cristians per reivindicar el valor i la dignitat de les persones grans com a testimonis d'una època i dipositaris de la memòria col·lectiva. El Papa convida tota la societat a recuperar el respecte per les persones grans, ja que l'ancianitat té una missió a portar a terme en el procés de maduresa de l'ésser humà en el camí vers l'eternitat. El Sant Pare s'uneix espiritualment a la gent gran i, tot sumant-se a la tradició de l'Església i del magisteri, ens recorda que la Paraula de Déu sempre ha mostrat una consideració especial per l'edat avançada. Abraham, Sara, Moisès, Tobies, Eleazar, Elisabet, Zacaries, Simeó o Anna ens demostren que els ancians formen part dels plans de Déu. Joan Pau II s'adreça als ancians amb aquestes paraules: «L'Església encara us necessita. Ella aprecia els serveis que encara podeu oferir en molts camps de l'apostolat, còmpta amb la vostra pregària constant, espera els vostres consells fruit de l'experiència, i s'enriqueix amb el testimoni evangèlic que doneu dia rere dia.» (C.C.)

Joan Pau II, *Carta a los ancianos*. Editorial San Pablo, Madrid 1999, 56 pàg.

INGREDIENTS:

4 panets
8 formatgets
1 ou dur, 1 ou fresc
maionesa, 1 patata
1 llauna de tonyina
all
salsa de tomàquet
formatge ratllat
olives farcides

PREPARACIÓ:

Primer partiu per la meitat quatre panets petits i traieu-ne la molla. Fregiu-los i reserveu-los. A continuació, barregeu amb una forquilla i tallat ben petit vuit formatgets, un ou dur, quatre cullerades de maionesa, una patata mitjana bullida, una llauna de tonyina, un rovell i una clara muntada a punt de neu. Ompliu els panets amb aquesta barreja i a sobre poseu-hi unes llàmines d'all. Cobriu-ho amb una capa de salsa de tomàquet fregit ben fina i gratineu-ho amb una mica de formatge ratllat. Col·loqueu-hi al voltant unes quantes olives farcides tallades a rodanxes.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

El llibre de la setmana

Confusa, innecessàriament eròtica...

La novel·la de David Castillo, *No miris enrere*, va obtenir el premi Sant Jordi 2001, i ha estat un dels llibres més venuts en l'últim Dia del Llibre. Després de llegir-la atentament, només podem manifestar la nostra perplexitat, davant d'una obra que, a més de ser extremament confusa, abusa innecessàriament d'escenes de sexe de to molt pujat, que intenten servir de presentació de la identitat àcrata dels protagonistes, i potser també la pobresa i la manca d'originalitat de l'argument.

Tota aquesta història de rebels, de gent que malviu, que coneixen amb tots els detalls les aventures de la misèria i de l'hampa, i que es dediquen en la seva maduresa a grans moviments de diner negre, sense cap altra finalitat que la de situar-se en una societat a la qual han atacat prèviament al cor mateix dels seus fonaments, té el regust d'un vol i dol.

A través de les relacions femenines, David Castillo vol d'alguna manera estructurar la crònica de les vicissituds de Dani, el protagonista. Però la doble vida que s'insinua en aquest vell anarquista transvestit en teòric professor d'universitat, ens situa davant del desori de situacions de les quals l'autor no s'acaba de desempallegar, sotmès a l'acumulació d'escenaris, que van des del Carmel, de Barcelona, fins a Copacabana, a Rio de

Janeiro. Sense oblidar les guerrilles de Nicaragua. Encara que persisteixin les escenes de sexe i d'alcohol.

Contemplant la portada del llibre, que ens presenta una visió de la Barcelona d'avui, amb el traç de les avingudes i passejos rectilinis fins a desembocar al mar, ens podem imaginar què pot passar en l'atapeïda geografia de les seves cases i apartaments. Però, el que ens explica *No miris enrere* té ben poc a veure amb aquesta ciutat, considerada per l'autor com el caldo de cultiu d'una delinqüència agònica i malaltissa, viscuda per un escriptor —poeta, novel·lista, periodista— que sembla que té com a horitzó final el d'un llit en una habitació d'hotel, tot i les disquisicions teòriques plenes d'amargura.

Perquè *No miris enrere* ens sembla la novel·la de la frustració, del tedi de viure, de la necessitat de presentar l'existència com una carrera d'obstacles, posats personalment pel protagonista, incapaç de definir-se a si mateix, esclau dels fantasmes d'un passat, que no s'acaba d'explicar.

David CASTILLO,
No miris enrere,
Proa, Barcelona 2002, 237 pàg

La mort misteriosa d'un amic d'aventures i lluites anarquistes a la presó de Torrero, l'obsessiona, però quan arriba la solució, no pot fer balanç del que li ha costat trobar-la, perquè l'aclapara tot el que ha hagut de viure fins a arribar a la solució de l'enigma. Massa simple per justificar personatges i aventures.

Altra vegada, el Sant Jordi decep, perquè no n'hi ha prou de muntar un enrenou: complicar les situacions, adobar-ho tot amb una dosi d'erotisme per a incauts o reprimits, i acabar donant les gràcies als que han ajudat a presentar els escenaris —suggeridors— d'un Marroc lluminós i d'un Brasil enlluernador.

Òmnium Cultural ens recomana

aquestes obres? La nostra cultura es mereix alguna cosa millor...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Aplec Internacional de la Sardana a Lisboa

Els dies 3 i 4 d'agost tindrà lloc la quinzena edició de l'Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklorics a Lisboa (Portugal). Aquesta manifestació va néixer l'any 1988 amb l'objectiu de donar a conèixer a diferents ciutats d'Europa la realitat i la varietat de la cultura popular catalana.

En aquesta ocasió, les cobles que encapçalen la llista de grups i colles que participaran a l'Aplec Internacional són Els Lluïsos de Taradell i Els Rossinyolets de Castelló d'Empúries. Amb aquestes dues formacions instrumentals, hi prendran part les colles sardanistes Il·lusions de Cassà de la Selva i els Dansaires del Penedès, així com una colla de l'Agrupació Sardanista d'Olot. Els encarregats de portar fins a Lisboa les danses tradicionals catalanes seran l'Esbart Sant Martí de l'Ateneu Torrellenc, de Torrelles de Llobregat i l'Esbart de l'Agrupació Folklorica Igualadina; així com la colla del Ball de Pastorets i els Gegants de l'Agrupació de Balls Populars de Sitges, i el Ball

de Turçs i Cavallets i el Ball de Valencians de l'Esbart Santa Tecla de Tarragona.

Els gegants també acostumen a tenir una presència molt activa a l'Aplec Internacional i enguany hom ha previst la participació dels Gegants de Ribes de Freser, els Gegants i Grallers de l'Alfòrja, els Geganters i Grallers Colomencs de Santa Coloma de Farners, la Colla de Geganters d'Arbúcies i els Gegants de l'Agrupació de Colles de Geganters de Catalunya portats per la Colla Gegantera i dolçainera de l'Esbart dansaire de Sant Carles de la Ràpita.

La participació castellera s'ha encomanat a una colla jove però amb voluntat ferma de pujar molt amunt, com és la dels Castellers de Lleida. Amb ells, també acudirán a la Mostra de Grups Folklorics els Bastoners de Masquefa i els de Rajadell, el Grup Els Cosins del Sac de Vilafranca del Penedès, els Falcons de Piera i el Ball de Diables de Bellvei i el Drac de Sant Jaume dels Domenys. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 75,02€ (12.480 ptes.) l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català

Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 75,02€
(12.480 ptes.) per any

Amb dos pagaments semestral
de 37,50€ (6.240 ptes.)

Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Un nou càlcul de l'edat de l'univers

La teoria del Big Bang, admesa per gairebé la totalitat dels astrònoms, afirma que el cosmos va tenir el començament de la seva existència en un punt en què tota la matèria concentrada a temperatura altíssima es va anar expandint fins a originar després les galàxies amb estrelles i planetes. Aquella expansió no s'ha interromput. Segons el resultat de les observacions (1920-1929) de l'astrònom americà Edwin Hubble encara se separen les galàxies a una velocitat respecte de nosaltres que és proporcional a la seva distància. La cosa era clara, però la constant de proporcionalitat (ara en diem *constant de Hubble*) no era fàcil de determinar i per consegüent l'edat de l'univers, o temps transcorregut des del Big Bang, restava imprecisa. El valor que van adoptar els astrònoms com a més probable va ser d'uns 15.000-20.000 milions d'anys, valor que han posat els llibres de text i de divulgació durant més de mig segle.

El 1990 la NASA posava en òrbita el telescopi espacial *Hubble* (nom en honor d'Edwin Hubble). A partir de les dades que anava proporcionant aquest instrument, el 1994 es féu públic que uns primers resultats donaven uns 8.000 milions d'anys per a l'edat del cosmos. La sorpresa fou gran perquè els astrònoms havien calculat que les estrelles més velles en tenien uns 14.000 milions, i és clar que no podien ser pas més velles que el Big Bang. Què fallava?

Edwin Hubble.

«Ha estat un veritable triomf. És com si haguéssim estat parlant de l'edat del cosmos i de cop un obre un calaix i hi troba el certificat de naixement.» Potser una mica exagerat. Què en resta dels resultats de l'*Hipparcos*? No és impossible que noves observacions encara facin variar aquesta xifra que tan triomfalment ens donen els americans.

El telescopi espacial europeu *Hipparcos* (en òrbita des del 1989 fins al 1993) va donar dues precisions que van asserenar els científics. El 1997 se'n publicaven els resultats: primer, el patró de les distàncies no estava prou ben determinat; calia augmentar-lo un xic i per consegüent l'univers és més vell de 8.000 milions d'anys; en té uns 12.000. I segonament, les estrelles més velles no en tenen 14.000 sinó 11.000. Els astrònoms van respirar.

Semblava que ja no calia dir-hi res més, oi? Doncs sí, s'ha volgut que el telescopi *Hubble* afinés més els càlculs i, corregint-se ell mateix, donés també ell els resultats. I ara a l'abril del 2002 s'han fet públics. Segons comunica la NASA ha trobat que les estrelles més velles no tenen 11.000 milions d'anys, sinó 13.000. Per això diuen que definitivament ja podem dir que l'univers té més de 13.000 milions d'anys, potser uns 14.000. Segons ha sortit a la premsa, el portaveu de l'Institut de la NASA per al telescopi *Hubble* ha dit:

A
ctualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

2 Primeres idees evolucionistes a l'entrada de l'edat moderna

Des de l'època patristica fins al Renaixement al món cristià en general s'interpretava la Bíblia molt literalment i per això s'entenia que les espècies vives actuals són les mateixes que les creades per Déu al principi dels temps. Hi ha qui posa una excepció entre els Pares de l'Església: sant Agustí (354-430). El consideren com un precursor de la idea evolucionista perquè exposa la creació dient que el món material va ser creat al primer moment tal com és ara, però no el dels vivents; Déu els creà només en potència (*potentialiter, causaliter, seminaliter*), perquè els donà *seminariae rationes* per anar-se reproduint. Com interpretar-ho? És clar que aplica la doctrina estoica dels *logoi spermatikoi*, raons seminals, doctrina que coneixia a través de Plotí. I no sembla pas que vulgui dir una successió evolutiva de vivents, sinó que tots tenen una «raó seminal» que fa que es puguin reproduir i res més. No evolucionar cap a una altra espècie.

I no hem trobat cap més indicatiu d'evolució al llarg dels segles fins arribar al Renaixement. Ni sant Albert Magne (1206-80), el gran naturalista del segle XIII, no té cap insinuació sobre la possible variació de les espècies.

EL RENAIXEMENT APORTÀ IDEES NOVES

Potser el canvi més important que es produí en el tractament de les ciències de la natura en arribar el segle XVI va ser l'abandó del principi d'autoritat. Ja no es creu res pel fet que ho hagi dit un savi o un

filòsof; s'ha d'anar a l'observació directa de la cosa i no acceptar sense comprovació el que es digui des d'una càtedra. Això fou promogut sobretot per Galileu (1564-1642), però ja abans d'ell es plantejaren qüestions sobre la natura que exigien noves explicacions.

Concretament la fauna i flora d'Amèrica. El jesuïta espanyol P. José de Acosta (1540-1600) en la seva *Historia natural y moral de las Indias* (7 volums) ja exposa els seus interrogants respecte de les idees preestablertes a l'edat antiga. Diu, per exemple, parlant del Nou Continent: «*Halláronse animales de la misma especie que en Europa sin haber sido llevados de españoles*» i després: «*Mayor dificultad hace averiguar qué principio tuvieron diversos animales que se hallan en las Indias y no se hallan en el mundo de acá*» (tom IV, cap. 34 i 36). Només és un plantejament de la qüestió, però va obrir camí cap a interpretacions posteriors, de caire evolucionista.

Una altra novetat renaixentista va ser la interpretació dels fòssils. Eren coneguts des de l'antiguitat i se n'havien donat diverses explicacions. Les petxines i conquilles trobades a llocs molt allunyats del mar havia excitat la imaginació dels investigadors de la natura. Devien ser formacions degudes a influències astrals? Obres d'algun esperit maligne? Restes d'un diluvi universal? Simples capricis de la natura? Això últim ja ho havia suggerit Plini el Vell, i Avicenna també ho creia; deia que la natura mineral té una tendència a imitar de vegades les formes dels éssers vius. Aquesta tendència s'anome-

nà *vis plastica* o també *nisus formativus* i era l'opinió més estesa fins al segle XVI. Però ara ja hi hagué qui ho interpretà diferent. Leonardo da Vinci (1452-1519) afirma que no poden ser res més que restes d'éssers d'èpoques remotes, de quan aquells terrenys havien estat sota el mar. El francès Bernard Palissy (1510-1589) també ho creu així. El beat Niels Stensen (1631-1687) hi afegeix l'explicació que moltes roques que contenen fòssils són sediments depositats per l'aigua i endurits per un ciment natural. Robert Hooke (1635-1703) creu també en aquesta explicació perquè, diu, la natura és prou seriosa per no fer una broma sense cap objectiu. Semblantment John Ray (1628-1705) en una nota del 1691.

Si bé aquesta correcta interpretació dels fòssils no es va generalitzar fins a finals del segle XVIII és clar que ja va fer pensar en alguns autors que el món podia haver canviat, és a dir, evolucionat, al llarg dels temps.

ELS EVOLUCIONISTES DEL SEGLE XVIII

No van arribar a exposar una teoria de l'evolució però ja hi trobem idees clares sobre la possibilitat de canvis en les espècies, i això evidentment va preparar el camí cap a les primeres teories evolucionistes elaborades. Són els següents autors:

Benoît de Maillet (1656-1738) era un diplomàtic francès cònsol d'Egipte durant uns quants anys, que va viatjar pels països mediterranis fent-hi observacions de geologia. El que ell va recopilar en un

manuscrit va ser publicat pòstumament el 1749 amb el títol *Telliamed* (el seu cognom al revés). Hi exposa els mecanismes de sedimentació bo i donant el sentit correcte dels fòssils i hi afegeix afirmacions ben evolucionistes: que els animals terrestres procedeixen dels marins per transformacions sobtades. Els ocells són descendents de peixos. Les llavors dels éssers vius es troben en el mar.

Pierre-Louis Moreau de Maupertuis (1698-1759), militar francès, que deixà el càrrec per dedicar-se a les ciències. Figura com a geometa a la història de la matemàtica. Va ser el cap de l'expedició a Lapònia per mesurar un grau de meridià i comprovar, amb èxit, l'aixafament de la Terra pels pols. Va enunciar, en física, el principi de mínima acció (principi de Maupertuis). I també s'ocupà de biologia. A l'obra *Système de la nature ou essais sur la formation des êtres organisés* (1754), diu que de vegades apareixen formes noves en éssers vius (ho demostren les races de gossos, de coloms, de canaris...) i això ha de ser causat per l'ocurrència fortuïta d'«accidents produïts en els gèrmens», com si ja intuís les mutacions. L'enciclopedista Diderot (1713-1784) també va escriure sobre el tema explicitant en un opuscle aquesta idea de Maupertuis.

Erasmus Darwin (1731-1802) metge anglès, avi de Charles Darwin, va escriure una obra extensa, *Zoonomia or the laws of organic life*, en la qual admet la variabilitat dels organismes, posant com a causes principals la domesticitat i les condicions climàtiques, admetent que s'hereten les característiques adquirides. I arriba a exposar la idea d'un cert evolucionisme generalitzat: «No podrien venir tots els animals de sang calenta d'un únic filament vivent creat per la Causa Primera?»

I encara hi ha dos autors més, Buffon i Linné, que cal citar d'aquest segle XVIII. Per la seva importància en parlarem en un capítol a part.

Pensadors cristians del segle xx (67)

Jean Vanier i la nova visió de l'amor

DE LES PARAULES ALS FETS

Ens trobem amb un testimoni d'autèntica fe cristiana al llarg del segle xx i principis del XXI. La seva vida continua sent avui dia, per a molts, un toc d'alerta a les consciències adormides de molts cristians aburgesats.

On es troba l'atractiu de Jean Vanier? No és un home de grans estudis ni té una posició social privilegiada, però la seva influència s'estén per tot França i l'estranger. El seu atractiu rau en la dedicació plena als pobres, als invàlids, als necessitats d'amor.

En efecte, el 1964 Vanier descobreix una caseta a Troisy-Breuil (França) dedicada a l'atenció dels deficients mentals. És un centre de caritat fundat per *monsieur* Prat i el doctor Prévaut. Observa com s'acull el necessitat, el deficient mental, foragitats per la societat materialista.

Des de l'experiència del veritable amor, que és la dedicació plena i sense hipocresies al necessitat, Vanier crea, juntament amb Rafael i Philippe, una petita comunitat dedicada als pobres: L'Arca. L'objectiu és donar amor als pobres. Ell mateix ens ho indica: «Des de la fundació de la primera comunitat de L'Arca m'he sentit preferentment unit als marginats del nostre món.»

Avui dia, el projecte de Vanier i els seus companys s'ha estès pel Canadà, l'Índia, Àfrica, Amèrica Central, els Estats Units i per alguns països d'Europa. Es calcula que, ja el 1989, L'Arca comptava amb noranta comunitats escampades per més de vint països d'arreu del món, amb múltiples cases d'acollida als necessitats.

L'Arca també posseeix una dimensió ecumènica. Els seus membres no només són catòlics. Hi trobem creients de diferents esglésies cristianes. Tots ells desitgen viure la veritable caritat de l'Evangeli, compartir el valor del patiment, treballar per la unitat dels cristians i celebrar l'as-

«Jean Vanier ens convida a construir la vida amb una nova visió de l'amor, on es posi fi a l'agressivitat, l'ambició i l'egoisme. I, encara que confessa que li resulta molt difícil parlar de l'amor i no saber estimar com voldria, qui estigui al corrent de la seva tasca i els seus escrits, podrà afirmar que les seves paraules responen a una realitat i que la seva vida és el millor exponent del que diu» (Narcea, S.A.)

semblea de la comunitat fraterna. És més, des de l'experiència de L'Arca a l'Índia, pertanyen també a la comunitat membres d'altres confessions no cristianes, com hindús i musulmans.

D'entre els seus escrits podem destacar el llibre *Una nova visió de l'amor*, on Vanier contraposa els ideals mundans (diners, confort, prestigi, èxit...) al valor de l'amor a tota persona, especialment als minusvàlids i als deficients; a *Comunitat: lloc de perdó i festa*, exalta la vida de comunitat des dels criteris de l'Evangeli, on l'ésser humà s'obre als seus germans i a Déu i crea un estil de vida que realment alegra l'esperit.

DAVANT D'UN MÓN SENSE VALORS AUTÈNTICS

Centrem-nos en el pensament espiritual de Vanier. La seva «filosofia» arrenca de la contemplació de la realitat social. Observa la crisi del món modern, un món marcat per la droga, el comerç sexual, l'ambició i el lucre.

Des del maig del 1968, on el mateix Vanier va viure la famosa revolució estudiantil, la joventut viu sense ideals clars. És més, veiem com centenars de joves sense res més a fer es lliuren al joc de la droga i la sexualitat. Les famílies cada cop viuen empresonades pel desig del confort, la manca de comunicació i la mentalitat divorcista, on la llar té el risc d'esdevenir un hotel. Les escoles i universitats, necessàries per a la vida i la societat, no aconsegueixen transmetre els valors humans i cristians als joves. Fins i tot, dins de l'Església, als seminaris i noviciats escassegen les vocacions, «fins al punt que aquests grans edificis que fa anys estaven plens, ara estan gairebé buits», afirma Vanier.

Tot i aquesta perspectiva social, Jean Vanier està convençut que al cor de les persones encara hi bateja una set insaciable d'infinnit i de llibertat: «L'home té set de llibertat, llibertat que és viure sense

opressió externa, però que és abans que res llibertat interior en el desenvolupament de les energies d'amor, intel·ligència i vida.»

UNA NOVA «FILOSOFIA» DE LA VIDA

Davant la situació del món actual, Vanier projecta un nou enfocament de la vida. La seva filosofia es basa a estrènyer llaços d'amor entre els diferents membres de la comunitat humana. Unir les famílies, unir els joves, viure la fraternitat de la trobada i del lliurament als altres.

Davant la gravetat de la crisi moderna, Vanier ens convida a no tenir por d'un ideal elevat, un ideal exigent d'amor i de lliurament. Davant de la família burgesa i l'ideal de confort, promogut per la filosofia hedonista, aquest pensador francès ens anima a buscar l'audàcia del lliurament. Evitar les tensions a la llar, a la feina, en la relació amb els altres. Descobrir dia a dia els membres de la meua família, veure com em puc comunicar més i més bé amb ells, conèixer-ne les necessitats i esperances.

Així, els moments de desànim seran assumits i superats per tothom. És més, convé que una família visqui unida a altres famílies, no d'una manera pràctica, sinó pel que fa als ideals. On la gran comunitat de llars i amics «serà font d'esperança i de força...», un corrent subterrani que aporta calor i vida a una societat minada per la desesperança», afirma Vanier.

EL VALOR HUMÀ DE LA POBRESA I LA SEVA PEDAGOGIA

Contra una societat amoïnada pels diners i el confort, per la classe social i per l'aparença, Vanier ens convida a descobrir el valor de viure la pobresa cristiana. La pobresa també dignifica i ens impulsa a estimar els altres. Una persona preocupada pels seus beneficis econòmics és un ésser tancat en ell mateix, un ésser miserable.

Però Jean Vanier no predica l'amor a la pobresa per la pobresa, sinó que hi veu un reflex d'un missatge superior: el de Crist. És Jesús qui ens dona exemple de com viure la pobresa. I no és un conjunt d'accions caritatives de reconeixement públic, sinó una mentalitat personal i una vivència interior de l'esperit de la pobresa, reflectit en l'ajuda desinteressada al necessitat.

Vanier considera que aconseguirem una societat més justa amb el pobre, quan els educadors (pares i mestres) aconseguixin inculcar als joves la pedagogia de la pau. I què vol dir això?; vol dir «que els pares, els educadors i tots els que assumeixen una responsabilitat siguin homes i dones de pau (...). Sobretot han de respectar profundament els joves dels quals són responsables, escoltar-los amb atenció, ajudar-los a expressar-se, admirar-ne l'ideal i les idees, animar-los en les seves bogeries en favor de la pau i la no-violència, donant suport a la seva actuació, aconsellant-los eficaçment». Per això, no podem educar els joves en els valors de la pobresa i la pau, si des de petits no han viscut en un ambient pacífic i de participació.

L'AUDÀCIA DEL LLIURAMENT

Davant la gravetat de la crisi postmoderna, Vanier ens convida a no tenir por de plantejar els nostres ideals davant d'una societat que agonitza. En efecte, per al nostre pensador francès, el món d'avui

«Aconseguirem una societat més justa quan els educadors (pares i mestres) aconseguixin inculcar als joves la pedagogia de la pau»

necessita urgentment ser «rebatejat» per la fe cristiana. Davant la fredor de les relacions familiars i socials, cal urgentment un bany de valors humans i evangèlics.

El projecte de Vanier xoca amb la recerca de seguretat i d'èxit fàcil de l'ésser humà, ancorat en el materialisme. Per sortir d'aquesta vida tancada en el jo, cal ser audaç. I, primer, amb un mateix.

La vida nova que ens ofereix l'humanisme cristià exigeix una confiança total, una audàcia particular. Si la persona viu alimentada pel lliurament i la seva vida es desenvolupa en l'alegria de la pobresa, aportarà «una transformació a la societat, no per la via de la violència, sinó més exactament per la via de l'exemple, de la tenacitat, d'una esperança i força...», un corrent subterrani que aporta calor i vida a una societat minada per la desesperança».

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL
FM 106.6

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810

Fax: 934 092 820

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

e-mail: publicitat@catcrist.com

RÀDIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espuma d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazín de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00

Radiofórmula
Ressons
Catalunya Sense Barreires (atenció a discapacitats).
Sin concesiones
Qui tingui oïdes
Amb llum pròpia (personatges famosos).
De nou n'nou (música alternativa).
La Gran Diferència

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Radiofórmula*
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Jacinto Peraire, sobre el llibre *La Magdalena del siglo xx: Eva Lavallière*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

TELEVISIÓ

2

Diumenge 30

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 Direcció: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 24)
 «El sida, una enfermedad social.»
 El programa ha anat a València, ciutat que disposa d'un dels programes més complets per atendre les persones afectades per aquesta malaltia. Càritas té diferents projectes que donen cobertura social i sanitària a més de cent persones malaltes i que no tenen cap suport familiar.
 Direcció: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Evangélizar en la literatura.»
 Les novel·les de Jesús Sánchez Adalid tenen molt d'èxit. L'autor combina el rigor històric amb el suspens de la novel·la mitjançant una literatura suggeridora en la qual està present el seu compromís cristià: però sempre respectuós amb la resta de creences.
 10.25 *Testimonio*
 Direcció: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral la Cetània de Cervera (Segarra), sota la direcció de Jordi Morera.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 1

17.15 *Pueblo de Dios*

Diumenge 30

09.00 *Signes dels Temps*
 «Rutes verdaguerianes per a l'estiu.»
 L'estiu és la millor època de l'any per descobrir racons de la nostra geografia. Coincidint amb l'Any Verdguer, el programa proposa diverses rutes relacionades amb la vida i l'obra de Mn. Cinto Verdguer. Conversa amb l'historiador i excursionista, Joan Pallarès.
 Altres temes:
 —Entrevista al P. Josep Massot, monjo de Montserrat i nou membre de l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona.
 —Presentació de l'exposició «La Catalunya jueva» del Museu d'Història de Catalunya.
 —Secció sobre la vida dels sants i santes, amb Jaume Aymar.
 —Comentari de cinema, amb Jordi Cabanes.
 —Comentari de l'evangeli de diumenge.
 (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.30 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 28

20.30 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli del diumenge).
 Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Altres bisbats

• **COMISSIÓ EPISCOPAL DE MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL.**— Del 8 al 12 de juliol, a la Universitat Pontifícia de Salamanca, cursos d'Internet para gabinetes de prensa i Presentación, entrevista y reportaje en la televisión local; del 15 al 18 de juliol, Comunicación y educación: hacia un uso crítico y responsable de los medios. Més informació: tel. 913 439 743, fax 913 439 727, a/e: medios.cee@planalfa.es

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 10 al 14 de juliol, sessions de formació humana sobre Descúbrete a ti mismo, a Madrid, amb M. Ángeles de los Ríos. Més informació: M. Jesús Martín (promotora), c/ Don Felipe, 6-8, 3r 5a - Madrid, tel. 915 212 089.

• **MISSIONERS COMBONIANS.**— Organitzen un campament per a joves de 14 a 17 anys, a Saldaña (Palència), del 12 al 19 de juliol. Més informació: P. Lorenzo Díez Maeso, ap. 123, 34080 Palència, tel. 979 748 399.

• **GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU.**— Del 16 al 28 de juliol organitzen un camp de treball a l'Institut Sant Josep (Carabanchel), on s'atén ancians amb diferents necessitats psicogeriatricues, malalts de cures pal·liatives, joves amb alteracions neurològiques... Tot això des del treball en grup de reflexió, pregària i convivència. Més informació: tel.936 303 090, a/e: animacionhospitalaria@latinmail.com

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DEL NORD D'ESPANYA.**— Curs d'estiu, al juliol, sobre Religiones frente a la violencia, a la Universitat de Burgos. Més informació: www.teologiaburgos.org i www.ubu.es

• **UNIVERSITAT COMPLUTENSE.**— Amb el títol Dios para pensar se celebrarà a El Escorial (Madrid), dins dels cursos d'estiu de la Universitat Complutense, del 5 al 9 d'agost, un curs que reflexionarà sobre el Déu cristià. Organitza i patrocina: Facultat de Teologia Sant Damas de Madrid. Més informació: tel. 914 520 400.

• **FORMACIÓ I CAPACITACIÓ DEL VOLUNTARIAT.**— El Departament d'Acció Social de la Confer i l'Escola

Universitària La Salle han organitzat un Curso de Formación y Capacitación del Voluntariado en Proyectos de Acción Social, que s'impartirà entre octubre del 2002 i juny del 2003. Més informació: tel. 917 401 980 i 915 193 635, a/e: masters@ulasalle.com i confersocial@planalfa.es

Barcelona

• **PROJECTE HOME CATALUNYA.**— Amb motiu del Dia Mundial contra la Droga organitza el 26 de juny, a les 20.00, un taller de teatre a càrrec del nou programa «Projecte Jove» sobre el problema de la comunicació amb els joves, i a les 20.15, conferència del director de l'entitat i psicòleg Albert Sabatés sobre Projecte Home: respostes als problemes amb les drogues. Serà a la FNAC de plaça Catalunya; a les 21.00, concert benèfic a Santa Maria de Badalona a càrrec de l'Institut de Gospel de Barcelona. Més informació: Riera de Sant Jordi, 151 - Montgat, tel. 934 693 225, fax 934 693 528, a/e: projhome@copc.es, Internet: www.projectehome.org

• **JORNADES D'ESTUDIS FRANCISCANS.**— Del 27 al 28 de juny, sobre La mística com a lloc de trobada, amb Josep Manuel Vallejo, Pilar Lumbreras, Agustí Boadas, Xavier Melloni, Prim Bertran, Enric Cortés, Joan Roig i Valentí Serra. Organitza: Família Franciscana de Catalunya amb el suport de la Facultat de Teologia de Catalunya. C/Diputació, 231 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 27 de juny, a les 21.00, concert de corals: coral Madrigalista de Catalunya, coral Perla Agustinenca, coral Mata de Jonc i cor Llevant; el 28, a les 12.00, i el 29, a les 19.00, repic de campanes; a les 20.00, missa solemne concelebrada i presidida per Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses, bisbe auxiliar de Barcelona. Cantarà la Schola Cantorum de Barcelona, dirigida pel mestre Joan Aragonés.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— Presenta el 2 de juliol, a les 21.00, nit de flamenc amb Moraíto, Duquende i Juan Ramírez, i el 13, a les 21.00, Jornades Internacionals de Cant Coral a Barcelona. Més

informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 932 957 200, fax 932 957 210, a/e: palau@palaumusica.org, Internet: www.palaumusica.org

• **CONGRÉS.**— Del 3 al 5 de juliol, l'IESE de Barcelona organitzà un congrés titulat Trabajo, familia y sociedad en el siglo XXI. Professionals de l'empresa de l'ensenyament tractaran els problemes del moment present i les possibles solucions a la llum del sentit cristià, segons els ensenyaments de Josepmaria Escrivà.

• **PARRÒQUIA DE SANT MIQUEL DELS SANTS.**— El 5 de juliol, festa de sant Miquel dels Sants, missa a les 9.30 i a les 20.00. La de les 20.00 serà concelebrada amb solemnitat jubilsosa. Predicarà les glòries del patró, el sant osonenc cantat admirablement per Mn. Jacint Verdager, Mn. David Abadías, sacerdot originari de la parròquia i actualment vicari a Granollers. Les corals de la parròquia oferiran, en acabar l'eucaristia, un concert en honor del sant. C/ Escorial, 13 - Barcelona.

• **CARILLÓ.**— El 7 de juliol, a les 12.00, concert de carilló a càrrec d'Anna M. Reverté, que interpretarà música ibèrica. Carilló del Palau de la Generalitat.

• **HORA SANTA.**— El 7 de juliol, a les 17.45, hora santa predicada per Mn. Lluís Alonso Càmar a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús-crypta Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Oberts a tota persona del poble cristià, del 21 al 30 de juliol, dirigits pel P. Francesc

EXERCICIS ESPIRITUALS

Casa d'Exercicis
**COVA DE ST. IGNASI
MANRESA**

ESTIU

2002

EXERCICIS DE MES

JULIOL

Del dia 1 al 30
P. Xavier Melloni s.j.
P. Josemi d'Esteban s.j.
P. Manel Casanova s.j.

SETEMBRE

Del dia 1 al 30
P. Josep Ll. Corrons s.j.

EXERCICIS DE 8 DIES

De l'11 al 20 d'agost P. Carles Marcet s.j. —en castellà—
Del 21 al 30 d'agost P. Víctor Codina s.j. —en castellà—
Del 6 al 15 de setembre P. Xavier Melloni s.j. —en castellà—
Del 17 al 26 de setembre P. Julià Maristany s.j. —en castellà—
De l'1 al 10 d'octubre P. Manel Casanova s.j. —en castellà—
Del 12 al 20 d'octubre P. Joan Travé s.j. —en català—
Del 22 al 31 d'octubre P. Joan Canet s.j. —en castellà—
Del 5 al 14 de novembre P. Manuel Tejera s.j. —en castellà—
Del 18 al 27 de novembre P. Manel Casanova s.j. —en castellà—
Del 30 de novembre al 9 de desembre P. Josep Vives s.j. —en català—
Del 10 al 19 de desembre P. Josemi d'Esteban s.j. —en castellà—

EXERCICIS PERSONALITZATS

De l'11 al 20 de juliol
P. Antonio Luis Fenoll s.j.
Del 21 al 30 de juliol
P. Eduard Fonts s.j.
De l'1 al 10 d'agost
es pot escollir entre:
8 dies o 5 dies
P. Josep M. Rambla s.j.
P. Felipe Alberca s.j.
Charo Moreno
Nerea Alzola

De l'1 al 10 d'agost
P. David Guindulain s.j.
De l'11 al 20 d'agost
P. Jordi Font s.j.
Maite Vall j.m.
Del 21 al 30 d'agost
rr@s.juniors-es
P. Josep M. Agustí s.j.
Vicenta Miralles cons.
Del 21 al 30 d'agost P. Santi Thió s.j.

Per a més informació: Tel. 938 720 422
Fax 938-729 116
a/e: covae@terra.es — web: www.jesuites.net
cova s/n - 08240 Manresa

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRÀVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcpny@telceline.es

Des del carrer

Jordi Curcó i Pueyo, corresponsal de «Catalunya Cristiana» a la diòcesi de Lleida, acaba de publicar «Sant Anastasi de Lleida. Història, tradició i llegenda», que ha estat editat conjuntament per l'editorial lleidatana Pagès Editors i la Paeria de Lleida, amb el número 30 de la seva col·lecció La Banqueta. El llibre, amb profusió d'imatges i un llenguatge planer, ens apropa al coneixement del patró de la ciutat de Lleida, des de les més diverses vessants: Anastasi el nom, el sant, el discutit, el legendari, el patró, el venerat, el celebrat, l'anomenat i sant Anastasi el badaloní són els nou capítols amb els quals aquest periodista i historiadore de la cultura popular i tradicional ha distribuït les 185 pàgines de l'obra.

Jordi Curcó ha publicat la història, tradició i llegenda del patró de Lleida

«Sant Anastasi ha estat i és un punt de referència»

—Per què aquest llibre?

—Per l'avinentsa que enguany s'esqueia el 375è aniversari del patrocini de sant Anastasi envers la ciutat de Lleida i d'aquell 9 de maig del 1627, quan els paers de la ciutat van fer el vot de celebrar «la festa del gloriós y benaventurat invicte màrtir sant Anastasi, fill i patró de dita ciutat... en onse dies del mes de maig», segons consta als arxius municipals. Calia, doncs, celebrar-ho i quina manera millor que amb la publicació d'un llibre dedicat al patró, i més quan es donava la circumstància que no n'hi havia cap. Només es podia aconseguir alguna referència escadussera sobre la seva vida i martiri espigolant en la *Història de Lleida*, de Josep Lladonosa, o en publicacions molt concretes, com vides de sants o martirologis. Aquesta mancança bibliogràfica havia convertit sant Anastasi en un personatge gairebé desconegut i legendari.

—Què sabem del cert de sant Anastasi?

—Les referències històriques son més aviat poques, si bé la tradició ha omplert amb escriu tot allò que la història ens ha omès. Tampoc no ens ha arribat fins a nosaltres l'acta martirial, amb la relació autèntificada del procés i martiri. Tot i això, d'acord sempre amb la tradi-

ció, podem dir que sant Anastasi va néixer a Lleida l'any 263 (segle III) en el si d'una família pagana; que de molt jove va anar a Roma, on va allistar-se en l'exèrcit de l'emperador Dioclecià fins a assolir el grau de cap de la guàrdia pretoriana. Convertit al cristianisme, davant la persecució dels cristians decretada per l'emperador, va abandonar l'exèrcit i amb 73 companys de milícia, convertits per ell a la nova fe, va fugir de Roma i va tornar a la seva ciutat nadiua, on seria detingut pels soldats del governador Dacià de Tarragona. Traslladat a Badalona, va ser empresonat per no haver acceptat venerar els deus pagans. L'11 de maig de l'any 303, moriria màrtir a la platja de Badalona, on va ser decapitat juntament amb els seus companys.

—En quins aspectes el martiri de sant Anastasi és exemple avui?

—Màrtir vol dir testimoni i, en aquest sentit, sant Anastasi, com tants altres màrtirs i sants de l'Església d'ahir i d'avui, és —com diu el mateix bisbe Ciuraneta al pròleg del llibre— exemple d'un gran coratge per viure i confessar públicament la seva fe cristiana i mantenir-la fidelment fins a la mort. Els lleidatans tenim també un altre jove màrtir, aquest del segle XX, el beat Francesc

Castelló, que va lliurar com Anastasi la seva vida en coherència amb la seva fe.

—Què ha representat per a Lleida aquest 375è aniversari del seu patrocini?

—Ha estat un moment privilegiat per retrobar-se amb el seu patró, ja que l'efemèride ha permès donar-lo a conèixer i apropar-lo molt més als lleidatans, mitjançant aquest llibre i una magnífica exposició que es va fer al Museu del Palau de la Paeria. Sant Anastasi ha estat i és per als lleidatans un punt de referència a tenir en consideració i ara, de ben segur, més conegut i estimat.

—Sant Anastasi és patró de Lleida i Badalona. Constitueix, per tant, un agermanament entre totes dues ciutats?

—Es vulgui o no sant Anastasi és present en la història, tradició i vivència de fe de les dues ciutats i enlloc més. A Lleida va néixer i a Badalona va morir màrtir; totes dues el celebren i el veneren com a patró i, com va dir l'amic i badaloní Joan Soler i Amigó en la presentació del llibre a Lleida, «el lloc de néixer i el lloc de morir no han estat mai banals ni circumstancials». Caldria, potser, consolidar-ho més institucionalment.

Carme Munté

Alfabetització i raonament

Una part del pensament europeu del segle XVIII es va plantejar encertadament la possibilitat d'educar i estendre l'alfabetització a tots els ciutadans. D'aquesta manera es pretenia no només oferir les mateixes possibilitats culturals a tothom, sinó, sobretot, incitar al pensament crític, a la formació d'un judici propi entre la gent del carrer. Als països on s'ha aplicat aquest principi al llarg de molt de temps els avantatges han estat evidents. És més, ja fa anys que l'alfabetització s'ha convertit en un bon indicador del nivell de desenvolupament humà d'un país.

Però si bé és cert que saber llegir i escriure acostuma a estimular, estructurar la ment i a fer les persones més obertes, és igualment veritat que les expectatives més optimistes sobre els efectes de l'alfabetització no s'han complert el tot. S'ha constatat, per exemple, que moltes persones que saben llegir, és a dir, pronunciar correctament un text escrit, de fet tenen serioses dificultats per entendre'n el significat. Són conegudes tècnicament amb el nom d'analfabets funcionals. I encara més, també queda prou clar que saber llegir i escriure tan sols ajuda a crear un judici propi fins a cert punt, que la capacitat de raonament no hi està tan estretament lligada com s'esperava.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Unes memòries de bon llegir

És mossèn Ferran Blasi allò que se sol anomenar «la cara amable» de la Prelatura, a Catalunya? En tot cas, no pas l'única, indubtablement. No voldria, de cap manera, incórrer en greuges comparatius. Però resulta evident que la seva especial proximitat a la clerecia diocesana, a la problemàtica pastoral, a la nostra història, al món de la cultura i al periodisme... fan que ens el sentim molt nostre.

Ara acaba de publicar *El retorn del temps. Memòries d'un bon tros de segle*. Només resseguint l'índex onomàstic d'aquest llibre, ens adonem de l'àmplia xarxa de relacions diverses que mossèn Blasi ha anat teixint al llarg de la seva vida. Per començar, ja crida l'atenció —i trenca prejudicis— que els autors del pròleg i de l'epíleg hagin estat Ramon Tamames i Sebastià Augé. Del primer no em sé estar de reproduir dues frases: «*El retorn del temps*... restarà com a registre d'una persona que ha sabut prendre el millor que en cada cas li era ofert, i d'acceptar, amb grandesa d'ànim, el pitjor que va tenir ocasió de veure i de patir.» I aquesta altra, provocativa però sincera: «Jo no sé si tots els

capellans creuen en Déu —tot i que hauria d'admetre's com una presumpció *juris tantum*—, però sí tinc per cert que en el cas d'en Ferran salta a la vista: sí que hi creu, i a consciència.» El segon evoca la llarga tradició de preveres escriptors, que Blasi continua, amb una entrançable referència a Verdager.

Els escenaris en els quals ha discorregut la vida de mossèn Ferran són diversos: l'Alt Urgell, Roma, Navarra, França... Però sempre amb un punt constant d'anada i tornada: Barcelona. Explica el clima cultural de la seva infantesa barcelonina: els llibres de la Fundació Bernat Metge que el seu pare rebia per subscripció, el *Diccionari català-valencià-balear*... Un dia va veure passar el seguici fúnebre de Francesc Macià per la Diagonal... Un altre, des de Viella, va viure l'esclat de la guerra civil i el drama de la persecució religiosa. Més endavant, l'entrada dels «nacionals»...

Del seu contacte amb el beat Escrivà de Balaguer, en recorda, en el llibre, «la doctrina de la llibertat en les coses que Déu ha deixat a la lliure discussió dels homes», que va sentir dels seus llavis. També evoca la seva mort. Escrivà havia dit, estant a Mèxic, que li agradaria de morir com l'indi Juan Diego: donant una rosa a la Mare de Déu. Arran mateix de la seva mort sobtada, Blasi va publicar un article que, amb voluntat de distensió i amb bon humor, va titular: *Y murió sin dar la lata*.

És molt interessant, també, la seva incorporació als cercles que lideraven mossèn Josep Sanabre i mossèn Bonet Baltà. Així s'apropà a les velles publicacions *La Paraula Cristiana*, *El Bon Pastor*, *Catalunya Social*. A aquesta última —de molts desconeguda— dedicà un bon treball.

No tinc espai per entrar en les seves activitats periodístiques: a *Palabra*, al diari *Avui*, on mantingué una col·laboració constant a la secció «Pausa», a *El Mundo*. Ni per comentar molts altres atractius d'aquest llibre que només la seva lectura ens pot fer experimentar.

Ara mateix

Rauxa

Itinerari d'Iniciació cristiana per a Adults

Segona etapa

Itinerario de Iniciación cristiana para Adultos

Segona etapa

14 Els Sagraments de la iniciació cristiana

No naixem cristians, ens fan cristians

«Pere els va respondre:
— Convertiu-vos, i que cada un de vosaltres es faci batejar en el nom de
Jesús, per obtenir el perdó dels pecats, i així rebreu l'Esperit Sant.
Els qui acceptaren la predicació de Pere es van fer batejar; aquell mateix
dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.
Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en
comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries.» (Ac 2,38.41-42)

2 La Palabra de Dios en la Iglesia

Jesucristo habla todavía hoy
a la comunidad

«Quería mostrarte que no sólo de pan vive el hombre, sino que vive de
todo lo que sale de la boca del Señor» (Dt 8,3).

3 Celebraciones

Jesús i el Regne de Déu

Anotacions prèvies

La celebració, avui, serà sobre el Regne que Jesús ve a instaurar. El començament del Regne de Déu a una llavor molt petita però amb un gran desenvolupament per a donar bons fruits de vida per sempre. El nostre treball haurà de ser un grapat de llavors. Millor si hi afegim unes flors i uns fruits.

El mensaje de Jesús: la Buena noticia

Anotaciones previas

Hoy sobre una mesita tendremos unos recortes de noticias de la prensa y una Biblia. En el momento oportuno podremos relacionar el hecho de las noticias de los periódicos con la Buena Noticia de Jesús.

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC)
carrer dels Àngels, 18 - 08001 Barcelona